SIR ARTHUR CONAN DOYLE

KORKU VADİSİ

SHERLOCK HOLMES

avrupa yakası

Sir Arthur Conan Doyle

SHERLOCK HOLMES

KORKU VADİSİ

İngilizce Aslından Çeviri

Çağlar AYDINOĞLU

Sherlock Holmes
Korku Vadisi
Sir Arthur Conan Doyle

Genel Yayın Yönetmeni: Ahmet İzci
Çevirmen: Çağlar Aydınoğlu
Editör: Yeşim İskender
İç Tasarım: Çelebi Şenel
Kapak: Yunus Karaaslan

Avrupa Yakası Yayınları, İlgi Yayınlarının markasıdır.
Avrupa Yakası Yayıncılık
Çatalçeşme Sokak. No: 27/10
Cağaloğlu / İSTANBUL
Tel: 0212 526 39 75
Belgegeçer: 0212 526 39 76
www.avrupayakasiyayinevi.com
ilgiyayinevi@gmail.com

I. KISIM

BIRLSTONE TRAJEDİSİ

I. BÖLÜM

UYARI

"Bana öyle geliyor ki ....."

"Bunu yapmalıyım," dedi Sherlock Holmes sabırsızca sözümü keserek.

Holmes'un bu tavırlarına alışıktım, ama yine de sözümün bu şekilde kesilmesi beni rahatsız etti.

"Gerçekten Holmes, bazen çok kabalaşıyorsun," dedim hafif bir sesle.

O kadar dalgındı ki benim sitemimi duymadı bile. Henüz dokunmadığı kahvaltısı önünde, koluna yaslanmış bir şekilde, zarftan biraz önce çıkarttığı kâğıda bakıyordu. Sonra zarfı alarak ışığa doğru tuttu ve hem içini hem de dışını dikkatlice inceledi.

"Bu Porlock'ın yazısı," dedi düşünceli bir sesle. "Daha önce sadece bir iki kere görmüş olsam da bu yazının ona ait olduğuna eminim. Yunanca 'e' harfinin tepesindeki çizgiye bak, çok belirgin. Eğer bu mektup Porlock'tan ise mutlaka çok önemli bir şey olmuş olmalı."

Benden çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. Ancak söylediklerinin bende uyandırdığı ilgi, kızgınlığımı unutmama neden oldu.

"Bu Porlock da kim?" diye sordum.

"Porlock, Watson sadece bir 'nom de plume.'[1] Basit bir tanımlama işareti. Fakat bunun arkasında çok hilekâr ve kaypak bir kişilik var. Önceki mektuplarından birinde bana; kullandığı adın kendi adı olmadığını, ancak kendisini bulmama imkân vermemek için bu adı kullandığını itiraf etmişti. Porlock'ın kendi başına bir önemi yok. Onu önemli kılan yakın olduğu o önemli şahsiyet.

Köpek balığı ile pilot balığını düşün ya da çakal ile aslanı. Esas korkunç olanla kıyaslandığında önemsiz gözüken herhangi bir şeyi düşün.

Üstelik sadece korkunç değil, kötü de, hem de en kötülerinden biri. Benim ilgimi çekmiş olması da bu yüzden. Profesör Moriarty'den bahsettiğimi hatırlarsın sanırım."

"Suçluların en bilimsel çalışanı ve en ünlüsü, dolandırıcılar arasında en

......."

"Benim utancım," diye mırıldandı Holmes âdeta itiraz edercesine.

"Ben sadece insanlar tarafından pek bilinmediğini söyleyecektim."

"Acı, eski bir acı!" dedi yüksek sesle Holmes. "Sende kesinlikle rahatsız edici ve kendimi korumam gereken bir mizah anlayışı gelişmeye başladı, Watson. Ama Moriarty'den bu şekilde bahsettiğin zaman ona iltifat ediyormuşsun gibi oluyor. Oysa Moriarty her türlü melânetin planlayıcısı, bütün zamanların en büyük düzenbazı ve yeraltı dünyasının beyni. Hatta belki de yaptıkları ile milletlerin kaderini bile etkilemiş bir beyin. İşte Moriarty gerçekte böyle bir adam. Ancak görünüşüne ve tavırlarına bakarsan, sanki demin söylediklerimle hiç alakası olmayan bir insanmış izlenimine kapılabilirsin. Zira şüphe uyandırmaktan ziyadesiyle uzak, alçakgönüllü ve mükemmel biriymiş izlenimi uyandırıyor. Üstelik her şeyi istediği gibi yönlendirmekte de oldukça başarılı. Öyle ise söylediğin çok masum eleştiriler için bile seni mahkemeye düşürebilir ve incinmiş ruhu için tazminat alabilir. Ne de olsa O matematiğin sınırlarını zorlayan bir çalışma olan 'Bir Meteorun Dinamikleri' adlı ünlü kitabın yazarı. Öyle ise bilim dünyasından hiç kimsenin bunu kitabın eleştirisini dahi yapamayacağı söyleniyor. Böyle birine hiç çamur atılabilir mi? Nasıl görüneceğimize bir baksana -küfürbaz bir Doktor ve iftiracı bir Profesör. Ama O her ne kadar bir dahi olsa da Watson, bizim gibi ufak adamların sırası da gelecek elbet."

"O günü görmeyi çok isterdim," dedim huşu içerisinde. "Ama sen Porlock denilen bir adamdan bahsediyordun."

"Ah, evet. Şu bizim Porlock... O da bizim zincirimizde bir halka. Bizi birbirimize doğrudan bağlayan bir halka değil gördüğüm kadarıyla, ama zincirdeki tek zayıf halka da O."

"Ama hiçbir zincir, en zayıf halkasından daha kuvvetli değildir."

"Kesinlikle haklısın Watson. Porlock'ın da herkes gibi ihtiyaçları var. Belli bir ücret karşılığında giderilebilen ihtiyaçlar. Ben de bir iki defa onun ihtiyaçlarını gidermesine yardımcı oldum. Karşılığında bana verdiği bilgiler, her ne kadar bir suçun aydınlatılmasını sağlamadıysa da en azından bazı önemli suçların işlenmesini önledi. Bu mektubunda benzer bilgiler içerdiğine eminim. Yalnız öncelikle şifreyi çözmeliyiz."

Holmes, kâğıdı tabağının altına koyarak iyice düzleştirdi. Ben ise ayağa

kalkarak onun üzerine eğilmiş, yazılanları okumaya çalışıyordum.

534 C2 13 127 36 31 4 1721 41

DOUGLAS 109 293 5 37 BIRLSTONE

26 BIRLSTONE 9 13 171

"Bu yazılar da ne böyle Holmes."

"Belli ise bize mesajını şifreleyip göndermiş."

"Fakat şifre kodları olmadan şifreli bir mesaj çözülemez ki."

"Bu seferlik, şifre kodlarına ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum."

"Ne demek bu seferlik?"

"Bir çok şifre türüne, mesajlarını gazete sütunu okurmuşçasına rahatlıkla anlayacak kadar aşinayım. Şifre kodu gibi şeyler daha çok haberalma teşkilatlarının karmaşık mesajları çözebilmesi için. Ama burada söz konusu olan sıradan bir şifre kodu değil, daha farklı.

Belli ki bu numaralar, bir kitabın sayfalarındaki belli sözcüklere karşılık geliyorlar. Ancak hangi kitaba ait olduklarını bilmediğim sürece yapabileceğim hiçbir şey yok."

"İyi de neden 'Douglas' ve 'Birlstone'?"

"Bu da bulmacanın bir parçası. Sevgili dostum."

"En azından kitabın adını verseydi."

"Dostum Watson, herkesin, âdeta doğuştan gelen bir kurnazlığa sahip olduğundan dolayı takdir ettiği biri, sence şifre kodunu ve mesajı aynı zarfta gönderir miydi? Oysa bu şekilde, yanlışlıkla başkasının eline geçse bile, tek başına hiçbir işe yaramaz. Bir mesele çıkması, ancak ikisinin de yanlış ellere geçmesine bağlı ise bu da pek muhtemel değil. Mesajın ikinci kısmı henüz gelmedi; ancak onu aldığımızda bize daha detaylı açıklamalar ile birlikte bu kodların karşılıklarını içeren kaynağı da getireceğine eminim."

Holmes'un tahminleri, birkaç dakika sonra ikinci mektubun da gelmesiyle doğru çıkmıştı.

Holmes, zarfı açarak kâğıdı çıkarttı ve dikkatle inceledi.

Sonunda:

"Kesinlikle aynı yazı," dedi kendinden emin bir sesle. "Evet, Watson, artık mesajın mahiyetini öğrenebiliriz."

Ancak mektubu okuyunca bu iyimser havası kayboldu.

"İyi değil, hem de hiç iyi değil. Beklediğim türden bir mesaj değil bu. Sanırım Porlock'a olan bütün güvenim boşunaymış. Bize hiçbir faydası olamaz." Sonra mektubu yavaşça okudu:

"Sevgili Bay Holmes. Bu konuyu daha fazla kurcalamak niyetinde değilim. Çok tehlikeli. Zaten benden şüphelenmeye başladığını düşünüyorum. Tam şifre çözümlerini koyacağım zarfı hazırlamıştım ise O geldi. Eğer şifre çözümlerini görmüş olsaydı, başım derde girecekti. Bana duyduğu güvensizlik, yüzünden okunuyordu.

Şimdi lütfen, artık size bir faydası olmayan şifreli mesajı yakın –FRED PORLOCK."

Holmes, sandalyesine oturmuş sinirli bir şekilde elindeki mektubu büküyor, şöminenin ateşi onun sıkıntıyla çarpılmış yüzünü aydınlatıyordu.

"Belki de..." dedi sonunda "Belki de endişe edecek hiçbir şey yok. Belki de sadece vicdanıdır. Bir hain olduğunu bilmenin suçluluğuyla, suçunu herkesin bildiği hissine kapılmış olabilir."

" 'O' diye bahsettiği kişi sanırım Profesör Moriarty?"

"Evet, 'O' tabirini kullandıklarında, kastettikleri kişi genellikle Profesör Moriarty'dir."

"Fakat O ne yapabilir ki?"

"Hmm! Bu önemli bir soru. Eğer söz konusu olan Avrupa'nın en seçkin beyinlerinden biriyse ve de üstelik arkasında karanlığın bütün güçlerini toplamışsa, ihtimaller sınırsızdır. Yine de bana sanki kuruntu yapıyormuş gibi geliyor. Her iki mektubu da bir kıyasla. İlk mektuptaki yazı, gayet düzgün, ancak şu şüpheli ziyaretten sonra yazdığı kısım neredeyse okunmuyor."

"İyi de neden cevap yazma zahmetine girdi ki?

"Çünkü birden sessizliğe gömülürse, benim merak edip olayı kurcalayabileceğimi ve bunun da ona zarar verebileceğini düşündü."

"Eh, pek de yersiz bir endişe sayılmaz." Bu arada, orijinal mesajı almış,

inceliyordum. "Çok önemli bir mesajın, kimsenin asla okuyamayacağı bir kâğıt parçasının üzerinde olması beni âdeta deli ediyor."

Sherlok Holmes, bir lokmasına bile dokunmadığı kahvaltısını ileri iterek, derin meditasyonlarının vazgeçilmez parçası olan o iğrenç piposunu yaktı.

Arkasına yaslandı ve tavana doğru bakarak:

"Belki de bizim Machiavelist zekâmızın gözden kaçırdığı noktalar vardır. Olayı tekrar düşünelim. Bu adamın referans verdiği kaynak, bir kitap. Bu bizim hareket noktamız olsun."

"Ama o kadar çok ihtimal var ki..."

"O zaman, bakalım ihtimalleri daraltabilecek miyiz. Bu kitap hakkında ne biliyoruz?"

"Hiçbir şey."

"Şifreli mesaj 534 gibi yüksek bir sayıyla başlıyor. O zaman biz bu yüksek sayının, belli bir kitaba ait sayfa numarası olduğunu varsayabiliriz ise bu kitabın oldukça kalın bir kitap olduğunu gösterir.

Peki, bu kitabın türü hakkında ne biliyoruz? Bir sonraki işaret C2.[2] Bu ne demek olabilir Watson?"

"İkinci bölüm sanırım."

"Bence değil. Sayfa numarasını zaten verdiği için, bir de bölüm numarası vermesi gereksiz olurdu."

"Sütun!"[3] diye bağırdım.

"Harikasın, Watson. Bakıyorum da bu sabah tam formundasın. Eğer sütun değilse, o zaman gerçekten hayal kırıklığına uğrarım açıkçası. Pekâlâ, şimdi, sayfasında iki sütun basılı, bir bölümü iki yüz doksan üç kelime alacak kadar uzun bir kitap düşün. Aklına gelen var mı?"

"Korkarım ki yok."

"Hemen pes etme. Peki, o zaman sana biraz daha ipucu vereyim. Kitap öyle büyük ise bana göndermektense benim almamı tercih edeceği, benimse kolaylıkla bulabileceğim bir kitap olsun. Bu kitap onda vardı ve bende de olacağını düşündü. Kısacası Watson, çok rastlanılan bir kitap."

"Makul görünüyor."

"Biz de bu şekilde araştırmamızı, büyük, iki sütunlu sayfalar hâlinde basılan, üstelik de son derece yaygın bir kitapla sınırlandırmış oluyoruz."

"Kutsal Kitap!" diye bağırdım zafer dolu bir sesle.

"İyi Watson, gerçekten iyi. Ama yeteri kadar değil. Ama ben Moriarty'nin elinin altında olmayacak bir cildini bilmiyorum. Üstelik Kutsal Kitabın o kadar çok farklı baskısı var ise hiç birinin sayfa numaralandırma düzeni diğerine uymaz. Bu muhtemelen hemen herkeste olması muhtemel standartlaştırılmış bir baskı olmalı."

"'Bradshaw'!"

"Bradshaw'ın kullandığı kelimeler, bu tarz bir mesajı iletmek için uygun değil. Bradshaw olmaz. Aynı sebepten, sözlük de uygun değil. O zaman geriye ne kalır?"

"Almanak"

"Harikasın Watson! Eğer yanılıyorsan, çok şaşırırım. Bir Almanak! Whitaker Almanağını ele alalım. Yaygın olarak kullanılıyor.

Yeterli sayıda sayfası var. Üstelik de sayfa başına iki sütun şeklinde basılı." Masasındaki cildi eline aldı. "İşte sayfa 534, sütun iki. Gördüğüm kadarıyla İngiliz Hindistan'ındaki ticaret ve kaynaklarla ilgili. Not al Watson. On üç numara, 'Mahratta.' Yüz yirmi yedi numara ise 'Hükümet'. İşte şimdi anlaşılır bir hâle geliyor. Ama yine de bu konu bizim ve Profesör Moriarty'nin ilgi alanı dışında.

Tamam, tekrar deneyelim. Mahratta yönetimi ne yapıyor? Ah, işte bir sonraki kelime 'domuzlar'-ses çıkarıyor.' Olmuyor."

Alaycı bir şekilde konuşuyor olsa da çatılan kaşları hayal kırıklığını dışa vuruyordu. Ben ise çaresiz ve keyifsiz bir şekilde oturmuş, şöminenin alevlerini izliyordum. Uzun sessizliği bozan, elinde sarı ciltli bir kitapla kütüphaneden çıkan Holmes'un çığlığı oldu.

"Son gelişmeleri takip etmemizin karşılığını alıyoruz, Watson," dedi yüksek sesle. "Ocağın yedisinde yayınlanmış, yeni bir Almanağımız var. Ben Porlock'ın eskisini kullandığını sanmıyorum.

Şimdi, bakalım beş yüz otuz dördüncü sayfada bizim için neler var.

Yüz yirmi yedi numara 'Tehlike,' on üç numara ise 'Var.' 'Tehlike var!' Not Al Watson, hepsini not al." – Holmes'un gözleri heyecanla parlıyor, yazılanları okudukça ince parmakları heyecanla kasılıyordu. – "Ha! Ha! Başkent! Bunu da yaz Watson. 'Tehlike çok yakın olabilir.' Sonrada 'Douglas' yazıyor. 'zengin-taşra-şimdi-Birlstone-güven-sıkıştırıyor.'"

Holmes, bir kâğıt üzerinde deşifre ettiği mesajı dizimin üzerine koyduğunda, ben hâlâ karalamış olduğum bu garip mesaja bakıyordum.

"Bir şeyi anlatmak için ne garip ifade şekli!'" dedim.

"Aslında, oldukça iyi ifade etmiş," dedi Holmes. Bir şey anlatmak istediğinde, tek bir sütuna bakıyorsan, anlatmak istediğini ifade edecek kelimeleri bulmakta zorlanırsın. Bazı şeyler, ister istemez karşındakinin zekâsına kalır. Aslında oldukça anlaşılır bir şekilde ifade etmiş. Şu Douglas denilen zengin taşralı centilmen, her neredeyse, ona karşı düzenlenmiş bir komplo söz konusu. Üstelik de 'güven' veya 'güvenilirlik' ile ilgili bir mesele."

Holmes'da, işine bağlı gerçek bir sanatçının coşkusu vardı. Başarısızlığa uğrasa bile, işini şevkle yapmaya devam ediyordu. Billy, arkasında Londra polisinden dedektif MacDonald olduğu hâlde içeri girdiğinde hâlâ keyifle kıkırdıyordu.

Henüz seksenlerin başlarıydı ve Alec MacDonald'ın henüz bugünkü kadar ünlü bir dedektif değildi. Soruşturma biriminin genç, ancak kendisine verilen dâvâları başarıyla sonuçlandırmış, güvenilir bir üyesiydi. Uzun boyu ona istisnai bir fizikî avantaj sağlıyordu ve parlak gözleri ise zekâyla parlıyordu. Sert tavırlı ve asık suratlı bir adamdı ve koyu bir Abardin aksanıyla koşuyordu. Holmes, ise daha şimdiden ona iki kere yardımcı olmuştu. Holmes'un bu yardımlarına karşılık aldığı tek ödül ise meselenin çözümüne olan katkısından dolayı duyduğu entelektüel sevinçti. Bu yüzden de İskoç dedektif bu amatör meslektaşına karşı derin bir saygı ve sevgi duyuyor; Holmes'e verdiği değeri ise her meselede ona danışarak ve açık sözlü davranarak gösteriyordu. Sıradan biri belki büyüklük duygusuna kapılabilir ve uzman olmayan birinden, yardım istemekten yüksünebilirdi. Ancak MacDonald olgun biriydi. Bu yüzden, hiçbir komplekse kapılmadan, alanında Avrupa'nın bir numarası olan bu yetenekli ve deneyimli adamın yardımını istiyordu. Holmes'un bu İskoçyalı ile arkadaşlık yapmak gibi bir isteği yoktu, ama yine de ona yakınlık gösteriyordu. Gülümseyerek ona baktı.

"Erkenci bir kuşsunuz, Bay Mac," dedi. "Size iyi avlar diliyorum. Ama beni ziyaret etmenize bakılırsa, yolunda gitmeyen bir şeyler olmalı."

"Üzerinde çalışıyorum. Bir olayın ilk meydana geldiği zaman, davayı soruşturmak için en iyi zamandır. Bunu sizin kadar iyi hiç kimse bilemez. Fakat – fakat-"

Dedektif birden sustu. Yüzünde beliren büyük bir şaşkınlık ifadesi ile masanın üzerindeki kâğıda bakıyordu. Benim esrarengiz mesajı yazdığım kâğıda bakıyordu.

"Douglas!" diye kekeledi. "Birlstone! Bu da nedir böyle Bay Holmes? Bu çok ilginç!.. Tanrı aşkına, bütün o isimleri nereden buldunuz?"

"O benim ve Dr. Watson'ın çözdüğü bir mesaj. Ama bu isimlere verdiğiniz şu garip tepki de neyin nesi?"

Dedektif, büyük bir şaşkınlıkla ikimizin de yüzüne bakıyordu.

"Sadece, şey... Şu Bay Douglas. Birlstone köşkünün sahibi. Bu sabah korkunç bir şekilde öldürüldü."

İKİNCİ BÖLÜM

SHERLOCK HOLMES'UN KONUŞMASI

Bu arkadaşımın yaşadığı en dramatik anlardan biriydi. Habere şaşırdığı pek söylenemezdi. Olayı zalimce değilse bile umursamaz bir soğukkanlılıkla karşıladı. Her ne kadar duyguları körleşmişse de zihni gayet aktifti. Haberin bende uyandırdığı dehşet duygusunu Holmes'un hissetmediği belliydi. O, olaya bir kimyacı deney tüpünden taşan kabarcıklara nasıl bakarsa öyle bakıyordu.

"Olağanüstü!" dedi.

"Hiç de şaşırmış görünmüyorsunuz."

"İlginç, ama şaşırtıcı değil, Bay Mac. Neden şaşırayım. Güvenilir olduğunu bildiğim bir kaynaktan, birinin tehlikede olduğuna dair bir bilgi alıyorum. Ben bu bilgiyi aldıktan bir saat sonra ise bahsedilen kişi ölüyor. Bu bana ilginç geldi, ama hiç şaşırtmadı."

Holmes, dedektife mektup ve şifre olayını birkaç kısa cümleyle özetlerken, MacDonald, çenesi ellerinin arasında, kaşları çatık bir şekilde dinliyordu.

"Bu sabah Birlstone'a gidecektim. Sana da arkadaşınla birlikte bana eşlik edip edemeyeceğinizi sormaya gelmiştim. Ama söylediklerine bakılırsa, bence Londra'ya gidip çalışmalarımıza orada devam etmeliyiz."

"Hiç sanmıyorum," dedi Holmes.

"Haydi ama Bay Holmes," dedi yüksek sesle. "Bir iki gün içerisinde gazeteler Birlstone'un sırrı ile ilgili haberlerle dolacak. Ama Londra'da, suç işlenmeden önce, suç hakkında kehanette bulunan biri varsa sır nerede? Tek yapmamız gereken bu adamı izlemek. Gerisi zaten kendiliğinden gelecek."

"Şüphesiz Bay Mac. Ama Porlock'ı nasıl izlemeyi düşünüyorsunuz?"

MacDonald, Holmes'un ona vermiş olduğu zarfın arkasını çevirdi. "Camberwell'den postalanmış – bu bilgi pek de işimize yaramaz. Gerçek isminin yerine takma isim kullandığını söylüyorsunuz.

Bu da bizi pek bir yere götürmez. Ona para gönderdiğinizi söylememiş miydiniz?"

"İki kez."

"Nasıl?"

"Camberwell postahanesi aracılığıyla."

"Parayı kimin aldığını hiç bakmadınız mı?

"Hayır."

Dedektif, hem şaşırmış, hatta biraz da şoke olmuş gibiydi.

"İyi de neden?"

"Çünkü ben inançlı biriyim. Bana ilk yazdığında onu izlemeyeceğime dair kendisine söz vermiştim."

"Onun arkasında başka birinin mi olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Olduğunu biliyorum."

"Şu bahsettiğiniz Profesör mü yoksa?"

"Kesinlikle."

"Dedektif MacDonald gülümseyerek bana baktı.

"Sizden saklamayacağım Bay Holmes, ama Suç Soruşturma Birimi'nde bizler, sizin şu profesörü saplantı hâline getirdiğinizi düşünüyoruz. Bu konuyla ilgili ben de bir araştırma yaptım ve bu kişi çok saygın, bilgili ve yetenekli bir adama benziyor."

"Yetenekli olduğunu fark etmenize sevindim."

"Bazı şeyleri kabul etmelisiniz dostum. Sizin söylediklerinizi duyduktan sonra, ben de onunla konuşmaya karar verdim. Güneş ve ay tutulmaları hakkında bir konuşma yaptık –gerçi konu nasıl oraya geldi pek anlayamadım ama- bir fener ve küreyle her şeyi bir dakikada açıkladı. Bana bir de kitap ödünç verdi. İnce yüzü, gri saçları ve ciddi konuşma tarzı ile sanki büyük bilgelerden biri gibiydi. Ayrılırken elini omzuma koyuşu ise sanki soğuk ve acımasız dünyaya katılmadan önce çocuğunu kutsayan bir babanınki gibiydi."

Holmes kıkırdayarak ellerini ovuşturdu.

"Harika!" dedi. "Harika! Bu zevkli ve dokunaklı görüşmeyi, sanırım Profesör'ün çalışma odasında yaptınız?"

"Evet."

"Çok zevkli döşenmiş, gösterişli hoş, zarif bir odaydı, değil mi?"

"Evet, hoş - hatta çok güzel bir odaydı, Bay Holmes."

"Çalışma masasının önünde mi oturdunuz?"

"Yani."

"Güneş gözlerinizi alıyordu, onun yüzü ise gölgedeydi."

"Şey, aslında akşamdı, ama lambanın bana dönük olduğunu hatırlıyorum."

"Öyle olduğuna eminim. Profesör'ün başının üzerinde bir resim var mıydı?"

"Pek fazla detay kaçırdığımı sanmıyorum Bay Holmes. Belki de bunu sizden öğrendim. Evet, bir kadın resmi gördüm –yana yatırdığı başını ellerinin üzerine dayamış, size bakan bir genç kadın resmi."

"O tabloyu Jean Baptiste Greuze yapmıştı."

Dedektif ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

"Jean Baptiste Greuze," dedi Holmes parmak uçlarını birleştirip sandalyenin arkasına yaslanarak, "1750–1800 yılları arasında yaşamış ünlü bir Fransız sanatçısıdır. Ona çağdaşları tarafından verilen yüksek değer, günümüzün modern eleştirmenleri tarafinda da paylaşılmaktadır."

Dedektifin gözleri dalmıştı.

"Bizim esas yapmamız gereken," dedi.

"Yapıyoruz ya," diyerek dedektifin sözünü kesti Holmes. Bütün söylediklerimin sizin şu Birlstone'un Sırrı dediğiniz olayla doğrudan ve çok önemli bir bağlantısı var. Aslına bakarsanız, bir anlamda konunun özü de bu."

MacDonald hafifçe gülümsedi ve bana anlayışlı bir bakış attı.

"Sizin düşüncelerinize yetişmekte zorlanıyorum Bay Holmes. Siz iki ayrı zincir veriyorsunuz ama ben onları birleştirmekte insanın zorlanıyorum. Tanrı aşkına, ölü bir ressam ile Birlstone olayı arasında ne gibi bir bağlantı olabilir ki?"

"Her bilgi önemlidir dedektif," diye hatırlattı Holmes. "Hatta Greuze'un 'La Jeune Fille a lagneau', adlı tablosuna 1865 yılında Portalis'te ki bir müzayedede biçilen değerin bir milyon iki yüz bin frank olması-ki bu tutar kırk bin pound'dan fazla bir rakamdır- gibi önemsiz bir bilgi bile, olayı anlamanıza

yardımcı olur."

Öyle olduğu kesindi. Zira dedektifin bu seferki ilgisi samimiydi.

"Bir Profesörün geliri yaklaşık olarak bellidir. Yılda yedi yüz pound gibi rakama karşılık gelir."

"İyi ama o zaman böyle bir resmi nasıl alabildi?

"Kesinlikle. Nasıl?"

"Kayda değer bir soru," dedi dedektif düşünceli bir şekilde. "Lütfen devam edin Bay Holmes. Bunu sevmeye başlıyorum. Çok doğru bir noktaya temas ettiniz."

Holmes nezaketle gülümsedi. Her gerçek sanatçı gibi kendisine duyulan samimi bir hayranlık ile mutlu olan bir yapısı vardı.

"Ya Birlstone?" diye sordu.

"Daha zamanımız var," dedi dedektif saatine bakarak. "Kapıda bir araba bekliyor. Bizi Viktorya'ya götürmesi yirmi dakika sürmez. Ama ya şu resim – sanırım bir keresinde bana Profesör Moriarty ile hiç tanışmadığınızı söylemiştiniz."

"Doğru, hiç tanışmadım."

"O zaman onun odasını nasıl bu kadar biliyorsunuz?"

"Ah, bu da başka bir hikâye. Profesör Moriarty'ye üç kere gittim. Bunların ikisinde değişik bahanelerle onu bekledim ve O gelmeden önce de ayrıldım. Bir keresinde – şey bu resmi bir dedektife pek de söylenecek bir şey değil ama... Son seferinde onun kâğıtlarına bir göz atma hakkını bile kendime verdim ve hiç de beklemediğim bilgiler edindim."

"Rahatsız edici veya şüpheli bir şeyler mi buldunuz?"

"Kesinlikle hiçbir şey. Beni şaşırtan da bu oldu. Ama yine de siz de şimdi resmin bir kısmını görüyorsunuz. Çok zengin bir adam gibi görünüyor. Bu servete nasıl sahip oldu dersiniz? Evli değil. Küçük kardeşi, Batı İngiltere'de istasyon şefi. Sahip olduğu durumunun yıllık değeri ise yedi yüz pound. Ve bir Greuze'a sahip."

"Şey?"

"Sonuç gayet açık."

"Büyük bir servete sahip olduğunu ve bunu da yasadışı yollardan edindiğini mi söylemek istiyorsunuz?"

"Kesinlikle. Ama böyle düşünmem için çok başka sebepler de var. Ve bütün bunlar, merkezinde zehirli bir yaratığın olduğu bir örümcek ağına kadar uzanıyor. Size sadece Greuze'dan bahsetmemin sebebi, Moriarty'nin sahip olduğu ve onun araştırma konusu olmasına neden olan pahalı tablosu."

"Şey, Bay Holmes, kabul etmeliyim ise söyledikleriniz ilginç. Hatta ilginçten de öte muhteşem. Ama olayı biraz daha netleştirelim. Bu nedir? Kalpazanlık mı, sahtekârlık mı yoksa hırsızlık mı? Paranın kaynağı ne?

"Hiç Jonathan Wild adını hiç duydunuz mu?"

"Aslında isim tanıdık geliyor. Bir roman kahramanıydı, değil mi? Ben romanlardaki dedektiflerle pek ilgilenmiyorum. Sürekli bir şeyler yapan ama senin onları nasıl yaptıklarını anlamana izin vermeyen bir takım tipler. Onlar sadece hayal ürünü, gerçek değil."

"Jonathan Wild ne bir dedektif ne de bir roman ismidir. O geçen yüzyılda, 1750'lerde veya o civarlarda yaşamış suç ustasıdır."

"O zaman bana bir faydası olmaz. Ben hareket adamıyım."

"O zaman Bay Mac, o zaman hayatınızda yapabileceğiniz en büyük hareketi yapın; üç ay boyunca bütün işinizi gücünüzü bırakın ve her gün on iki saat boyunca suç yıllıklarını bir okuyun. Her şeyin tıpkı bir daire gibi aynı yere geldiğini göreceksiniz. Bizim Profesör Moriarty olayı da dahil. Jonathan Wild, Londra suç dünyasının içindeki gizli bir güç, yeteneklerini ve örgütünü yüzde on beş gibi bir bedel karşılığında başkalarının hizmetine sunan biriydi. Aynı çark şimdi yine işliyor ve yine aynı şey oluyor. Bütün bunlar daha önce de oldu, gelecekte de olacak. Size Moriarty hakkında ilginizi çekebileceğini düşündüğüm bir iki şey daha söyleyeyim."

"İlgimi çekebilecek yeteri kadar şey söylediniz zaten."

"Ben onun zincirindeki ilk halkanın kim odluğunu biliyorum. Bir ucunda bizim sahte Napolyon, diğer ucunda ise silâhlı adamlar, yankesiciler, şantajcılar, üçkâğıtçı kumarbazlar ve arada da bin bir türlü suç. Onun adamlarının başında ise tıpkı kendisi gibi yasal şüphe ve soruşturmalardan uzak, dokunulmaz Albay Sebastian Moran var. Ona ne ödediğini biliyor musunuz?"

"Duymak isterim."

"Yılda tam altı bin. Onun zekâsı için – malûm Ameri-kan çalışma prensibi. Bu detayı öğrenmem biraz da şans eseri oldu. Bu Başbakan'ın aldığından daha yüksek bir ücret. Bu size Moriarty'nin geliri ve çalıştığı alanlar üzerine bir fikir verecektir. Bir başka nokta. Son zamanlarda Moriarty'nin çeklerini izlemeyi kendime iş edindim – sadece evinin masrafları için yaptığı basit harcamaları. Altı farklı bankadan çekilmişler. Bu sizde nasıl bir düşünce uyandırdı?

"Kesinlikle çok garip. Fakat siz bundan nasıl bir sonuç çıkarıyorsunuz?"

"Benim çıkardığım sonuç, onun serveti hakkında herhangi bir tartışmaya yol açmak istemediği. Hiç kimse onun serveti hakkında bir şey bilemez. Onun yirmi ayrı bankada hesabı olduğuna eminim. Servetinin çoğunu ise yurtdışındaki Deutsche Bankasında veya daha düşük bir ihtimalle Credit Lyonnais de tuttuğunu düşünüyorum. Eğer ileride zamanın olursa bir veya iki yılını Profesör Moriarty'i araştırmakla geçirmeni tavsiye ederim."

Konuşma ilerledikçe dedektif MacDonald'ın daha da etkilendiği belli oluyordu. Konu o kadar ilgisini çekmişti ise âdeta kendini kaybetmişti. Şimdi elinde hakkında karar vermesi gereken bir olay olduğunun farkındaydı.

"Anlattıklarınızla benim ilgimi çekmeyi başardınız Bay Holmes. Sizin Profesör ile suç arasında bir ilişki olduğunu söylemeniz önemli. Sonra sizin şu Porlock'tan almış olduğunuz uyarı var. Bu konuda daha fazla ne öğrenebiliriz?"

"Suça neden olan sebepler hakkında bir tez oluşturabiliriz. Sizin anlattıklarınıza bakılırsa açıklanamaz, en azından henüz çözülmemiş bir cinayetle karşı karşıyayız. Şimdi cinayette bizim şüphelimizin parmağı olduğunu varsayarak konuşuyorum, iki nedeni olabilir. İlki, Moriarty insanlarını demir bir yumrukla yönetir. Katı bir disiplini vardır. O'nun kitabında yazan tek bir ceza şekli vardır. Ölüm. Şimdi bu ölen adamın – yaklaşan kaderi Moriarty'nin altında çalışanlardan biri tarafından bilinen Douglas'ın – bir şekilde şefe ihanet ettiğini düşünebiliriz. Bu ihanete karşılık gerçekleşen ölümü ile diğerlerine ibret olacaktı."

"Evet, bu da bir ihtimal elbette."

"Diğer ihtimal ise Moriarty'nin üstlendiği bir işin sonucu olarak ortadan kaldırılmış olması. Çalınan bir şey var mıymış?"

"Duymadım."

"Eğer soygunda yapılmış olsaydı, bu birinci hipotezin aleyhine, ikincisinin ise lehine bir delil olacaktı. Moriarty, ya bu işi belli bir ganimet beklentisi ile aldı ya da çok yüksek bir ücret karşılığında.

Her ikisi de mümkün. Tabi bu iki ihtimal kadar, yüksek ücretin yanı sıra ganimet beklentisinin de dahil olduğu bir ihtimal de mevcut. Fakat sebep her ne olursa olsun, bizim bunun cevabını bulacağımız yer Birlstone. Zira adamımızı, bizi kendisine götürecek hiçbir ipucu bırakmamış olacağını bilecek kadar iyi tanıyorum."

"Öyle ise Birlstone'a gitmeliyiz!" diye bağırarak sandalyeden fırladı MacDonald."

"Tanrım! Sandığımdan da geç olmuş. Sizlere hazırlanmanız için sadece beş dakika verebilirim."

"Bu bizim için yeterli," dedi Holmes sabahlığını pardösüyle değiştirirken. "Yolda bana dürüstçe olayla ilgili her şeyi anlatmanızı rica edeceğim, Bay Mac."

"Her şeyi," diye hoşnutsuz bir sesle tekrarladı dedektif. Ancak ne olursa olsun, olay kesinlikle Holmes'un yakın ilgisine değerdi. Yetersiz fakat önemli detayları ellerini ovuşturarak dinliyordu. Olaysız geçen uzun haftalardan sonra nihayet uzun zaman kullanma imkânı bulamadığı yeteneklerini yeniden hayata geçirme şansına kavuşmuştu. Bu hareketsizlikte keskin zekâsı körelmiş âdeta paslanmıştı. Ancak görev çağrısı ona ulaştığında gözleri parlamaya başlamış, yanaklarına renk gelmiş ve yüzü içten gelen bir ışıkla yeniden aydınlanmıştı. Arabada öne eğilmiş, dikkatli bir şekilde MacDonald'ın Sussex'te bizi bekleyen durum hakkında verdiği bilgileri dinliyordu. Ona olay hakkındaki bilgiler, sabahın erken saatlerinde bir kâğıda karalanmış olarak bir trende verilmişti. Yerel polisten White Mason onun yakın bir arkadaşıydı. Bundan dolayı olay hakkında bilgilendirilişi, yerel polisin yardım istediği diğer davalara kıyasla alışılmadık şekilde hızlı olmuştu. Oysa genellikle bu uzmanın takip etmesi istenen konular, üzerinden zaman geçmiş ve âdeta soğumaya yüz tutmuş olaylar olurdu.

Bize okumaya başladığı mektup "Sevgili Dedektif Mac Donald," diye başlıyordu, "resmi görev emriniz başka bir zarfın içerisindedir. Bu mektup ise sadece sizin okumanız için yazılmıştır. Bana Birlstone'a hangi trenle

geleceğinizi telgrafla bildiriniz. Sizi ben karşılayacağım, ancak çok yoğun olursam sizi karşılaması işçin birini de gönderebilirim. Bu, çok sıra dışı bir dava. Eğer yapabilirseniz, lütfen Bay Holmes'u da getirin. Bu davanın çözülmesinde yardımcı olabileceğini düşünüyorum. Eğer ortada yatan bir ceset olmasaydı, her şeyin teatral bir etki yaratmak için tasarlandığını düşünebilirdiniz. İnanılmayacak kadar sıra dışı bir olay bu."

"Arkadaşınız zeki birine benziyor," diye düşüncesini söyledi Holmes.

"Evet efendim; doğruyu söylemek gerekirse, White Mason gerçekten zeki bir adamdır."

"Elinizde başka bir şey var mı?"

"Diğer detayları bize buluştuğumuzda söyleyecek."

"Öyleyse Bay Douglas'ın gerçekte korkunç bir cinayete kurban gittiği sonucuna nasıl vardınız?"

"O resmi rapordaydı. 'Korkunç' demiyordu tabii ki. Bu resmi bir terim değildir. Raporda John Douglas'ın adından, kafasındaki yaralardan ve bu yaraların bir av tüfeği ile ateş edilmesi sonucu olduğundan ve olayın geçen akşam gece yarısına doğru gerçekleştiğinden bahsediyordu. Ek olarak da davanın kesin bir şekilde cinayet olduğu, fakat her hangi bir tutuklama yapılmadığı ve davanın bazı şaşırtıcı ve sıra dışı özellikler taşıdığı belirtiliyordu. Şu anda elimizde olan her şey bundan ibaret Bay Holmes."

"O zaman, izin verirseniz bunu olduğu gibi bırakalım Bay Mac. Yetersiz bilgilerle ilkel teoriler üretmek bizim mesleğimizi zehirleyen günahlardan biridir. Şu anda net olarak görebildiğim iki şey var: Londra'da büyük bir beyin, Sussex'te ise ölü bir adam. Bizim takip etmemiz gereken ise ikisi arasındaki bağlantı."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BIRLSTONE TRAJEDİSİ

Şimdi gelişimizden sonra bize verilen bilgiler ışığında, olayın nasıl gerçekleştiğini anlatayım. Çünkü okurların olaya karışan insanları ve onların kaderlerini belirleyen kurguyu anlamaları ancak bu şekilde mümkün olacaktır.

Birlstone köyü, Sussex'in Kuzey sınırında yarı ahşap evlerin kümelendiği küçük bir köydü. Köy yüzyıllarca değişmeden kalmış, ancak birkaç yıl önce bir tabloyu andıran görüntüsü ve konumuyla zengin tabakanın dikkatini çekmesiyle birlikte yeni sakinleri olan bu zenginlerin villaları da köyü çevreleyen ormanın kıyısındaki yerlerini almıştı. Bu orman ise Kuzeydeki bayırlara doğru daralarak uzanan büyük Weald ormanının bir uzantısıydı. Artan nüfusun ihtiyaçlarını zorlukla karşılayan birkaç dükkândan başka bir şey olmasa da Birlstone'un eski bir köyden modern bir kasabaya dönüşmesi kaçınılmaz görünüyordu. Zira Birlstone'nun konum itibariyle Kent bölgesinin sınırlarındaki Tunbridge kaplıcalarına sadece on veya on iki mil uzakta bulunan önemli bir bölgedeydi.

Köyden yarım mil kadar uzakta, büyük kayın ağaçlarıyla ünlü eski bir parkın içerisinde ise eski Birlstone Köşkü bulunuyordu. Bu önemli binanın geçmişi ilk Haçlı Seferlerine, Hugo de Copus'un Kızıl Kral tarafından kendisine verilmiş mülkün ortasına yaptırdığı şatoya kadar gider. Bu bina 1543'te çıkan bir yangında yok olmuş, onun dumandan kararmış bazı köşe sütunları ise daha sonra, İngiltere Kralı I. James döneminde bu eski şatonun yerine tuğladan büyük bir köşkün yapılması için kullanılmıştı. Köşk, pek çok küçük üçgen çatısı ve elmas stili penceresi ile tıpkı on yedinci yüzyılda, ustası onu ilk nasıl yaptıysa öyle kalmıştı.

Eski şatoyu çevreleyen iki su dolu hendekten biri ise çoktan kurumuş ve bir çeşit bahçe mutfağı hâline getirilmişti. Eski mutfak ise evin içerisinde ve yaklaşık on iki metre eninde ve ancak birkaç metre derinliğindeydi. Mutfağın önünde, evin zemin kat pencerelerinden ancak yarım metre aşağıda, ise ormana doğru akmaya devam eden temiz bir dere geçiyordu. Eve tek giriş yolu ise zincirleri ve bocurgatı uzun zaman önce paslanmış bir iner kalkar köprüden ibaretti. Ancak evin son sakinleri buna rağmen köprüyü kullanmaktan kaçınmıyorlar, gece kaldırdıkları köprüyü sabah tekrar indiriyorlardı.

Bu şekilde ise köşkün bir şato olduğu ve geceleri bir adaya dönüştürüldüğü bir geleneği yaşatıyorlardı ise bu yakında bütün İngiltere'nin ilgisini çekecek esrarı daha da içinden çıkılmaz kılıyordu.

Evi Douglas'lar aldığında, ise ev âdeta harabe hâlindeydi ve uzun yıllar kimse oturmadığından dolayı artık çürümeye başlamıştı. Douglas ailesi, John Douglas ve eşinden ibaretti. Douglas, hem karakter hem de insan olarak dikkate değer bir kişiydi. Ellili yaşlarında olmasına rağmen, sert hatları, hafif grileşmiş sakalları, insanı âdeta delen keskin bakışlı yeşil gözleri ile gençliğinden ve gücünden hiçbir şey kaybetmemişti. Neşeli ve herkese karşı güler yüzlü tavırları ve samimiyetiyle Sussex'in her kesiminden insanlarla rahat anlaşıyormuş gibi görünüyordu. Kasaba konserleri dahil bütün yerel kültür faaliyetlerine katılarak kısa zamanda köylüler arasında popüler olmayı başarmıştı. Ancak daha kültürlü komşuları tarafından belli bir merak ve ihtiyatla izleniyordu. California'nın altın madenlerinde elde ettiğini söylediği çok parası vardı. Hem kendisinin, hem de karısının konuşmalarından hayatlarının bir bölümünü Amerika'da geçirdikleri anlaşılıyordu. Cömertliği ve demokratik tavırları dolayısıyla iyi bir izlenim bırakıyor, tehlikeye karşı takındığı umursamaz tavır ise onun insanların gözünde daha da yücelmesine sebep oluyordu. Sahip olduğu bu niteliklere bir de 'cesur' sıfatını eklemişti ise bunu da papazın evi yandığı zaman, yerel itfaiyenin evi kurtarmak için verdiği çabaya ümitsiz olduğunu düşünerek son vermesine rağmen, eve kalan değerli eşyaları kurtarmak için, eve tekrar girerek hak etmişti.

Böylece John Douglas, Birlstone'da geçirdiği beş yılda yaptıkları kendisine sağlam bir ün ve saygınlık kazandırmıştı.

Douglas'ın karısı da kendisini tanıyanlar arasında oldukça popülerdi. İngiltere'ye yerleşen yabancılara birisi tarafından tanıştırılmadan ziyarete gitmemek gibi bir İngiliz geleneği olmasına rağmen, bölgede buna uyan pek kimse yoktu. Kendisini görüntüsüne, kendini ispatlamaya kocasına ve ev işlerine adadığından dolayı, o da bu geleneğe pek önem vermiyordu. Onun Douglas ile Londra'da tanışan bir İngiliz Leydisi olduğu ve tanıştıklarında, Douglas'ın dul olduğu herkesçe biliniyordu. Uzun boylu, siyah saçlı, zayıf ve güzel bir kadındı. Ayrıca da kocasından yirmi yaş kadar gençti ise bu eşitsizliğin aile hayatında bir tatminsizlik kaynağı olduğunu görmemek mümkün değildi. Onları yakından tanıyanlar aralarındaki güvenin tam olmadığı sonucuna varıyorlardı, zira ya kadın kocasının eski hayatı hakkında çok ketumdu ya da dahası bu konuda fazla bilgilendirilmemişti. Birkaç dikkatli

kişinin fark ettiği ve üzerinde konuşulan bir başka konu da Bayan Douglas'ın kocasının eve gecikmesi durumunda gösterdiği asabi gerginlik ve akut tedirginlikti. Bütün dedikoduların ilgi çektiği bu sakin kır yerinde, köşkün hanımının bu zayıflığının fark edilmemesi düşünülemezdi ve o meşhum olay meydana geldiğinde insanların aklına ilk gelen sıra dışılık bu oldu.

Yine aynı evi paylaşan biri daha vardı ise her ne kadar evin düzenli bir sakini olmasa da bu garip olaylar sırasında orada bulunması dolayısıyla adı halkın dikkatini çekecek kadar önüne çıktı. Bu kişi Hamstead, Hales Lodge'dan Cecil James Barker adında biriydi. Uzun boylu, esnek vücutlu şahıs, Birlstone köyünün ana caddesinin tanıdık simalarından birisiydi ve köşkün sık ve iyi karşılanılan bir ziyaretçisiydi. Ancak dikkat çekmesinin esas sebebi, bütün arkadaşları yeni ve bilinen hayatına dahil olan Bay Douglas'ın eski ve bilinmeyen geçmişinden gelen tek arkadaşı olmasıydı. Barker'ın kendisi, şüphesiz bir İngiliz'di, fakat anlattıklarına bakılırsa, Douglas ile ilk olarak Amerika'da tanıştıkları ve oldukça yakın oldukları anlaşılıyordu. Ciddi servet sahibi bir kişiye benziyordu ve tanınmış bekârlardandı. Yaş olarak Douglas'tan daha genç, en fazla kırk beş yaşlarında, uzun boylu, düzgün görünümlü ve geniş omuzlu biriydi. Bir savaşçınınkini andıran her zaman traşlı bir yüzü, kalın siyah kaşları ve ellerini kullanmaya ihtiyaç duyurmadan her düşmanca kalabalığı yarıp geçecek siyah otoriter gözleri vardı. Ne at biniyor ne de avlanıyor, günlerini ağzında piposu ile eski köyün etrafında gezinerek veya ev sahibinin eşliğinde, ev sahibesinin yokluğunda kırlarda araba kullanarak geçiriyordu. "Sakin ve cömert bir centilmen," demişti uşak Ames. "Ama Tanrı korusun, onun yoluna çıkmak istemezdim." O Douglas ile samimi ve oldukça yakın bir ilişki içerisindeydi. Onun karısıyla da aynı şekilde yakın bir ilişkisi vardı ve bu Douglas'ı rahatsız ediyordu. Öyle ki hizmetçiler bile birkaç defa bu durumun onda sebep olduğu rahatsızlığı fark etmişlerdi. İşte bu felaket olduğunda evde ailenin bir bireyi olarak bulunan üçüncü şahıs da böyle biriydi. Evin diğer sakinlerine gelince, kuralcı, saygın ve yetenekli uşak Ames ve evin hanımını bazı ev işlerinden kurtaran dolgun ve neşeli Bayan Allen'dan bahsetmek yeterli olacaktır, çünkü evdeki diğer altı hizmetçinin 6 Ocak akşamı yaşananlarla hiçbir ilgisi yoktu.

Sussex Constabulary'da, Çavuş Wilson yönetimindeki küçük yerel polis karakoluna ilk alarm verildiğinde saat on bir kırk beşti.

Bay Cecil Barker, çanı çılgın gibi çalarak ve oldukça heyecanlı bir şekilde içeri girmişti. Köşkte korkunç bir trajedi yaşanmış ve John Douglas

öldürülmüştü. Soluk kesen mesajın özü buydu. Polis Çavuşu, bölge otoritelerini ciddi bir şeyler olduğu yolunda uyardıktan sonra olay mahalline gitmek üzere yola çıkmıştı. Polis Çavuşu ile birlikte eve döndüğünde ise saat on ikiyi biraz geçiyordu.

Köşke gelen polis, iner kalkar köprüyü açık, pencereleri aydınlık, bütün evi ise karmaşa ve panik içerisinde bulmuştu. Hizmetçiler, bembeyaz olmuş yüzleriyle koridorda birbirlerine sarılmış duruyorlardı. Uşak ise kapıda durmuş ellerini ovuşturup duruyordu.

Sadece Cecil Barker, kendisine ve duygularına hâkim gibi duruyordu. En yakın girişteki kapıyı açarak Çavuşa kendisini izlemesini işaret etti. Tam bu sırada da köyün enerjik ve yetenekli pratisyeni Dr. Wood köşke gelmişti. Üç adam, ölümcül olayın gerçekleştiği odaya girerken, korkudan âdeta şok geçiren uşak, arkalarından kapıyı kapatarak hizmetçilerin bu tatsız sahneye görmelerine izin vermemişti.

Maktul, uzuvları açık bir şekilde odanın ortasında sırt üstü yatıyordu. Üzerinde gece kıyafetini örten pembe bir sabahlık dışında başka bir şey yoktu. Çıplak ayalarında ise terlikleri vardı. Doktor, masanın üzerindeki el lambasını alarak, yanında diz çöktü. Kurbana bir bakışı, kendisine artık ihtiyaç olmadığını anlaması için yeterli olmuştu. Adam korkunç, öldürücü yaralar almıştı. Göğsünün üzerinde bir av tüfeği vardı. Yakın mesafeden ateş edildiği açıktı. Bütün yaralar yüzündeydi ve kafası âdeta parçalanmıştı. Tüfeğin tetikleri, ateşi daha etkili kılmak için birbirine bağlanmıştı.

Bu taşralı polis, birden bire yüz yüze kaldığı büyük sorumluluk karşısında huzursuz olmuştu.

"Amirlerim gelinceye kadar hiçbir şeye dokunmayacağız," dedi korkunç bir hâle gelmiş kafaya bakarak, boğuk bir sesle.

"Şu ana kadar hiçbir şeye dokunulmadı," dedi Cecil Barker. "Nasıl bulduysam öyle bıraktığıma dair sizi temin ederim."

"Ne zamandı o?" diye sordu Çavuş not defterini çıkarırken.

"On bir buçuk civarıydı. Sesi duyduğumda şöminenin başında oturuyordum ve henüz üzerimi değiştirmemiştim. Çok yüksek bir ses değildi, boğuk bir sesti. Hemen aşağı koştum. Odaya varmam otuz saniye sürmedi."

"Kapı açıkmıydı?"

"Evet, açıktı. Zavallı Douglas, onu bulduğunuz şekilde yatıyordu. Oda fazla aydınlık değildi, sadece masanın üzerindeki mum yanıyordu. lambayı daha sonra ben yaktım."

"Hiç kimseyi gördünüz mü?"

"Hayır. Merdivenlerden Bayan Douglas'ın geldiğini duydum. Dışarı çıkarak onun içeri girmesine engel oldum. Bu korkunç manzarayı görmesine izin veremezdim. Evi kâhyası olan Mrs. Allen gelip götürdü onu. Bu sırada Ames geldi, odaya bir de o zaman girdik."

"Bu arada, iner kalkar köprünün geceleri kapalı olduğunu sanıyordum."

"Ben onu indirtene kadar kapalıydı."

"O zaman, birinin içeri girip onu vurmuş olması ihtimal dışı. Bay Douglas kendini vurmuş olmalı."

"Biz de öyle düşündük ilk önce. Fakat bakın." Barker perdeyi çekerek açtı. Arkasındaki pencere ardına kadar açıktı. "Şuna bakın." dedi elindeki lambayı aşağıya tutarak. Pencerenin pervazında bir çizmenin tabanından bulaşmış gibi duran bir kan izi vardı. "Birisi dışarı çıkarken buraya basmış."

"Birinin evin çevresindeki su dolu hendeği geçtiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Kesinlikle."

"O hâlde, sizin olayın üzerinde otuz saniye geçmeden odaya girdiğiniz düşünüldüğünde, o sırada katil suyun içerisindeydi."

"Buna hiç şüphem yok. Keşke pencereden bakmış olsaydım. Fakat perde pencereyi kapatıyordu, o yüzden de pencere hiç aklıma gelmedi. Sonra Bayan Douglas'ın geldiğini duydum, onun odaya girmesine izin veremezdim. Bu çok korkunç olurdu."

"Yeteri kadar korkunç," dedi doktor parçalanmış kafaya ve üzerindeki korkunç izlere bakarak. "Birlstone tren kazasından beri, bu tarz yaralar görmemiştim."

Polis Çavuşu ise hâlâ pencereyi düşünüyordu. "Sözlerinizden adamın pencereden kaçtığı anlaşılıyor. Ancak benim anlamadığım adamın köprü kalkıkken eve nasıl girebildiği."

"Ah, mesele de bu," dedi Barker.

"Köprü saat kaçta kaldırıldı?"

"Saat altıya doğru," diye cevap verdi uşak Ames.

"Ben köprünün gün batımında kaldırıldığını duymuştum. Yılın bu zamanında ise gün batımı altıdan önce, saat dört buçuk gibi gerçekleşiyor."

"Bay Douglas'ın çaya misafirleri vardı," dedi Ames. "Onlar gitmeden köprüyü kaldıramazdım. Sonra da köprüyü bizzat ben kaldırdım."

"O zaman bu söylenenlerden, dışarıdan gelen şahısın –tabi eğer öyle bir şey olduysa- köprüyü altıdan önce geçerek Bay Douglas odasına gelene kadar içeride saklandığı anlaşılıyor," dedi. Çavuş düşünceli bir şekilde:

"Evet, öyle gözüküyor. Bay Douglas her akşam ışıkları kontrol etmek için evi dolaşırdı. Bu da onu bu odaya getirdi. Adam onu burada bekliyordu, gelince de vurdu. Sonra da silâhını burada bırakarak pencereden kaçtı. Eğer gözden kaçırdığım bir şey yoksa benim olay hakkındaki fikrim bu."

Çavuş, yerde yatan adamın yanından bir kart aldı. Üzerinde biçimsizce yazılmış V. V. harfleri, altında ise 341 rakamı vardı.

"Bu da ne?" dedi kartı havaya kaldırarak.

Barker merakla karta bakıyordu.

"Onu daha önce fark etmemiştim," dedi. "Katil bırakmış olmalı."

"V. V. 341. Ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok."

Çavuş kartı parmakları arasında çevirip duruyordu.

"V. V. de nedir ki? Birinin isminin baş harfleri mi? Siz ne buldunuz Dr. Wood?"

Doktor Wood, şöminenin önündeki kilimi işaret etti. Kilimin üzerinde büyük bir çekiç vardı. Cecil Barker şömine rafında duran bir kutu pirinç başlı çiviyi göstererek:

"Bay Douglas dün resimleri değiştiriyordu," dedi. Onu şöminenin üzerindeki büyük resmi asarken sandalyenin üzerinde gördüm. Çekicin orada olmasının sebebi o."

"İyisi mi, kilimi bulduğumuz yere bırakalım," dedi Çavuş şaşkınlıkla kafasını kaşıyarak. "Bu davayı çözmek için uzmanlar gerekli. Bu tam Londra'dakilere göre bir iş." El lambasını kaldırarak odanın içerisinde

dolaşmaya başladı. Birden heyecanlanarak pencerenin önüne gitti ve perdeyi açtı. Perdeler ne zaman kapanıyor?" diye sordu. Heyecanı sesine yansımıştı.

"Lambalar yandığı zaman," diye cevap verdi uşak. "Saat dördü biraz geçe."

"Buraya kesinlikle birisi saklanmış." Işığı aşağıya doğru tuttu. Köşede çamurlu bir çizmeden kaldığı belli olan izler vardı. "Bu izler, sanırım sizin düşüncenizi doğruluyor, Bay Barker. Görünüşe bakılırsa, katil köşke dörtten sonra, perdeler kapatılınca girmiş. Yani altıdan önce ve köprü henüz kaldırılmamışken. İlk rastladığı odaya girdi. Saklanabileceği başka bir yer olmadığından dolayı da bu perdenin arkasına gizlendi. Her şey yeteri kadar açık gözüküyor. Sanırım amaç evi soymaktı. Ama talihsizlik eseri Bay Douglas ile karşılaştı ve onu öldürmek zorunda kaldı. Sonra da kaçtı."

"Bence de öyle," dedi Barker. Ama sizce de şu anda boşu boşuna zaman kaybetmiyor muyuz? Suçlu uzaklaşmadan bütün bölgeyi aramamız gerekmez mi?"

Çavuş bir an düşündü, sonra da:

"Sabah altıdan önce tren yok. Yani trenle bir yere gidemez. Yoldan gitmeye kalkarsa da ıslak kıyafetiyle mutlaka dikkat çekecektir. Zaten, izin verilmeden görev yerimi terk etmem mümkün değil. Ayrıca sizin gidebilmeniz içinde olayın biraz netleşmesi lazım."

Bu sırada Doktor lambayı almış, cesedi yakından incelemeye başlamıştı.

"Bunun ne izi olduğunu biliyor musunuz? Cinayetle bir ilgisi olabilir mi?" diye sordu.

Ölü adamın sabahlığının sağ kolu kaymış ve adamın dirseğine kadar sıyrılmıştı. Dirseğinin altında, bileğine doğru solgun derinin üzerinde parlayan garip, kahverengi bir şekil - bir dairenin içinde yer alan bir üçgen şekli- vardı.

"Bu bir dövme değil," diye açıkladı doktor. "Bu adam, tıpkı bir çiftlik hayvanı gibi dağlanmış. Bunun anlamı nedir?"

"Ne olduğunu bildiğimi söyleyemem," diye itiraf etti, Cecil Barker. "Ama kolundaki bu işareti daha öncede görmüştüm. Yıllardır, belki de on yıldır orada.

"Ben de" diye ekledi uşak. "Lordum gömleğinin kollarını kıvırdığında görüyordum. Ne olduğunu ben de merak ediyordum."

"Neyse, demek ki suçla her hangi bir ilgisi yok," dedi Çavuş." Ama yine de normal olmayan bir şeyler var. Bu davayla ilgili her şey biraz garip. Şimdi ne oldu?"

Uşak, ölmüş adamın gerilmiş elini göstererek bir hayret çığlığı atmıştı.

"Evlilik yüzüğünü almışlar," dedi boğuk bir sesle.

"Ne?"

"Evet! Lordum, düz evlilik yüzüğünü sol elinin küçük parmağına takardı. Onun üzerinde de üstünde kabartma olan bir başka yüzük vardı. Üzerinde kıvrılmış bir yılan olan yüzüğü ise üçüncü parmağına takardı. Üzerinde kabartma ve yılan olan yüzükleri almamışlar, ama evlilik yüzüğü yok."

"Doğru söylüyor," dedi Barker.

"Bana evlilik yüzüğünün diğer yüzüğün altında olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Her zaman!"

"Yani katil veya her kimse, önce üzerinde kabartma olan yüzüğü, sonra da evlilik yüzüğünü çıkarıyor, sonra ise kabartma yüzüğü geri takıyor. Öyle mi?"

"Öyle."

Tecrübeli polis memuru başını salladı.

"Bu davayı Londra'ya ne kadar erken bildirirsek o kadar iyi olacak," dedi. "White Mason akıllı bir adamdır. Böyle yerel bir olay onun için bir mesele olmayacaktır. Buraya bize yardıma gelmesi fazla uzun sürmez. Bu davayı Londra'ya havale etmeden çözmeyi isterdim, ancak itiraf etmeliyim ki bu dava bizim gibiler için fazla karmaşık. Bunu söylemekte de utanılacak bir şey görmüyorum."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KARANLIK

Birlstone polisinden Çavuş Wilson'ın acil yardım çağrısını alan Sussex baş dedektifi, sabah saat üçte polis merkezine geldi. Sabah saat beş kırk treniyle mesajını Londra Polis Müdürlüğüne iletmiş, saat on ikide ise bizi karşılamaya tren istasyonuna gelmişti. Bay White Mason sakin, rahat tavırlı, traşlı, kırmızı yüzlü ve sağlam yapılı birisiydi. Üzerinde tüvit bir takım elbise vardı. Ayağındaki tozluklarla ve güçlü bacaklarıyla bir çiftçiye benzese de bölge kriminal ofisinin başarılı bir uzmanıydı.

"Bu hiç de iyi değil, Bay MacDonald." Diye söylenip duruyordu. "Gazeteciler olayı duyduğunda sinekler gibi başımıza üşüşecekler.

Umarım onlar işimize burunlarını sokup dâvâyı karıştırmadan olayı çözebiliriz. Daha önce bu tarz bir olay olduğunu hatırlamıyorum.

Size göstermek istediğim bazı şeyler var Bay Holmes. Dr. Watson, doktor da raporunu yazmadan önce sizinde bir görüşünüzü almak istiyor. Size Westville Arms'ta bir oda ayarladım. Temiz ve iyi bir yer olduğunu duydum. Başka bir yer de yok gerçi, ama... Çantalarınızı bu adam taşıyacak. Beyler, böyle buyrun lütfen."

Sussex'li dedektif çok telaşlı ve güler yüzlü birisiydi. On dakika içerisinde hepimiz odalarımızı yerleşmiştik. Bir on dakika sonra ise hanın barında oturmuş, bir önceki bölümde anlatılan olaylar hakkında hızlıca bilgilendiriliyorduk. MacDonald kısa notlar alıyor, Holmes ise bir botanikçinin nadir ve değerli bir çiçeği gözlemlerken gösterdiği şaşkınlık ve saygı ifadesine benzer bir ifadeyle anlatılanları dinliyordu.

"Olağanüstü!" dedi hikâye bittiği zaman. "Hem de çok olağanüstü! Bugüne kadar bu kadar tuhaf ve orijinal bir davaya rastladığımı hatırlamıyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm Bay Holmes," dedi White Mason keyifle." Sussex'te böyle bir şeye biz de rastlamadık. Neyse. Böylece size bu sabah saat üç ile dört arası davayı Çavuş Wilson'dan devraldığım zaman olayın ne aşamada olduğunu anlatmış bulunuyorum. Ah Tanrım, belki de kaçmasına izin verdim. Ama öyle acele etmeyi gerektirecek bir durum yoktu. Zaten o anda yapabileceğim fazla bir şey de yoktu. Çavuş Wilson'da bütün bilgiler vardı.

Onları inceledim, değerlendirdim ve belki de üzerine bir iki şey ekledim."

"Neydi onlar?" diye merakla sordu Holmes.

"Şey, ilk önce çekici incelettim. Bu konuda bana Dr. Woods yardımcı oldu. Üzerinde cinayette kullanıldığına dair bir iz bulamadık. Bay Douglas'ın kendisini çekiçle savunmuş olmasını ummuştum. Bu şekilde çekiç yere düşmeden önce katilin üzerinde bir iz bırakmış olabilirdi. Ama herhangi bir kan izine rastlamadık."

"Bu elbette ki bir şey göstermez," diye belirtti dedektif MacDonald. "Çekicin cinayet aleti olarak kullanıldığı ancak çekiçte herhangi bir ize rastlanmayan birçok olay vardır."

"Tabii ki. İz olmaması kullanılmadığını göstermez. Ama üzerinde bize yardımcı olabilecek herhangi bir iz kalmış olabilirdi. Fakat hiçbir iz yoktu. Sonra silâhı incelettim. İri saçmalı fişek kullanılmıştı ve Çavuş Wilson'ın da raporunda belirttiği gibi, tetikler birbirine bağlanmıştı. Böylece iki fişek de aynı anda ateşlenebilmişti. Bunu yapan her kimse, adamı sağ bırakmamayı kafasına koymuş gibi. Kısa namlulu, namlu boyu 60 cm den uzun değil. Bu da onun paltonun altına saklanmasını mümkün kılıyor. Üreticisinin ismi yazmıyor. Fişeklerin üzerinde ise 'PEN' harfleri var, ancak ismin geri kalanı kazınmış."

"Yazı nasıl? Üzeri süslenmiş büyük bir 'P' harfi ve ondan daha küçük olarak yazılmış 'E' ve 'N' harfleri ile mi?" diye sordu Holmes.

"Kesinlikle."

"Pennsilvania Küçük Ordu Şirketi – tanınmış bir Amerikan firmasıdır," dedi Holmes.

White Mason, arkadaşıma bir sıradan bir köylünün, bir sözüyle çapraşık meselelere çözüm getiren Harley Caddesi uzmanına baktığı gibi bakıyordu.

"Bu çok açıklayıcı oldu Bay Holmes. Haklı olduğunuza şüphe yok. Harika – gerçekten harika! Dünyadaki bütün silâh üreticilerinin isimlerini ezberler misiniz Bay Holmes?"

Holmes konuyu bir el işaretiyle geçiştirdi.

"Bunun bir Amerikan av tüfeği olduğuna kuşku yok," diye devam etti Mason. Kısa namlulu av tüfeklerinin Amerika'nın bazı bölgelerinde kullanıldığını okumuştum. Bu daha fişekteki yazıyı görmeden aklıma gelmişti. Elimizdeki

delillere bakılırsa eve girip cinayeti işleyen kişi bir Amerikalı olabilir."

MacDonald kafasını salladı. "Dostum, biraz fazla hızlı gidiyorsun. Evde bir yabancının olduğunu gösteren bir delile rastlamadık."

"Açık cam, pervazdaki kan, o garip kart, köşedeki çizme izleri ve silâh."

"Hepsi düzmece olabilir. Bay Douglas Amerikalı'ydı veya uzun yıllar Amerika'da yaşamıştı. Bay Barker da öyle. Bu işten bir Amerikalıyı sorumlu tutmak için dışarıdan Amerikalı ithal etmenize gerek yok ki."

"Ya o uşak, Ames?"

"Ne olmuş ona? Güvenilir biri değil mi?"

"On yıl boyunca Sir[4] Charles Chandos'un yanında çalışmış – sert bir adamdır. Douglaslarla ise beş yıl önce evi aldıklarından beri, çalışıyormuş. Evde bu tip bir silâhı daha önce hiç görmediğini söylüyor."

"Silâh rahat saklanabilmesi için bu şekilde yapılmış. Fişeklerdeki yazıların silinmesi de aynı nedenden. Herhangi bir kutuya gizlenmiş olabilir. Evde bu tarz bir silâh olmadığına nasıl yemin edebilir ki?"

"Her neyse, sonuçta görmemiş işte."

MacDonald, kafasını itiraz edercesine salladı. "Evde başka birisinin olduğuna henüz ikna olmadım," dedi. "Sizden iyice düşünmenizi istiyorum" – Tartışmaya kendini kaptırınca, Aberdin aksanı daha da belirginleşmişti. "Sizden bu silâhın eve dışarıdan getirilmesi ve bütün bu garip şeylerin bir yabancı tarafından yapılmasının ne anlama geleceğini iyi düşünmenizi istiyorum. Bu inanılmaz bir şey. Bunun mantıksız olduğunu görmüyor musunuz? Olayı bir de sizin değerlendirmenizi istiyorum Bay Holmes. Anlatılanları duydunuz. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Bu sizin davanız Bay Mac," dedi Holmes gayet kesin bir sesle.

"Eğer böyle bir adam varsa, hırsız olmadığı kesin. Yüzük ve kart olayını göz önüne aldığımızda, bunun özel bir sebebi olan ve önceden tasarlanarak işlenmiş bir cinayet olduğu anlaşılıyor. Şimdi şunu bir düşünün, burada cinayet işlemeye kararlı biri var. Hiçbir şey bilmiyorsa da kesin olarak bildiği bir şey var: Evin çevresi su dolu bir hendekle çevrili olduğundan dolayı kolaylıkla kaçamayacak. Bu durumda nasıl bir silâh seçmesi gerekirdi? Dünyadaki en sessiz silâhı. Ancak o zaman iş bittikten sonra da hemen pencereden kaçarak

hendeği geçmeyi ve güvenli bir yere gidebilmeyi umabilirdi. Bu da gayet anlaşılabilir bir şey olurdu. İşin İlginç olan kısmı işte asıl burası. Ama o ne yaptı, sesini duyan herkesin mümkün olan en kısa sürede olay yerine en kısa sürede toplanmasına ve hendeği geçemeden görülmesine ve belki de yakalanmasına yol açacak, en gürültülü silâhı seçti. Ne dersiniz Bay Holmes, haksız mıyım?"

"Şey, oldukça sağlam bir teoriniz var," diye dedektifin sorusunu cevapladı arkadaşım düşünceli bir şekilde. "Üzerinde düşünmeye değer Bay White Mason, size katilin karşı kıyıya çıkıp çıkmadığından emin olmak için hendeğin karşı tarafını kontrol ettirip ettirmediğinizi sorabilir miyim?"

"Hiçbir iz yoktu Bay Holmes. Ama hendeğin karşı tarafı da taşlık, bu yüzden de her hangi bir iz kalması sözkonusu değil zaten."

"Hiçbir iz veya işaret yok mu?"

"Hiç."

"Evi bir kere de bizim gezmemizin bir sakıncası var mı Bay White Mason? Belki bize fikir verebilecek daha önce fark edilmemiş veya yeni bir şey görürüz."

"Bende aynı şeyi teklif edecektim Bay Holmes. Ama önce bütün delilleri detaylarıyla sizinle paylaşmanın daha iyi olacağını düşündüm. Eğer aklınıza bir şey gelecek olursa veya bir şey dikkatinizi çekecek olursa" White Mason şüpheyle amatör dedektife baktı.

"Bay Holmes ile daha önce birlikte çalışmıştım. Bu oyunu gayet iyi bilir."

"Oyun demişken," dedi Holmes gülümseyerek. "Bir davaya dahil olmamın sebebi, adaletin yerine gelmesine ve polise yardımcı olmak içindir. Eğer kendimi polisten ayrı tutuyorsam, bunun sebebi ilk önce onların beni kendilerinden ayrı görmesidir. Ayrıca polisin aleyhine puan kazanmak gibi bir derdim de yok. Ama aynı zamanda Bay Mason, kendi bildiğim gibi çalışmak istiyorum. Sonuçları da aşama aşama değil, uygun gördüğüm zamanda ve kesinleştirdikten sonra veririm."

"Elbette. Bildiğimiz her şeyi sizinle paylaşacağız. Ayrıca aramızda olmanızdan ve bizimle birlikte çalışmanızdan da onur duyuyoruz," dedi White Mason samimiyetle. Böyle gelin Dr. Watson, zamanı geldiğinde, kitabınızda bizden de bahsetmenizi umuyoruz."

Köyün yolun iki tarafında budanmış karaağaçların olduğu eski caddesinden geçtik. Yolun aşağısında hava şartlarının etkisiyle yıpranmış iki eski taş sütun ile bu sütunların üzerinde yükselen şekilsiz, ancak eskiden ayağa kalkmış bir aslan olduğu anlaşılan bir heykel vardı. Dağ yolunda çimen ve meşeler içerisinde kısa bir yürüyüşten sonra bir köşeyi döndüğümüzde, karşımıza İngiltere Kralı I. James döneminden kalma, uzun ve alçak bir bina çıktı. Evin tuğla duvarları o kadar kirliydi ise âdeta ciğer rengi olmuştu. Evin çevresinde ise iki yanında budanmış porsukağaçlarının bulunduğu eski tip bir bahçe vardı. Ahşap iner kalkar köprü ile içi duru ve cıva gibi berrak su dolu hendeğin soğuk kış güneşi altındaki görüntüsü gerçekten güzeldi. Eski köşk, geçmiş üç yüz yıl içerisinde ölümler, doğumlar, yuvaya dönüşler, dans partileri ve tilki avı toplantıları dahil olmak üzere pek çok olaya tanıklık etmişti. Bu eski duvarların, bunca zaman sonra böyle karanlık bir olaya tanıklık ediyor olması garipti.

Üstelik bu yüksek ve sivri üç köşeli çatılar ve onların süslü çıkıntıları bu çirkin ve korkunç entrika için uygun bir sahne yaratıyorlardı. Derin pencere dizilerine ve uzayıp giden nemli duvarları ile binanın ön cephesine bakınca, bu tarz bir trajedi için bundan daha uygun bir sahne olamayacağını hissettim.

"İşte, pencere bu," dedi White Mason; iner kalkar köprünün hemen yanındaki. Aynı olay olduğu akşamki gibi açık."

"Bir adamın geçmesi için sanki biraz dar gibi."

"Şey, adam şişman değilse olabilir. Bunu biz de görüyoruz Bay Holmes. Ancak yine de sizin ve benim gibi biri bu pencereden geçebilir."

Holmes hendeğin kenarına kadar yürüyerek karşı kıyıya baktı. Sonra da karşı kıyıdaki taş hendek setine ve onun ötesindeki çimenlik sınıra baktı.

"Orayı dikkatle inceledim Bay Holmes," dedi White Mason. "Orada hiçbir şey, birinin oraya çıktığına dair en ufak bir iz yok. Ama zaten neden iz bıraksın ki?"

"Kesinlikle. Neden iz bıraksın? Su her zaman böyle çamurlu ve bulanık mıdır?"

"Genellikle böyledir. Akıntı toprak ve çamur getirir."

"Suyun derinliği ne kadar?"

"İki kıyıda da bir metreden az, yaklaşık altmış santim kadar. Ancak ortaya

doğru bir metreyi buluyor."

"O zaman adamın kanalı geçerken boğulmuş olabilme ihtimalini eleyebilir miyiz?"

"Evet; burada bir çocuk bile boğulamaz."

Köprüyü geçtiğimizde bizi adının Ames olduğunu öğrendiğimiz, sempatik tavırlı yaşlı uşak karşıladı. Zavallı adamın yüzü bembeyazdı ve hâlâ titriyordu. Henüz şoku atlatamadığı her hâlinden belliydi. Yerel polis Çavuşu ise hâlâ kader odasında nöbet tutuyordu. Doktor ise çoktan gitmişti.

"Yeni bir gelişme var mı Çavuş Wilson?" diye sordu White Mason.

"Hayır efendim, yok."

"Öyleyse eve gidebilirsin. Artık beklemene gerek yok. Eğer sana ihtiyacımız olursa haber veririz. Uşak dışarıda beklesin. Ona söyle, Cecil Barker'a, Bayan Douglas'a veya evin kâhyası olan kadına birazdan kendileriyle konuşacağımızı haber versin. Şimdi baylar, izin verirseniz size kendi görüşümü anlatmak istiyorum, sonra sizden de görüşlerinizi isteyeceğim."

Bu taşralı uzman beni etkilemişti. Katı bir gerçeklik anlayışı, soğukkanlı kişiliği ve açık bir sezgisi vardı ise bu meslekte bu önemli bir meziyettir. Holmes kendisini hiçbir sabırsızlık belirtisi göstermeden dikkatle dinliyordu.

"Bu bir intihar mı, yoksa bir cinayet mi? Cevaplamamız gereken ilk soru bu. Eğer bu bir intihar ise intiharından önce evlilik yüzüğünü çıkararak sakladığını; daha sonra ise üzerinde sabahlığı ile buraya inerek perdenin arkasında kendisini bekleyen biri varmış izlenimi vermek için köşeye çamur izi bıraktığını, camı açtığını, kanını –"

"İntihar ihtimalini kesin olarak eleyebiliriz," dedi MacDonald.

"Ben de öyle düşünüyorum. Bir intihar söz konusu değil. O hâlde olay bir cinayet. Bizim öğrenmemiz gereken ise öncelikle bu cinayetin eve cinayetten hemen önce giren biri tarafından mı, yoksa eve önceden girmiş biri tarafından mı işlendiğini bulmak."

"Pekâlâ, o hâlde fikrinizi duyalım."

"Her iki durumunda da cinayeti işlemek kolay değil. İki durumun da kendine has zorlukları var. Ancak başka bir ihtimal de yok. İlk önce cinayeti evden birinin işlediği ihtimali üzerinde duracağız. Bu adamı evin sakin bir

zamanında, ancak herkes henüz ayaktayken buraya getirdiler. Sonra da cinayeti dünyadaki en garip ve gürültülü silâhla işlediler. Sanki evdeki herkesin olan biteni öğrenmesini istiyorlardı – hem de bu evde daha önce hiç kimsenin görmediği bir silâhla. Bu pek de mantıklı bir başlangıç sayılmaz."

"Hayır, sayılmaz."

"Neyse. Silâh sesi duyulduktan en fazla bir dakika sonra herkesin olay yerine geldiği konusunda da bütün ev halkı mutabık. Yani olay yerine hemen gelen tek kişi Cecil Barker değil, yalnız o ilk gelen olduğunu iddia ediyor. Şimdi siz bana katilin bu kadar kısa bir sürede köşede ayak izlerini bıraktığını, pencereyi açtığını, pervazı kanla işaretlediğini, evlilik yüzüğünü çıkararak aldığını ve diğer şeyleri yapabildiğine inandığınızı mı söyleyeceksiniz? Bu imkânsız!"

"Olayı çok net özetlediniz dedektif," dedi Holmes. "Ben de sizin gibi düşünme eğilimindeyim."

"O hâlde katilin eve önceden girmiş olduğu ihtimaline geri dönüyoruz. Evden birinin bunu yapması zor olsa da en azından imkânsız değil. Adam eve dört buçuk altı arasında, yani akşam karanlığında ve köprü inikken girdi. Evde misafirler vardı ve kapı da açıktı. Yani onu engelleyecek bir şey yoktu. Sıradan bir hırsız veya Bay Douglas'a karşı kini olan biri olabilir. Bay Douglas'ın hayatının çoğunu Amerika'da geçirdiği ve silâhın da Amerikan yapımı olduğu düşünüldüğünde nefret teorisi daha da ağırlık kazanıyor. Katil bu oday geliyor, çünkü ilk girdiği oda burası. Perdenin arkasına saklanıyor. Gece saat on bir buçuğa kadar orada bekliyor. Tam o saatte Bay Douglas odaya giriyor. Bay Douglas odaya girdiğinde kısa bir diyalog gerçekleşiyor –tabi gerçekleştiyse-. Zira Bayan Douglas, kocasının gidişiyle silâh sesini duyması arasında geçen zamanın birkaç dakikadan fazla olmadığını söylüyor."

"Mum da bunu doğruluyor."

"Kesinlikle. Mum yeniydi ve bir buçuk santimden fazla yanmamıştı. Mumu masaya vurulmadan önce koymuş olmalı, çünkü aksi olsaydı yere düştüğü zaman mum da düşerdi. Demek ki odaya girer girmez saldırıya uğramadı. Bay Barker odaya girdiğinde de mumu söndürerek lambayı yaktı."

" Evet, sanırım buraya kadar hepimiz hemfikiriz."

"Şimdi, bu temel üzerinde olayı yeniden kurgulayabiliriz. Bay Douglas odaya girer, mumu masaya koyar. Katil perdenin arkasından elinde silâhla

çıkar ve nikâh yüzüğünü ister –neden olduğunu Tanrı bilir, ama bu şekilde olmuş olmalı. Bay Douglas yüzüğü verir. Sonra ya soğukkanlılıkla ya da kavga sırasında –Douglas kilimin üzerinde görmüş olduğumuzu çekici alır – adam da onu böyle korkunç bir şekilde öldürür. Daha sonra ise silâhını ve bu garip kartı , 'V. V. 341,' her ne demekse bırakarak pencereden çıkar ve su dolu hendeğe atlayarak kaçar. Tam bu sırada da Cecil Barker olay yerine gelir. Nasıl Bay Holmes?"

"Çok ilginç ama o kadar da inandırıcı değil."

"Bence bundan fazlası var," diye yüksek sesle itiraz etti MacDonald. "Bu adamı birisi öldürdü ve ben olayın daha farklı bir şekilde gerçekleştiğini düşünüyorum. Kaçış yolunun bu şekilde kapatılmasına nasıl izin verir? Peki ya sessizlik kimsenin dikkatini çekmeden kaçmak için tek şansı ise neden adamı öldürmek için bir av tüfeği kullanır? Haydi Bay Holmes, siz de bize biraz yardımcı olun. Bay White Mason'ın düşüncesinin ikna edici olmadığını söyleyen sizsiniz."

Holmes bu uzun konuşmayı ilgiyle ve hiçbir kelimesini kaçırmadan dinlemişti.

"Düşüncemi açıklamadan önce, dikkat çekmek istediğim bazı şeyler var, Bay Mac," diyerek cesedin yanında diz çöktü. "Tanrım, bu yaralar gerçekten çok korkunç. Bir dakikalığına uşağı çağırabilir miyiz? ... Ames, bu dairenin içerisine çizilmiş bir üçgenden oluşan sıra dışı damgayı, Bay Douglas'ın ön kolunda daha önce sıkça gördüğünü söylemişsin. Doğru mu?

"Evet efendim."

"Ne olduğu ile ilgili hiçbir şey duymadın mı?"

"Hayır, efendim."

"İlk yapıldığında büyük acı vermiş olmalı. Şüphesiz yakılarak yapılmış. Şimdi Ames, buraya çenesinin altındaki ize bak. Bunu daha önce görmüş müydün?"

"Evet, efendim; dün sabah traş olurken kesmişti."

"Daha önce traş olurken hiç kendini kestiği oldu mu?"

"Çok uzun zamandır olmadı, efendim."

"Enteresan!" dedi Holmes. "Tabi sadece bir tesadüf de olabilir; ama bir

çeşit tehlike karşısında duyduğu endişeye bağlı bir gerginlikten de. Dün onun tavırlarında alışılmadık bir şey var mıydı, Ames?"

"Bana biraz huzursuz ve heyecanlı gibi geldi, efendim."

"Ah! Yani saldırı pek de beklenmedik değildi. Sanırım ilerleme kaydediyoruz, öyle değil mi? Belki de sorgulamayı siz yapmak istersiniz Bay Mac."

"Hayır, Bay Holmes; siz gayet iyi gidiyorsunuz."

"Tamam o zaman, şimdi şu karta bir bakalım –'V. V. 341.' Kaba bir karton. Evde bu tarz bir şeyler var mı?"

"Sanmıyorum."

Holmes masaya doğru yürüyerek her iki mürekkep kavanozundan aldığı mürekkebi kâğıdın üzerine damlattı. "Bu odada yazılmamış," dedi. "Bu mürekkep siyah, öteki ise morumsu. Üstelik de kalın uçlu bir kalemle yazılmış, oysa buradakiler ince uçlu. Bu size bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır, efendim. Hiçbir şey."

"Siz ne düşünüyorsunuz Bay Mac?"

"Bana gizli bir örgüt işi gibi geliyor. Ön kolundaki işaret için de aynısını düşünüyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi White Mason.

"Buradan yola çıkarak bir teori oluşturabiliriz, bakalım olayı aydınlatmak mümkün olabilecek mi. Böyle bir örgütün üyesi eve girer, Bay Douglas'ı bekler, neredeyse kafasını ateşli silâhla uçurur ve arkasında ölü bir adam, yanında da bir kart bırakarak kanala atlar ve kaçar; sonra da örgütün diğer üyelerine intikamlarının alındığı haber verir. Bu her şeyi açıklıyor. Fakat o kadar silâh varken, neden böyle bir silâh kullandı kİ?"

"Kesinlikle."

"Ve tabii bir de şu kayıp yüzük var."

"Evet, o da var."

"Neden tutuklama olmadı? Saat ikiyi geçti. Şafaktan beri 65 km lik alan içerisindeki her polis memuru bu ıslak yabancıyı aramıyor mu?"

"Öyle Bay Holmes."

"Yakınlarda bir sığınağı yoksa veya üzerini değiştirmediyse, onu farketmemeleri mümkün değil. Tabi onu şu ana kadar kaçırmadılarsa." Holmes, pencereye gitmiş, elindeki büyüteçle pencerenin pervazındaki kan izini inceliyordu. "Bunun bir ayak izi olduğu kesin. Geniş tabanlı bir ayakkabı, biraz yayvan. Oysa bu çamurlu köşedeki ayak izi daha zarif bir ayağa ait. Garip. Gerçi her iki iz de pek belirgin değil. Herneyse. Masanın altındaki bu şey de ne?"

"Bay Douglas'ın dambılları."

"Dambılları mı? Burada sadece bir tane var. Öteki nerede?"

"Bilemiyorum Bay Holmes, belki de bir tane vardı. Onları aylardır görmemiştim."

"Bir dambıl" dedi Holmes ciddi bir ifadeyle. Ancak kapının sertçe çalınmasıyla cümlesini bitirmesine engel oldu. Bronz tenli, özenle traş olmuş uzun boylu bir adam otoriter bakışlarla bizi süzüyordu. Bu adamın daha önce bahsi geçen Cecil Barker olduğunu tahmin etmem zor olmadı.

"Toplantınızı böldüğüm için özür dilerim, ama son gelişmeleri duymak isteyeceğinizi düşündüm."

"Birini mi tutukladılar?"

"Ne yazık ki hayır. Fakat onun bisikletini buldular. Giderken bisikletini almamış. Bir bakın isterseniz. Ana kapıdan yüz metre kadar uzakta."

Bisikletin bulunduğu yere gittiğimizde, bisikletin yanında onu inceleyen üç dört kadar meraklı vardı. Bisikleti gizlendiği yaprakların arasından çıkarmış, inceliyorlardı. Uzun bir yoldan geldiği belli ancak iyi kullanılmış bir Rudge Whitworth'tu. Bisikletin üzerinde, sahibinin kim olabileceğine dair hiçbir ipucu yoktu. Sadece içinde bir İngiliz anahtarı ve yağ tenekesi olan bir bisiklet çantası vardı.

"Eğer bu şeylerin üzerinde seri numaraları varsa ve kayıtları tutulmuşsa, bunun soruşturmaya önemli katkısı olacaktır," dedi dedektif. Bunu bulduğumuza şükretmeliyiz. Nereye gittiğini bulamamış olabiliriz, ama bu şekilde en azından nereden geldiğini öğrenebiliriz. Ancak benim anlamadığım, adamımızın bunu neden burada bıraktığı. Hem buradan nasıl gitti? Bu dâvâda karanlıkta olan pek çok nokta var, değil mi Bay Holmes?"

"Öyle mi?" diye düşünceli bir şekilde cevap verdi dostum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ŞAHİTLER

"İncelemek istediğiniz her şeyi görebildiniz mi Bay Holmes? diye sordu White Mason eve girerken.

"Şimdilik," dedi dedektif, Holmes başıyla onaylarken.

"O hâlde sanırım şimdi tanıkların ifadesini almak istersiniz. Bu iş için yemek odasını kullanabiliriz, Ames. Neler olduğunu bize önce siz anlatın, lütfen."

Uşağın ifadesi basit ve netti. Doğruyu söylediği izlenimini bırakmıştı. Bay Douglas'ın yanında beş yıl önce, Bay Douglas Birlstone'a ilk geldiği zamandan beri çalışıyordu. Bildiği kadarıyla servetini Amerika'da kazanmış zengin bir centilmendi. Ames'in alışık olmadığı kibar ve düşünceli bir patrondu. Endişeli birine benzemiyordu.

Hatta onun tanıdığı en korkusuz adamdı. Akşamları iner kalkar köprünü kaldırılmasını istemesinin sebebi, bunun eski evin bir özelliği ve geleneği olmasıydı; kendisi de geleneksel olanı yaşatmak isteyen biriydi. Bay Douglas, köyden nadiren ayrılır, arada sırada da Londra'ya giderdi. Fakat öldürülmesinden bir gün önce Tunbridge'e alışverişe gitmişti. Ames o gün Bay Douglas'ta sıra dışı bir endişe ve huzursuzluk farketmişti. Oysa normalde tedirgin veya sinirli biri değildi. Ames, o gece çanın çılgınca çaldığını duyduğunda henüz yatmamış, kilerde gümüşleri kaldırıyordu. Silâh sesini duymamıştı, çünkü kiler ve mutfaklar evin arkasındaydı ve bu kısma ancak uzun bir koridor ve kapalı kapıları geçtiksen sonra geliniyordu. Kâhya da çılgın gibi çalan çan sesini duyduktan sonra odasından çıkmıştı. Merdivenlerin önüne geldiklerinde, Bayan Douglas'ın aşağıya inmekte odluğunu görmüştü. Hayır, acele etmiyordu- aslında ona hiç de telaşlı gibi görünmemişti. O merdivenlerden indiğinde Bay Barker çalışma odasından fırlamış, Bayan Douglas'ı durdurarak ona içeri odasına geri dönmesi için yalvarmıştı.

"Tanrı aşkına, lütfen odanıza gidin!" diye bağırmıştı. "Zavallı Jack öldü. Yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Tanrı aşkına geri dönün!"

Bayan Douglas'ı bir süre geri dönmesi için ikna etmeye çalışmıştı, sonunda Bayan Douglas geri dönmüştü. Bağırmamış veya çığlık falan atmamıştı. Evin

kâhyası Bayan Allen, Hanımefendiyi alarak yukarı çıkartmış ve yatak odasında onun yanında kalmışt.

Ames ve Bay Barker ise her şeyin polislerin gördüğü şekilde bırakıldığı çalışma odasına dönmüşlerdi. O sırada artık mum değil, lamba yanıyordu. Pencereden bakmışlar, ancak gece çok karanlık olduğundan bir şey görememişler, hiçbir şey de duymamışlardı.

Sonra Ames koridora çıkarak köprüyü indirmiş, Bay Barker ise polise haber vermek için hızla evden ayrılmıştı.

Uşağın ifadesi bu şekildeydi.

Bayan Allen'ın ifadesi de çalışma arkadaşının söylediklerini doğruluyordu. Kâhyanın odası evin ön kısmına, Ames'in olay sırasında bulunduğu kiler odasından daha yakındı. Çanın sesini duyduğu zaman yatmaya hazırlanıyordu. Biraz ağır işitiyordu. Silâh sesini duymamış olmasının sebebi muhtemelen buydu, fakat çalışma odası da zaten kendi odasından biraz uzaktaydı. Kapı çarpması olduğunu düşündüğü bir ses hatırlıyordu. Fakat bu sesi çanın çalmasından yaklaşık yarım saat kadar önce duymuştu. Bay Ames koşarak öne geldiğinde, o da onun peşinden gitmişti. Bay Barker'ın bembeyaz bir yüzle ve heyecanla çalışma odasından çıktığını görmüştü Bay Barker, merdivenlerden aşağı inmekte olan Bayan Douglas'ın önünü keserek ondan geri dönmesini istemişti. Bu arada Bayan Douglas ona bir şey söylemişti ama söylediğini duyamamıştı.

"Onu yukarı çıkar ve onunla kal!" demişti Bayan Allen'a.

Bundan dolayı da Bayan Douglas ile birlikte yukarı çıkarak onu sakinleştirmeye çalışmıştı. Çok heyecanlıydı ve tir tir titriyordu, fakat aşağıya inmek için başka bir teşebbüste de bulunmamıştı.

Üzerinde geceliğiyle, yatak odasındaki şöminenin yanında, başı ellerinin arasında kala kalmıştı. Bayan Allen, gecenin çoğunu onun yanında geçirmişti. Diğer hizmetçilere gelince, hepsi de yatmıştı.

Onların alarmı duyması ancak polis gelmeden hemen önce olmuştu. Onların yatak odaları evin çok arkasında olduğundan muhtemelen hiçbir şey duymamışlardı. Sonuç olarak kâhyanın çapraz sorguya katkısı, Yeremya'nın Övgüler Kitabından dualar ve şaşkınlık ifadeleri ile sınırlı kalmıştı.

Bay Cecil Barker da şahit olarak Bayan Allen'ın söylediklerini doğruladı. O

gece olanlarla ilgili olarak polise anlattıkları dışında pek bir şey söylemedi. Penceredeki kan izi ona katilin pencereden kaçtığını düşündürüyordu. Kaldı ise köprü kalkık olduğundan dolayı başka kaçış imkânı yoktu. Suikastçinin –eğer onunsa- bisikletini neden almadığını veya ona ne olduğunu ise açıklayamıyordu. Ama en fazla bir metre derinliğindeki kanalda boğulmadığından da emindi.

Ancak kendisi cinayetle ilgili bir teori geliştirmişti. Douglas çok ketum bir adamdı ve hayatıyla ilgili hiç bahsetmediği bölümler vardı. Genç bir adamken İrlanda'dan Amerika'ya göç etmiş ve zaman içinde çok zengin olmuştu. Douglas ile California'da tanışmıştı. Orada Benito Kanyonu diye bir yerde birlikte başarılı bir madencilik operasyonu yürütmüşlerdi. İyi kazanıyorlardı, fakat Douglas birden her şeyi bırakarak İngiltere'ye dönmeye karar vermişti. Karısı ölmüştü ve o dönemde hâlâ yalnızdı. Barker ise daha sonra İngiltere'ye gelmiş ve Londra'ya yerleşmişti. Bu şekilde arkadaşlıkları yeniden başlamıştı. Douglas onda sanki bir tehlikeden kaçıyormuş izlenimi bırakmıştı California'daki ani ayrılışını ve İngiltere'nin bu kadar sessiz bir bölgesine yerleşmiş olmasını buna bağlıyordu. Douglas'ın peşinde onu öldürmeden durmayacak gizli bir topluluğun, acımasız bir örgütün olduğunu düşünüyordu. Bu sonuca varmasına onun öldürülmeden önce kendisine anlattığı bazı şeyler neden olmuştu.

Ancak hangi örgüt olduğu veya onlara ne yaptığı hakkında bir ipucu vermemişti. Bu yüzden olay üzerindeki sırrın bu gizli toplulukla bir ilgisi olduğunu düşünüyordu.

"Douglas ile California'da ne kadar birlikte oldunuz?" diye sordu dedektif MacDonald.

"Toplam beş yıl."

"Bekâr olduğunu söylemiştiniz, değil mi?"

"Karısını kaybetmiş yalnız bir adam olduğunu söylemiştim."

"İlk karısının nereli olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır; ama onun İsveç kökenli olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Ha, bir de onun resmini görmüştüm. Çok güzel bir kadınmış. Biz tanışmadan bir yıl kadar önce tifodan ölmüş."

"Onun Amerika'daki geçmişi hakkında bir şey biliyor musunuz?"

"Chicaco'dan bahsettiğini hatırlıyorum. Şehri iyi biliyordu, orada çalışmıştı. Bölgedeki kömür ve demir madenlerini anlatmıştı. O dönemde çok sık yolculuk ediyordu."

"Politikacı mıydı?"

"Hayır; politikayla ilgili hiçbir şey umurunda değildi."

"Onun bir suçlu olabileceğini düşündünüz mü hiç?"

"Aksine, hayatımda onun kadar dürüst bir adama rastlamadım."

"Onun California'daki hayatıyla ilgili sıra dışı bir şeyler hissettiniz mi?"

"Dağlardaki merkezimizde oturup işleri oradan yönetmeyi tercih ederdi. Diğer insanların gittiği yerlerden mümkün olduğu kadar uzak durmaya çalışırdı. Peşinde birilerinin olduğunu düşünmemin ilk sebebi buydu. Avrupa'ya dönüşü o kadar ani oldu ise bu da şüphelerimde haklı olduğumu düşünmeme neden oldu. Bir çeşit uyarı aldığını düşünüyorum. Ayrılışının üzerinden bir hafta geçmemişti ise yarım düzene kadar adam onu sormaya geldi."

"Ne tür adamlar?"

"Güçlü ve sert görünümlü insanlar. Onun nerede olduğunu öğrenmek istediklerini söylediler. Oldukça da ısrarcıydılar. Onlara Avrupa'ya gittiğini ve nerede olduğunu bilmediğimi söyledim. Onun hakkında hiç de iyi şeyler düşünmedikleri belliydi."

Bu adamlar Amerikalı mıydı, yoksa Californialı mı?"

Californialı olduklarını sanmıyorum. Bence bu adamlar Amerikalıydı. Fakat madenci değillerdi. Kim olduklarını bilmiyorum ama gittikleri zaman oldukça rahatladım."

"Bu altı yıl kadar önceydi."

"Neredeyse yedi."

"Yani siz California'da beş yıl beraber çalıştınız, o zaman bu iş ilişkisi en az on bir yıldan öncesine dayanıyor?"

"Aynen öyle."

"Bu kadar inatla sürdürüldüğüne göre, bu düşmanlık çok ciddi sebeplere dayanıyor olmalı. Basit bir şey böylesine büyük bir nefrete sebep olamaz."

"Sanırım bu bütün hayatını gölgeliyordu. Hiç aklından çıkmıyor gibiydi."

"Ama eğer insanın başında bu kadar büyük bir bela varsa, polise gidip korunma istemesi gerekmez mi?"

"Belki de korunamayacağı türden bir tehlike ile karşı karşıyaydı. Bilmeniz gereken bir şey var. Her zaman yanında silâh taşırdı. Silâhı hep cebindeydi. O akşam silâhını odasında bırakıp sabahlıkla aşağıya inmiş olması ne büyük bir talihsizlik. Sanırım köprü kaldırıldığı için güvende olduğunu düşündü."

"O günler hakkında daha detaylı bilgi verebilir misiniz?" diye sordu MacDonald. "Douglas California'dan ayrılalı yaklaşık altı yıl oldu. Siz ise California'yı o ayrıldıktan bir yıl sonra terk ettiniz, doğru mu?"

"Evet, öyle."

"Ve beş yıldır da evli. Sizin gelişiniz ve onun evliliği aynı zamanda gerçekleşmiş olmalı."

"Yaklaşık bir ay kadar önce. Ben onun nikâh şahidiydim."

"Bayan Douglas'ı evlenmeden önce tanıyor muydunuz?"

"Hayır, tanımıyordum. On yıldır İngiltere'de değildim."

"Ama o zamandan beri epey samimi oldunuz, öyle değil mi?"

Barker öfkeyle dedektife baktı.

"O zamandan beri Douglas ile epey samimi oldum," diye cevap verdi. "Onunla samimi olduysam da bunun sebebi, adamla samimi olup karısıyla samimi olmadan onu ziyaret etmenin mümkün olmamasıdır. Eğer benimle bu olay arasında herhangi bir bağlantı olduğunu düşünüyorsanız –"

"Hiçbir şey düşünmüyorum Bay Barker hiçbir şey. Ancak davamızla bağlantılı her şeyi sormak zorundayım. Amacım sizi rencide etmek değil."

" Ama sorularınız rencide edici," diye cevap verdi Barker öfkeli bir ses tonuyla.

"Ben sadece gerçeğin peşindeyim. Bizim isteğimiz ki bu herkesin isteği olmalı, bu olayın bir an önce aydınlığa kavuşması. Bay Douglas sizin karısıyla olan arkadaşlığınızı tasvip ediyor muydu?"

Elleri birbirine kenetli bir şekilde âdeta suçlu gibi duran Barker, bu cümleyle iyice bembeyaz olmuştu.

"Bu tarz sorular sormaya hakkınız yok!" dedi yüksek ve sitemkâr bir sesle. "Bu soruların soruşturmasını yaptığınız bu konuyla ne ilgisi var?"

"Soruyu tekrar etmek durumundayım."

"O hâlde ben de cevap vermeyi reddediyorum."

"Elbette cevap vermeyi reddedebilirsiniz, ama şunu unutmayın k, cevap vermemeniz de bir cevaptır. Eğer gizleyecek bir şeyiniz olmasaydı, bu soruya cevap vermekten kaçınmazdınız."

Barker bir süre yüzünde düşünceli ve sert bir ifadeyle durdu. Sonra da başını yukarı kaldırarak gülümsedi.

"Ne de olsa siz baylar sadece görevinizi yapıyorsunuz, bunu engellemeye hakkım yok. Sizden sadece bu konuda Bayan Douglas'ı rahat bırakmanızı isteyeceğim, zaten başında yeterince dert var.

Eğer zavallı Douglas'ın bir hatası söz konuysa, o da kıskançlığıydı. O benden hoşlanıyordu –bir insanın arkadaşından hoşlanabileceğinden de fazla. Ve kendisini karısına adamıştı. Buraya gelip kalmam onu mutlu ediyor, benim gitmemi nerdeyse hiç istemiyordu. Ama ben karısıyla konuştuğumda ya da aramızda bir sempati hissettiğinde kıskançlaşıyor ve bazen bir anda inanılmaz laflar etmeye başlıyordu. Bu yüzden kaç defa bana kendisini affetmem için yalvaran mektuplar yazdı. Son olarak size şunu söyleyeyim beyler, bir adamın, ne onun ki kadar sadık ve sevgi dolu bir karısı olmuştur; ne de benim kadar sadık bir dostu."

Sözlerini öyle coşkulu ve duygulu bir tonda dile getirmişti ise bu tavrı Dedektif MacDonald'ın dikkatini çekti.

"Maktulün nikâh yüzüğünün alınmış olduğunun farkındasınız, değil mi?" diye sordu dedektif.

"Öyle görünüyor," diye cevap verdi Barker.

" 'Öyle görünüyor' da ne demek? Öyle olduğunu pek ala görüyorsunuz."

Adamın kafasını karışmış ve karasız görünüyordu.

"Ben 'öyle görünüyor' derken, yüzüğü kendisinin çıkarmış olmasının da mümkün olduğunu kastetmiştim."

"Her ne sebeple olursa olsun yüzük çıkarılmış. Onu kimin çıkardığı önemli

değil. Sonuçta insana evlilik ve cinayet arasında bir bağlantı olduğunu düşündürüyor."

Barker buna omzunu silkerek cevap verdi.

"Böyle olacağını sanmıyorum. Ama eğer bunun hanımefendinin onurun lekelenmesine sebep olacağını ima ediyorsanız," -sanki aklına bir şey gelmiş gibi birden gözleri parladı- "tamamen yanlış yolda olduğunuzu söyleyebilirim."

"Onu bilemem. Şimdilik size başka sorum yok," dedi MacDonald soğuk bir şekilde.

"Aslında kafama takılan bir şey var," diyerek araya girdi Sherlock Holmes. "Odaya girdiğinizde, masanın üzerinde yanan sadece bir mum vardı, değil mi?"

"Evet, öyleydi."

"Korkunç olayı gördüğünüzde, oda fazla aydınlık değildi yan?"

"Doğru."

"Yardım çağırmak için hemen çanı çaldınız, doğru mu?"

"Evet."

"Herkes hızla olay yerine geldi?"

"Bir veya iki dakika içerisinde."

"Ama odaya geldiklerinde, mum söndürülmüştü. Mum yerine lamba yanıyordu. Bu çok dikkat çekici."

Barker tereddüt etti.

"Bunda dikkat çekici bir şey göremiyorum, Bay Holmes," dedi kısa bir duraklamadan sonra. "Mum zayıf bir ışık veriyordu. İlk düşüncem daha iyi bir mum getirmek oldu. Ama o sırada masanın üzerindeki lambayı gördüm ve yaktım."

"Ve mumu da söndürdünüz?"

"Aynen."

Holmes başka soru sormadı, Barker ise hepimizin yüzüne meydan okurcasına baktıktan sonra arkasını dönüp odadan çıktı.

Dedektif MacDonald, Bayan Douglas'a kendisini odasında sorguya çekmek istediğine dair bir not gönderdi. Ancak Bayan Douglas, bizimle yemek odasında görüşeceğini söyledi. Yemek odasına geldiğinde, hayal ettiğim gibi şaşkın ve dağılmış bir kadın değil, bir dereceye kadar kendine hâkim ve vakur bir kadın gördüm. Otuz yaşında, uzun boylu ve güzel bir kadındı. Yüzü, büyük bir şok geçirmiş olan her insanınki gibi bembeyazdı, fakat hareketleri sakin, masanın üzerine koyduğu eli, en az benimki kadar sabitti. Üzgün ama çekici, merakla sorgulayan gözleri bize bakıyordu. Sonra birden sessizliği bozarak "Herhangi bir şey buldunuz mu?" diye sordu.

Sesinde korku mu yoksa umut mu olduğundan emin olamadığım bir tonlama vardı.

"Mümkün olan her ihtimali araştırıyoruz, Bayan Douglas," dedi dedektif. "Her ipucunu değerlendireceğimizden emin olabilirsiniz?"

"Para yönünden endişeniz olmasın," dedi cansız ve düz bir sesle. "Katilin yakalanması için her türlü çabanın gösterilmesini istiyorum."

"Belki siz bize olaya ışık tutacak bazı bilgiler verebilirsiniz?"

"Korkarım hayır. Ama bildiğim her şeyi size anlatacağım."

"Bay Cecil Barker'ın anlattığına göre siz olayı —. Daha doğrusu trajedinin yaşandığı odaya hiç girmemişsiniz?"

"Hayır; beni merdivenlerde durdurdu. Bana odama dönmem için yalvardı."

"Evet öyleymiş. Silâh sesini duydunuz ve hemen aşağı indiniz, doğru mu?"

"Sabahlığımı giydikten sonra indim."

"Silâh sesini duyduktan ne kadar zaman sonra merdivenlerde Bay Barker tarafından durduruldunuz?"

"Birkaç dakika sonra sanırım. Öyle bir anda zaman kavramınızı kaybediyorsunuz. Benden odaya girmememi rica etti. Beni yapabileceğim bir şey olmadığına ikna etti. Sonra kâhya, Bayan Allen, beni tekrar yukarı çıkardı. Her şey sanki korkunç bir rüya gibiydi."

"Silâh sesini duymadan ne kadar zaman önce kocanızın aşağıya indiğini söyleyebilir misiniz?"

"Hayır, söyleyemem. O dışarıya elbise odasından çıktı, gittiğini duymadım.

Her gece evi kontrol ederdi. Yangından korkardı. Bildiğim kadarıyla da tek korkusu buydu."

"Ben de tam bu konuya gelmek üzereydim, Bayan Douglas. Kocanızla İngiltere'ye döndükten sonra tanıştınız, değil mi?"

"Evet, beş yıldır da evliydik."

"Onun Amerika'dayken başını derde sokacak bir işe bulaştığına dair bir şeylerden bahsettiğini duydunuz mu?"

Bayan Douglas, bir süre düşündükten sonra cevap verdi.

"Evet," dedi sonunda. "Her zaman onun tehlikede olduğunu hissettim. Bu konu hakkında konuşmak istediysem de o benimle hiç konuşmadı. Bana güvenmediğinden değil –aramızda büyük bir sevgi ve güven vardı-ama benim endişelenmemi istemiyordu. Eğer öğrenirsem bunun beni huzursuz edeceğini düşünüyordu. Bu yüzden de sessiz kaldı."

"O hâlde siz nasıl öğrendiniz?"

Bayan Douglas'ın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Siz bir adamın sırrı olduğunda bunu karısından bir ömür boyu saklayabileceğini mi düşünüyorsunuz? Birçok şeyden biliyordum.

Amerika'daki hayatının bazı kısımlarını anlatmamasından biliyordum. Aldığı bazı tedbirlerden biliyordum. Ağzından kaçırdığı bazı sözlerden biliyordum. Hiç beklemediği yabancılara bakışlarından biliyordum. Onun bazı güçlü düşmanları olduğundan, peşinde olduklarından ve onun da bu yüzden diken üstünde olduğundan emindim. Hatta bundan o kadar emindim ise eğer gelmesi gerektiği saatte gelmemişse, sürekli başına bir şey gelmiş olabileceğinden endişe ederdim."

"Sakıncası yoksa sizin böyle bir şeyden şüphelenmenize yol açacak neler söylediğini sorabilir miyim?"

"'Korku Vadisi' diye cevap verdi kadın. "Ona bir şey sorduğumda bana söylediği bir şeydi bu. 'Ben Korku Vadisindeydim.

Henüz oradan çıkabilmiş de değilim.' Onu daha endişeli gördüğüm bir zaman 'Korku Vadisinden hiç çıkamayacak mıyız?' diye soruyordum. O ise bana 'Bazen hiçbir zaman çıkamayacağımızı düşünüyorum' demişti."

"Tabi ki ona Korku Vadisi ile neyi kastettiğini sordunuz, değil mi?"

"Sordum; ama yüzü hemen hortlak gibi oldu ve başını sallayarak 'Birimizin onun gölgesinde olması yeterli,' dedi. 'Lütfen Tanrım, o gölge üzerimize düşmesin.' Orasının Douglas'ında bir süre bulunduğu ve kötü bir olay yaşadığı gerçek bir yer olduğuna eminim. Ama size daha fazlasını söyleyemeyeceğim."

"Hiç bazı isimlerden bahsetti mi?"

"Evet; üç yıl önce bir gün başına gelen o av kazasından sonra ateşlenmiş ve kendinden geçmişti. O zaman sürekli sayıkladığı bir isim vardı. Bir çeşit korku ve öfkeyle tekrar ediyordu. McGinty diye bir isim, - Vücutların Efendisi. İyileştikten sonra McGinty'nin kim olduğunu ve kimin vücudunun efendisi olduğunu sordum. 'Tanrıya şükür ise hiçbir zaman benimkinin efendisi olmadı!' diye cevap verdi gülerek. Bu konuda bana söylediği tek şey de bu oldu. Ama Vücutların Efendisi ve Korku Vadisi arasında bir bağlantı olduğuna eminim."

"Bir başka nokta daha var," dedi Dedektif MacDonald. "Bay Douglas ile Londra'da birkaç kişinin kirasını ortak ödediği bir evde tanışıp nişanlanmışsınız, öyle mi? Peki aranızda bir romantizm var mıydı? Ya da nikâhı etkileyen sıra dışı veya garip şeyler oldu mu?"

"Romantizm hep vardı. Her zaman vardır. Sıra dışı bir şey ise olmadı."

"Rakibi var mıydı?"

"Hayır; hayatımda kimse yoktu."

"Sanırım duymuşsunuzdur. Nikâh yüzüğü alınmış. Bu size bir şey ifade ediyor mu? Eski hayatından bir düşmanının onu bulup öldürdüğünü varsayalım; nikâh yüzüğünü neden almış olabilir ki?"

Bir an dudaklarında bir gülümsemenin zayıf gölgesini gördüğüme yemin edebilirdim.

"Hiçbir fikrim yok. Ama kesinlikle çok garip olduğunu kabul etmeliyim."

"Sizi daha fazla tutmayacağız. Böyle bir zamanda bunları sorduğumuz için özür dileriz," dedi dedektif. "Tabi başka şeyler de var, ama onları da yeri geldikçe sorarız." Ayağa kalktı. Yüzünde, biraz önceki o sorgular ifade vardı. Bakışları ile bize âdeta : "İfadem sizde nasıl bir izlenim uyandırdı?" diye soruyordu. Bu soruyu sesli sormamıştı ama bakışlarından bunu merak ettiği belliydi. Sonra başıyla hafifçe selam vererek odadan çıktı.

"Güzel bir kadın –çok güzle bir kadın," dedi MacDonald, kadının arkasından kapanan kapıya bakarak. "Şu Barker denilen adam, burada iyi zaman geçirmiş. Bir kadına çekici gelebilecek kadar yakışıklı. Ölen adamın onu kıskandığını kendisi de itiraf etti ve bu kıskançlığa neyin sebep olduğunu da gayet iyi biliyor. Hem sonra şu nikâh yüzüğü meselesi var. Bu konuyu görmezden gelemeyiz. Ölü bir adamın nikâh yüzüğünü çıkaran biri. Siz ne diyorsunuz Bay Holmes?"

Arkadaşım, başını ellerine dayamış, derin düşüncelere dalmış bir şekilde oturuyordu. Ayağa kalkarak çanı çaldı.

"Ames," dedi uşak odaya girince, "Bay Cecil Barker şimdi nerede?"

"Bakayım efendim."

Bay Barker'ın bahçede olduğunu haber vermek için geri döndüğünde henüz bir dakika geçmemişti.

"Geçen akşam çalışma odasına girdiğinizde, Bay Barker'ın ayağına ne giydiğini hatırlıyor musunuz?"

"Evet Bay Holmes. Yatak odası terliklerini giymişti. Polise haber vermek için evden ayrılmadan önce çizmelerini ben getirdim."

"Terlikler şimdi nerede?"

"Hâlâ holdeki sandalyenin altındalar."

"Çok iyi Ames. Tabi hangi izlerin Bay Barker'a hangilerinin de katile ait olduğunu öğrenmemiz de lazım."

"Elbette efendim. Size terliklerinde kan izleri olduğunu söyleyebilirim, tabi benimkiler de öyleydi."

"Odanın durumunu göz önüne alırsak, bu gayet normal tabi. Teşekkürler Ames. Sana ihtiyacımız olursa tekrar çağırırız."

Birkaç dakika sonra hepimiz çalışma odasındaydık. Holde duran halı terliklerini de yanına almıştı. Ames'in de söylediği gibi, terliklerin tabanı kan içerisindeydi. Terlikleri camdan gelen ışığa tutarak bir dakika kadar inceledikten sonra, "Garip!" diye mırıldandı Holmes. "Hem de çok garip."

Terlikleri pencerenin pervazındaki kan izinin üzerinde koydu. İzler birbirini tutuyordu. Sessizce meslektaşlarına gülümsedi.

Dedektif ise heyecanlanmıştı. Heyacanı bu yüzünden okunuyordu. Koyu İskoç aksanıyla:

"Bu izler kesinlikle birbirini tutuyor! Barker penceredeki izleri kendisi yapmış olmalı. Herhangi bir çizme izinden daha geniş. Fazla yayvan bir ayak izi olduğunu söylemiştiniz, işte açıklaması. Ama sebep ne Bay Holmes – sebep ne?"

"Evet, sebep ne?" diye düşünceli bir şekilde tekrar etti dostum.

White Mason ise mesleki bir tatmin duygusuyla kıkırdayarak ellerini ovuşturdu.

"Sıra dışı bir olay olduğunu söylemiştim!" dedi haykırırcasına. "Dediğim kadar da varmış, değil mi?"

ALTINCI BÖLÜM

AYDINLANMA

Üç dedektifinde olayla ilgili irdelemesi gereken pek çok detay vardı. Bu yüzden köyün hanındaki mütevazı odamıza tek başıma döndüm. Fakat köye dönmeden önce, evi çevreleyen bu eski bahçeyi gezmek istedim. Bahçenin her yerinde, garip şekillerde budanmış porsukağaçları vardı. Çimlerin ortasındaki eski güneş saatiyle öyle güzel ve huzur verici bir görüntü oluşturuyorlardı ise bütün gerginliğim bir anda geçivermişti. Bu öyle huzur dolu bir manzaraydı ise çalışma odasında yerde yatan o kanlı figürü insan kolaylıkla fantastik bir kâbusun parçasıymış gibi algılayabilir ya da tamamen unutabilirdi. Ancak ben orada gezinir ve ruhumdaki huzuru korumaya çalışırken, gördüğüm bir şey beni yeniden o trajedinin yaşandığı odaya götürdü.

Bahçeyi saran porsukağaçlarından bahsetmiştim. Bahçenin uzak ucundaki sınıra doğru kalınlaşarak âdeta doğal bir set oluşturuyorlardı. Bu setin diğer tarafında ise evin olduğu yönden yaklaşanların göremeyeceği taş bir bank vardı. O yöne yaklaştıkça, kalın bir erkek sesiyle ona katılan şuh kadın kahkahalarını duyabiliyordum. Oraya vardığımda, Bayan Douglas ile Bay Barker'ı, onlar beni farketmeden önce gördüm. Bayan Douglas'ın hâli beni şaşırtmıştı.

Yemek odasında çekingen ve ölçülüydü. Şimdi ise üzgün hâlinden eser yoktu. Gözleri yaşama sevinciyle parlıyor, arkadaşının yaptığı esprilere gülümseyerek karşılık veriyordu. Arkadaşı ise ellerini kenetlemiş, kolları dizlerinin üzerinde öne eğilmiş bir şekilde, yakışıklı yüzünde bir gülümseme ile ona bakıyordu. Sonra beni gördüler ve bir anda –ama artık geç kalınmış bir anda- tekrar o ciddi ve üzgün hâllerine büründüler. Aralarında hızla bir iki kelime konuştuktan sonra Barker ayağa kalkarak yanıma geldi.

"Affedersiniz efendim," dedi. "Ama siz Dr. Watson musunuz?"

Bu sırada kafamda oluşan izlenimden dolayı olsa gerek, galiba gayet soğuk bir şekilde selam vererek onayladım.

"Kim olduğunuzu tahmin etmem zor olmadı, malum arkadaşınız Bay Sherlock Holmes çok ünlü birisi. Sakıncası yoksa Bayan Douglas ile biraz konuşabilir misiniz?"

Asık bir yüzle onu takip ettim. O paramparça olmuş bir hâlde yerde yatan adamın görüntüsü hâlâ gözümün önündeydi. Şimdi ise daha ölümünün üzerinden birkaç saat geçmeden karısı ve en yakın arkadaşı, bir zamanlar onun olan bahçedeki bir çalının arkasında birlikte gülüşüyorlardı. Kadını ihtiyatla selamladım. Yemek odasında, üzüntülü bakışlarına aynı şekilde cevap vermiştim. Şimdi ise çekici bakışlarına ifadesiz bakışlarla karşılık veriyordum.

"Korkarım benim duygusuz ve taş kalpli olduğumu düşünüyorsunuz, değil mi?"

Omuzlarımı silktim.

"Benim üzerime vazife değil," diye cevap verdim.

"Belki bir gün beni takdir edersiniz. Eğer... fark etmiş olsaydınız..."

"Dr. Watson'ın bir şey fark etmesine gerek yok," dedi hemen araya girerek Barker. "Kendisinin de belirttiği gibi, bu onun üzerine vazife değil."

"Kesinlikle," diyerek onayladım. "Şimdi izin verirseniz, gezintime devam etmek istiyorum."

"Bir dakika Dr. Watson," diye âdeta yalvarırcasına haykırdı kadın. "Size sormak istediğim ve sizden başka hiç kimsenin tam olarak bilemeyeceği bir sorum var. Bu benim için çok önemli. Bay Holmes'un polisle olan ilişkisinin durumunu herkesten daha iyi biliyorsunuz. Sadece kendisine özel verilen gizli bilgiyi diğer dedektiflerle de paylaşmak zorunda mı?"

"Evet, gerçekten," diyerek araya girdi Barker. O tek başına mı çalışıyor, yoksa tamamen onlarla birlikte mi?"

"Bu konuda konuşup konuşmamanın uygun olduğundan pek emin değilim."

"Size yalvarıyorum –ısrar ediyorum Bay Watson. Eğer bu konuda bizi aydınlatırsanız, sizi temin ederim ki bize –bana çok yardımcı olmuş olacaksınız."

Sesinde öyle bir samimiyet vardı ise bir süre önceki münasebetsizliğini unutarak sorusunu cevaplamaya karar verdim.

"Bay Holmes bağımsız bir dedektif," dedim. "Sadece kendisine hesap verir ve sadece kendi kanaatleri doğrultusunda davranır. Tabi aynı davada birlikte çalıştığı memurlara karşı da sadakat duyar ve bir suçlunun adalete hesap

vermesine yardımcı olacak hiçbir bilgiyi onlardan saklamaz. Size bundan daha fazlasını söyleyemem. Eğer soracağınız başka bir şey varsa ve daha fazla bilgi almak isterseniz Bay Holmes ile bizzat konuşmanızı öneririm."

Böyle diyerek şapkamla onları selamladım ve onları gizli yerlerinde bırakarak ayrıldım. İlerideki köşeden dönmeden önce onlara baktığımda, hâlâ konuştuklarını gördüm. Benim arkamdan bakarak konuştuklarına bakılırsa, konuşmalarının konusu az önce görüşmemizdi.

Olanları Holmes'e anlattığımda, "Onların sırlarını öğrenmek istemiyorum," dedi. Bütün günü köşkte iki meslektaşıyla davayı görüşerek geçirmişti ve küçük çaplı bir çay krizi geçiriyordu. Ben kendisine çay söylerken o "Sır falan yok Watson, işler onların cinayet için komplo kurmaktan tutuklanmalarına kadar giderse o zaman olay çok yakışıksız olur."

"İşlerin oraya kadar varacağını mı düşünüyorsun?"

"Ah, sevgili Watson, olayın çözümüne yaklaştığımda bunu seninle paylaşacağım zaten. Tabi olayı çözdüğümüzü söyleyemem; hatta çözümlemekten de uzağız. Ama kayıp dambılı bulduğumuzda"

"Dambıl!"

"Ah, Wtason, bütün davanın o kayıp dambıla bağlı olduğu gerçeğini gözden kaçırıyor olabilir misin? Neyse, bunun için üzülmene gerek yok. Zira dedektif Mac ve hatta bizim şu muhteşem uzmanımız bile, henüz bunun önemini kavramış değil. Bir dambıl Watson! Tek dambıllı bir sporcu düşün. Tek tarafı çalıştırma sonucunda belde oluşacak eğriliği düşün. Şok edici Watson; şok edici!"

Ağzında tostu, gözlerinde ise yaramazca bir parıltı ile benim şaşkın suratıma bakıyordu. Onun mükemmel iştahı, başarılarının bir garantisi gibiydi. Sonunda piposunu yakarak ve eski köy hanının ocak ateşinin önüne oturdu ve belli bir konuyu anlatan birinden çok sesli düşünen bir insan edasıyla, rastgele, ama yavaşça davadan bahsetmeye başladı.

"Bizi buraya sürükleyen şey bir yalan, Watson – büyük, hem de çok büyük, rahatsız edici ama kesin bir yalan. İşte başlama noktamız. Barker tarafından anlatılan hikâye baştan aşağıya bir yalandan ibaret. Fakat Barker'in ifadesi Bayan Douglas tarafından da doğrulanıyor. Bu yüzden onun da yalan söylediğini düşünüyorum. İkisi de bir komplonun içindeler ve yalan söylüyorlar. İşte meselemiz bu –neden yalan söylüyorlar ve bu kadar gayretle

saklamaya çalıştıkları gerçek ne? Haydi Watson, ikimiz birlikte bu yalanın arkasını görmeye çalışalım ve gerçeği bulmaya çalışalım.

"Yalan söylediklerini nereden biliyorum? Çünkü anlattıkları hikâye doğru olamayacak kadar saçma. Düşünsene! Bize anlatılanlara göre katilin cinayeti işledikten sonra başka bir yüzüğün arkasına takılı nikah yüzüğünü alması, diğer yüzüğü tekrar takması –ki bunu yapmış olması mümkün değil- ve ondan sonrada adamın yanına o kartı koymuş olması için bir dakikadan az zamanı kalıyor. Ben bunun kesinlikle imkânsız olduğunu söylüyorum. Tabi itiraz edecek –ki seni böyle yapacağını bilecek kadar iyi tanıyorum- ve yüzüğün adam öldürülmeden önce çıkarılmış olduğunu söyleyeceksin. Mumun fazla yanmamış olması uzun bir konuşma olmadığını gösteriyor. Bize anlatılanlara bakacak olursak, Douglas nikâh yüzüğünden hemen vazgeçecek kadar korkak biri olmaması bir yana, onun nikâh yüzüğünden gerçekten verdiğini kabul edebilir miyiz? Hayır, hayır Watson, katil bir süre maktulle, lambayla aydınlanmış bir odada yalnız kaldı. Bundan hiç şüphem yok. Fakat ölüme ateşli bir silâhın neden olduğunu da biliyoruz. Bu yüzden, silâh bize söylenenden daha önce ateşlenmiş olmalı. Ama böyle bir olayda da hata yapılamaz. Bu da demektir ise silâh sesini duyan iki kişi tarafından, yani Bayan Douglas ve Bay Barker tarafından kurulmuş kesin bir komployla karşı karşıyayız. Pencere pervazındaki kan izinin Barker tarafından, polisi yanıltmak amacıyla kasten yapıldığını biliyordum daha önce. Bunun onun aleyhine bir delil olduğunu sen de kabul edersin sanırım.

"Şimdi kendimize sormamız gereken asıl soru, cinayetin gerçekte saat kaçta işlendiği. Saat on buçuğa kadar hizmetçiler ayaktaydılar. Bu yüzden cinayet daha önce işlenmiş olamaz. On bire çeyrek kala, kilerde olan Ames dışında hepsi odalarına gitmişti. Bugün sen gittikten sonra Dedektif MacDonald ile birlikte bazı deneyler yaptım.

Bu deneylerde kilerdeyken kapılar kapalı olduğunda, MacDonald'ın çalışma odasında çıkardığı hiçbir sesi duymanın mümkün olmadığını gördüm. Ancak kâhyanın odasında durum tam tersi. Koridorun çok aşağısında değil ve eğer ses gerçekten yüksekse, oradan belli belirsiz de olsa duyulabiliyor. Bir av tüfeği, bizim olayımızda olduğu gibi eğer hedefe çok yakın ateşlenirse, sesi bir dereceye kadar boğuk çıkar. Çok fazla değil ama yine de gecenin sessizliğinde Bayan Allen'in odasından kolayca duyulmuş olmalı. Gerçi kendisinin de belirttiği gibi bir işitme problemi var ama ifadesinde alarm verilmesinden yaklaşık yarım saat kadar önce bir kapının çarpma sesine benzeyen bir ses

duyduğunu belirtti. Alarm saat on bir on beşte verildiğine göre yarım saat öncesi saat on kırk beş oluyor.

Onun duyduğu sesin silâh sesi olduğundan ve gerçek cinayet saatinin de on kırk beş olduğundan hiç kuşkum yok. Eğer öyle ise o zaman yapmamız gereken, Bay Barker ve Bayan Douglas'ın -gerçekte katil olmadıklarını varsayarak-silâh sesinin onların dikkatinin çekerek aşağı inmelerine sebep olduktan sonra, çanı çalıp hizmetçileri çağırmadan on bire çeyrek kaladan on biri çeyrek geçeye kadar ne yaptıklarını bulmak. Ne yapıyorlardı ve alarmı neden hemen vermediler? Cevaplamamız gereken soru bu. Bunu cevapladığımızda, bu olayı çözme yolunda da önemli bir adım atmış olacağız."

"Ben bu ikisi arasında bir ilişki olduğunu düşünmeye başladım," dedim. Kocasının öldürülmesinin üzerinden daha birkaç saat geçmeden şakalaşıp gülebildiğine göre, bu kadın çok kalpsiz bir yaratık olmalı."

"Kesinlikle. Olanlara bakılırsa eş olarak hiç de makbul biri değil. İfade sırasında da o doğal kadınsı duyarlılıktan o kadar yoksundu ise dedektiflerin en çaylak olanının bile fark etmemesi mümkün değildi. Her şeyi bir kenara bıraksak, bu bile tek başına aklıma önceden düzenlenmiş bir komplo ihtimalini getirirdi. Tam bir kadın hayranı olmadığımı biliyorsun Watson, ama hayat bana konuşurken kocasının cesedini dikkate alan pek de fazla kadın olmadığını öğretti. Şayet bir gün evlenirsem, öldüğüm zaman karım da cesedim bir kaç metre ötesinde yatarken kâhya ile birlikte gitmesine engel olacak duyguları uyandırmış olurum umarım."

"O zaman Barker ve Bayan Douglas'ın cinayetten sorumlu olduklarına kesin olarak inanıyorsun?"

"Soruyu bu kadar doğrudan sorman çok hoş, Wtason," dedi Holmes, piposunu bana doğru sallayarak. "Bana kurşun gibi geliyorlar. Eğer soruyu 'Bayan Douglas ve Barker cinayetle ilgili gerçeği biliyor ve gizlemek için de komplo mu kuruyorlar' diye sormuş olsaydın sana bütün kalbimle 'evet' derdim. Öyle yaptıklarına eminim. Ama olayın senin dediğin gibi olduğu da şüpheli. Bu ihtimalin önündeki engelleri düşünsene.

"Bu çiftin birbirine yasak bir aşkla bağlı olduğunu ve aralarındaki adamı da bir cinayetle ortadan kaldırmaya karar verdiklerini varsayalım. O zaman bunun hizmetçilerin ve diğerlerinin onları izleyen dikkatli gözlerinden kaçmış olabileceğini varsaymamız gerekir ise bu da çok büyük bir iddia olur. Öte

yandan, Douglaslar'ın birbirlerine bağlı bir çift olduğunu gösteren pek çok delil var."

"Bunun doğru olmadığına eminim," dedim bahçede kadının yüzünde gördüğüm mutlu gülümsemeyi düşünerek.

"Eh, en azından öyle bir izlenim bırakmışlar. Her neyse, o zaman onların bu konuda herkesi kandırabilecek kadar zeki bir çift olduklarını, kadının da kocasını öldürmek için komplo kurduğunu kabul edeceğiz. Hayatı uzun süredir tehlikedeymiş..."

"Onların dediğine göre öyle."

Holmes düşünceli bir şekilde baktı.

"Anlıyorum Watson. Onların baştan beri söyledikleri her şeyin yalan olduğu varsayımı üzerinden yeni bir teori oluşturmaya çalışıyorsun. Senin fikrine gör, hiçbir zaman gizli bir tehlike, gizli bir örgüt, Korku Vadisi, Patron Mac bilmem ne veya herhangi bir şey var olmadı. Ama bu çok iddialı bir genelleme. Buna göre onlar bu hikâyeyi suçu örtmek için uydurdular. Sonra da bir yabancının varlığına delil olsun diye de bir bisikleti parka sakladılar. Pencere pervazındaki kan izi de aynı teorinin bir başka delili. Tabi evde hazırlanmış olması muhtemel ve cesedin yanında bulunan kart da öyle. Bunların hepsi senin hipotezine uyuyor, Watson. Şimdi de şu rahatsız edici ve bu teoriye hiçbir şekilde uymayan noktalara bir bakalım. O kadar silâh varken neden bir av tüfeği –üstelik de bir Amerikan tüfeği? Silâh sesinin kimsenin dikkatini çekmeyeceğinden ve hiç kimsenin gelmeyeceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorlar? Öyle bir gürültüden sonra -Bayan Allen'ın çarpan kapıya bakmaması gibi- kimsenin sesi kontrol etmeye gelmememe ihtimali gibi bir şey, gerçekte çok düşük bir ihtimal. Bizim suçlu çiftimiz böyle bir riski neden göze alsın, Watson?"

"Bunu ben de açıklayamadığımı itiraf ediyorum."

"O hâlde şunu da düşün, bir kadın ve sevgilisi kadının kocasını öldürmek için komplo kurduktan ve adamı öldürdükten sonra, nikâh yüzüğünü alarak neden suçlarını ilan etsinler ki? Bu sana çok mantıklı geliyor mu, Watson?"

"Hayır, gelmiyor."

"Üstelik bir de şu var, bisikletin bırakılmış olması senin bile garibine gitmişken, bu bisikletin kaçağın olay yerinden uzaklaşmak için ihtiyacı olan ilk

şey olduğu, en kör bir dedektife bile garip gelmez miydi?"

"Bu konuda da herhangi bir açıklama bulamıyorum."

"Ben olaylarda ve olayların birbirleriyle ilişkilerinde zeki adamların açıklayamayacağı noktalar olmaması gerektiğini düşünüyorum. Sana çok iddialı olamayan basit bir fikir egzersizine dayalı olarak olayın gerçekleşmiş olması muhtemel bir kurgusunu yapmak istiyorum. Bunda biraz hayal gücü de olduğunu itiraf etmeliyim, ama zaten genellikle, hayal de gerçeğin annesi değil midir?

"Bu Douglas denen adamın hayatında bir suçla ilgili, utanç verici bir sır olduğunu varsayacağız. Bu da bizi cinayeti bir intikamcının -dışarından gelen birinin işlediği ihtimaline getiriyor. Nikâh yüzüğünü de bir sebepten dolayı ,-ki bu sebebin ne olduğunu henüz açıklayamadığımı itiraf ediyorum- bu intikamcı aldı. İntikamcı henüz kaçamadan adamın karısı ve Barker odaya geldiler. Katilin tutuklandığı takdirde çok gizli bir sırrın ortaya çıkacağını ve bunun da büyük bir skandala sebep olacağını söyleyerek onları kaçmasına göz yummaya ikna etti. Onlar da bunu istemedikleri için adamın gitmesine izin verdiler. Bu sebeple de muhtemelen köprüyü indirdiler ise bunu sessizce yapabilirlerdi. Bu şekilde katil kaçabildi ama bir sebepten yaya olarak kaçmasının bisikletle kaçmasından daha güvenli olacağını düşündü. Bu nedenle de bisikleti kendisi güvenle uzaklaşıncaya kadar bulunamayacağı o yere bıraktı. En azından mantık sınırları dahilinde bir şeyi konuşuyoruz, öyle değil mi?"

"Mantıklı olduğuna kuşku yok," dedim ihtiyatla.

"Şunu unutmamalıyız ki Watson, her ne olduysa, kesinlikle çok sıra dışı. Şimdi bu varsayıma dayalı kurgumuza dönelim. Bu çift –suçlu olmamaları muhtemel bu çift- katil gittikten sonra kendilerinin - işlemedikleri veya işlenmesine sebep olmadıkları- bir suçun muhtemel zanlıları olduklarını fark ettiler. Aksini ispatlamaları zordu. Bunun üzerine hemen beceriksizce bir senaryo oluşturdular. Kanlı terlik izi pencerenin pervazına hırsızın camdan kaçtığı izlenimini vermek için Barker tarafından yapıldı. Silâh sesini duymuş olması gereken kişiler olduklarından dolayı da yapmaları gerektiği gibi, alarm verdiler. Ama tabi ancak yarım saat kadar sonra."

"Peki bunu nasıl ispatlamayı düşünüyorsun?"

"Eğer bir yabancı olsaydı, izi bulunur ve yakalanabilirdi. Bu da kesin bir ispat olurdu tabi. Ama aksi durumda –henüz bilim çaresiz kalmış değil.

Sanırım çalışma odasında yalnız bir gece geçirmek bana yardımcı olacaktır."

"Yalnız bir gece!"

"Oraya şimdi gitmeyi teklif ediyorum. Ames ile birlikte ki kendisi Barker'dan pek hoşlanmıyor- her şeyi ayarladım. Odada oturacağım ve o atmosferin bana ilham verip vermeyeceğine bakacağım. Ben genius loci[5]ye inanırım. Gülüyorsun ha. Göreceğiz bakalım. Bu arada, senin büyük bir şemsiyen vardı. Yanında mı?"

"Evet, işte burada."

"İzin verirsen onu ödünç alacağım."

"Elbette –ama silâh olarak çok zavallı bir seçim! Eğer bir tehlike varsa"

"Ciddi bir şey yok Watson, aksi olsaydı kesinlikle senin yardımını isterdim. Ama şimdilik bisikletin muhtemel sahibini bulmak için şu anda Tunbridge Kaplıcalarında olan meslektaşlarımızın dönüşünü bekleyeceğim."

Dedektif MacDonald ve White Mason soruşturma gezisinden davada önemli bir ilerleme kaydetmiş olmanın sevinciyle döndüklerinde akşam olmuştu.

"Evet, başlangıçta evde bir yabancı olduğuna dair şüphelerim olduğunu itiraf ediyorum," dedi MacDonald. "Ama artık yok. Bisikleti teşhis ettirdik ve adamımızın da bir tarifini aldık. Yani artık soruşmamızda epey bir yol kat ettiğimizi söyleyebiliriz."

"Bu bana sonun başlangıcı gibi geldi," dedi Holmes; "Sizi bütün kalbimle kutluyorum."

"Bay Douglas'ın bir gün önce Tunbridge Kaplıcalarına gittikten sonra huzursuzlaşmış olmasından yola çıktım. Bir tehlike olduğunu Tunbridge Kaplıcalarına gittiği zaman farketmişti. Bu yüzden eğer biri bisikletle gelmişse, o kişinin geldiği yer de Tunbridge olmalıydı. Bisikleti de yanımıza alarak otellere gittik soruşturduk Eagle Commercial'ın müdürü bisikleti görür görmez, onun o otelde iki gün önce oda tutmuş olan Hargrave adlı bir adama ait olduğunu teşhis etti. Bu bisikletin dışında yanında sadece küçük bir valiz varmış. Başka eşyası yokmuş. Kayıt yaptırırken Londra'dan geldiğini söylemiş ama adres vermemiş. Valiz Londra yapımı içindekiler de Britanya malıymış ama adam kesinlikle bir Amerikalıymış."

"Vay, vay," dedi Holmes neşeyle. "Ben burada oturmuş arkadaşımla teoriler

üretirken siz orada gerçek bir iş yapmışsınız."

"Ah, aynen öyle, Bay Holmes," dedi dedektif kendinden oldukça emin bir tavırla.

"Ama bu senin teorini doğrulayabilir," diye hatırlattım.

"Olabilir de olmayabilir de. Ama önce bu hikâyenin sonunu dinleyelim, Bay Mac. Bu adamın kim olduğunu gösteren bir şeyler var mı elimizde?"

"Çok az. Kimliği tespit edilemesin diye epey çaba göstermiş. En ufak bir ipucu yok. Ne kıyafetlerinde, ne kâğıt, ne mektup ne de küçük eşyalarında. Sadece yatak odasındaki masanın üzerine yayılmış bir bölge haritası bırakmış geriye. Dün sabah kahvaltıdan sonra bisikletiyle otelden ayrılmış, ondan sonra da bir daha biz gelene kadar kendisinden haber alınmamış."

"Bu beni rahatsız ediyor Bay Holmes," diye araya girdi White Mason. "Eğer yabancı dikkat çekmek istemeseydi, oteline geri döner ve sıradan bir turistmiş gibi otelde kalmaya devam ederdi. Şimdi olduğu gibi, otel müdürünün kendisini polise rapor edeceğini ve kayboluşunun cinayet ile ilişkilendirileceğini bilmesi gerekiyordu."

"Öyle de düşünülebilir tabi. Ama şu ana kadar yakalanmayarak zekâsını ispatladı zaten. Ama onun eşkâlini nasıl tarif ettiler?"

"Bize tarif ettikleri kadarıyla yazdık. Pek de ayırıcı bir özelliğini fark etmemişler. Fakat kapıcı, resepsiyon görevlisi ve oda hizmetçisi bazı ortak özelliklerinde mutabıklar. Bir yetmiş beş boylarında, yaklaşık elli yaşlarında, hafif kırlaşmış grimsi sakallı, kavisli bir burnu ve haşin bakışlı biriymiş."

"Bu ifadeye bakılırsa, adam neredeyse Douglas'ın ta kendisi," dedi Holmes. "Kendisi elli yaşın üzerinde, hafif kır saçlı ve sakallı ve de yaklaşık olarak o boyda. Başka bir şey öğrenebildiniz mi?"

"Gri bir pantolon ve ceket giyiyormuş. Ayrıca pardösü ve kasketi varmış."

"Ya av tüfeği?"

"Altmış santim kadardı. Rahatlıkla valizine veya pardösüsünün altına saklayabilirdi."

"Peki, bu olanların davayla ilgisi hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Artık adamın kim olduğunu biliyoruz Bay Holmes. Adamın eşkâlini

telgrafla her yere bildirdim. Onu eninde sonunda yakalayacağız ve yakaladığımızda da olayı daha iyi değerlendirebileceğiz. Ama şu anda bile dava da önemli bir mesafe aldığımızı söyleyebilirim. Kendisine Hargrave diyen birinin iki gün önce bir bisiklet ve valizle Tunbridge kaplıcalarına geldiğini biliyoruz. Yanında namlusu kısaltılmış bir av tüfeği olduğunu, yani bir suç işlemek amacıyla geldiğini de. Dün sabah silâhını pardösüsünün altına saklayarak otelden ayrılmış. Anladığımız kadarıyla köyde kimse onun gelişini görmemiş ama zaten parka gelmek için bütün köyü baştan aşağı geçmesi de gerekmiyor. Yola gelince, oradan da zaten bir sürü bisikletli adam geçiyor. Eve yaklaşınca, bisikletini onu bulduğunuz yaprakların altına sakladı sonra da Bay Douglas'ın dışarı çıkmasını beklemeye başladı. Av tüfeği evde kullanmak için garip bir silâhtır gerçi ama zaten onun niyeti adamı evde öldürmek değildi. İngiltere'de atıcılık yaygın bir spor olduğundan komşular bunu da sıradan bir atış sanacaklardı ve kimsenin dikkatini çekmeyecekti."

"Her şey apaçık ortada!" dedi Holmes.

"Ama Bay Douglas ortalarda görünmüyordu. Yapa-bileceği tek bir şey vardı. Alacakaranlıktan faydalanarak eve yaklaştı. Köprü inikti ve ortalarda da kimse yoktu. Biriyle karşılaşabilirdi ama bu riski göze alarak fırsatı kullanmaya karar verdi. Zaten şansına kimseye de rastlamadı. Karşısına çıkan ilk odaya girerek perdenin arkasına saklandı. Bulunduğu yerden köprüyü görebiliyordu. Köprü kaldırıldığında tek kaçış yolu olarak içi su dolu hendek kalmıştı. On biri çeyrek geçe Bay Douglas evdeki rutin turuna çıkıncaya kadar da bekledi. Onu öldürdü ve planladığı gibi olay yerinden uzaklaştı. Bisiklet oteldeki insanlar tarafından tanınıyordu ve bizi ona götürecek bir ipucuydu. Bu yüzden de bisikleti olduğu yerde bırakarak başka bir araçla Londra'ya veya önceden hazırladığı güvenli bir yere gitti. Ne diyorsunuz Bay Holmes?"

"Evet, Bay Mac. Olayı gayet net ve mantıklı bir şekilde açıkladınız. Siz olayı bu şekilde bağlıyorsunuz. Benim ise başka bir teorim var. Buna göre cinayet, Bayan Douglas ve Bay Barker'ın işlendiğini iddia ettikleri saatten yarım saat kadar önce işlenmişti. İkisi de adamın kaçışına yardım ettiler –veya en azından odaya katilin kaçmasından önce geldiler- ve bunun açığa çıkmasını istemiyorlar.

Penceredeki izi de oradan kaçtığı izlenimi vermek için yaptılar ama büyük ihtimalle köprüyü indirerek kaçışına bizzat kendileri yardımcı oldular. Olayın birinci kısmıyla ilgili benim yorumum da bu."

İki dedektif de başlarını salladılar.

"Eğer dediğiniz gibiyse Bay Holmes, o zaman bu sırrı sadece bir başkasını ortaya çıkarmak için çözmüşüz," dedi Londralı dedektif.

"Durumun karmaşıklığını ben de kabul ediyorum," dedi Holmes. "İzin verirseniz bu akşam ben de kendi soruşturmamı yapmak istiyorum. Davanın çözümüne bir katkısı olabilir."

"Bizim de yardım etmemizi ister misiniz Bay Holmes?"

"Hayır, hayır! Karanlık ve Dr. Watson'ın şemsiyesi. İhtiyaçlarım basit. Ve Ames –sadık Ames- benim için bir iki şeyi aydınlığa kavuşturacağına kuşkum yok. Benim oluşturduğum düşünce dizisi, beni kaçınılmaz olarak aynı soruyu sormaya itiyor –atletik bir adam, nasıl tek bir dambılla çalışabilir?"

Holmes o akşam yalnız çıktığı geziden oldukça geç bir saate döndü. Köydeki hanın bize sunabildiği, iki yataklı bir odada kalıyorduk. Onun geldiğinde ben çok yatmıştım ancak gelişi beni uyandırdı. Yarı uykulu bir şekilde "Bir şeyler bulabildin mi?" diye mırıldandım.

Karanlıkta elinde mumla yanıma gelerek üzerime eğildi ve "Söylesene Watson, beyni olayları kavrama yeteneğini kaybetmiş bir deli ile aynı odada yatmak ister miydin?" diye fısıldadı.

"Hiç sanmıyorum," diye cevap verdim şaşkınlıkla.

"Ah, bu iyi işte," dedi ve gece boyunca başka bir şey de söylemedi.

YEDİNCİ BÖLÜM

ÇÖZÜM

Ertesi gün kahvaltıdan sonra Dedektif MacDonald ve White Mason'ı yerel polis karakolunda bir masanın başında dava üzerinde konuşurken bulduk. Masanın üzerinde etiketleyip düzenlemiş oldukları büyük bir mektup ve telgraf yığını vardı. İçlerinden üç tanesi ise bu yığının içinden ayrılarak bir kenara konmuştu.

"Hâlâ kayıp bisikletçinin peşinde misiniz?" diye sordu neşeyle Holmes.

MacDonald kafasını kâğıtların içinden çıkararak üzüntüyle salladı.

"Şu ana kadar Leicester, Nottingham, Southampton, Derby, East Ham, Richmond ve on dört ayrı yerde daha görüldüğü rapor edildi.

Bunlardan üç tanesinde ise –East Ham, Leicester ve Liverpool- zanlılar tutuklanmış. Ülke baştan aşağı, sarı ceketler giymiş kaçaklarla kaynıyor sanki."

"Oo," dedi Holmes üzüntüyle. "Şimdi, Bay Mac ve Bay White, izin verirseniz sizlere samimi bir tavsiyede bulunmak istiyorum. Hatırlarsanız bu dâvâyı ilk aldığımda sizin karşınıza dava hakkında yarım yamalak teorilerle çıkmayacağımı, ancak soruşturma ve incelemelerimde elde ettiğim sonuçların tatminkâr olduğuna karar verdiğimde bunları sizlerle paylaşacağımı size söylemiştim. Bu nedenle şu anda aklımdan geçenlerin hepsini söylemeyeceğim. Ama öte yandan size karşı dürüst olacağıma dair de söz verdiğimden, şunu söylemek istiyorum ki enerjinizi boşa harcıyorsunuz. Bu sabah buraya gelmemin sebebini size üç kelimeyle ifade edeyim: Bu olayı bırakın."

MacDonald ve White Mason hayretle ünlü meslektaşlarına baktılar.

"Bu olayı çözmek için boş yere çabaladığımızı mı söylüyorsunuz?" diye sordu dedektif.

"Ben sizin bisikletli adamı bulma çabanızın boşuna olduğunu söylüyorum. Yoksa davayı çözmek için gösterdiğiniz genel çabanın boşuna olduğunu söylemiyorum."

"Ama bu bisikletli adam uydurma biri değil ki. Bisikleti ve valiziyle gayet gerçek. Üstelik elimizde eşkâli de var. Mutlaka bir yerlerde olmalı. Onu neden yakalayamayalım ki?"

"Evet, evet; onun bir yerlerde olduğuna ve onu yakalayacağımıza eminim. Ama ben sizin yerinizde olsam enerjimi East Ham veya Liverpool'da harcamazdım. Sonuca giden daha kestirme bir yol olduğuna eminim."

"Bir şeyler saklıyorsunuz, Bay Holmes. Bu sizin dürüstlüğünüze hiç yakışmıyor." Dedektif sinirlenmişti.

"Benim çalışma yöntemlerimi biliyorsunuz Bay Mac. Ama bildiklerimi sizinle en kısa zamanda paylaşacağıma söz veriyorum.

Yalnız ondan önce elimdekileri bir kontrol etmem ve doğru olduklarından emin olmam lazım ki bunu kısa zamanda halledebilirim. Ondan sonra da Londra'ya gelip bütün bildiklerimi sizinle paylaşacağım. Size başka türlü davranamayacak kadar borçluyum. Ancak şunu söylemem gerekir ise bunun gibi eşsiz ve ilginç bir dâvâ daha hatırlamıyorum."

"Sizi anlayamıyorum, Bay Holmes. Tunbridge'den döndüğümüz zaman olanları size de anlattık. O zaman bizimle hemfikirdiniz. O zamandan beri düşüncenizi değiştirecek ne oldu ki?"

"Hatırlarsanız size dün akşam köşkte birkaç saat geçireceğimi söylemiştim."

"Ee, ne oldu?"

"Ah, size şimdilik bir şey söyleyemem. Bu arada, tütüncüde eski bina hakkında kısa ama açık ve ilginç bilgiler veren bir ucuz bir kitapçık gördüm," diyerek ceketinin cebinden üzerinde köşkün kabaca çizilmiş bir resmi olan bir broşür çıkardı. "Bu tarihi ortam da davaya ayrı bir tat katıyor. Sabırsızlanmayın canım. Ne diyordum, ha evet, böyle bir olay insanın aklına ister istemez geçmişte yaşanmış bazı olayları getiriyor. İzin verin size bir örnek vereyim. 'I. James'in tahta geçişinin beşinci yılında dikilen ve James döneminden ayakta kalan hendekle çevrili yapılar içerisinde en iyi durumda olan Birlstone Köşkü'nün bahçesinde yer alan."

"Bizi aptal yerine koyuyorsunuz Bay Holmes."

"Hayır, hayır Bay Mac! İlk defa sizi böyle sinirli görüyorum. Neyse, madem istemiyorsunuz, size hepsini okumayacağım. O zaman size 1644 yılındaki İç Savaş sırasında parlamentoya bağlı orduların bir subayı olan Albay Charles ile ilgili bir olayı anlatayım. İç Savaş sırasında birkaç gün saklanmış ve sonunda ikinci George... Haydi ama baylar, bu eski evle bağlantılı bir sürü olay var."

"Buna şüphem yok Bay Holmes, ama onlar bizim konumuz değil."

"Değil mi? Değil mi? Olaya geniş bir pencereden bakmak bizim işimizde bir mecburiyettir, Bay Mac. Fikirlerin birbirleriyle ilişkilerinin ve elde edilen bilgilerin yorumlanması kullanımı farklı bir uzmanlık ve yetenek gerektirir. Umarım bu eleştirimi kriminal olaylarda sizin kadar uzman olmayan ancak yaş itibariyle sizden büyük ve muhtemelen de be sebeple sizden daha deneyimli birinin sözleri olarak mazur görürsünüz."

"İtiraf etmeliyim ise fikrinizi çok net ifade ediyorsunuz, ancak bunu ifade etmek için çok dolambaçlı bir yol kullanıyorsunuz," dedi samimiyetle.

"Tamam, o zaman, geçmişin olaylarını bir kenara bırakalım ve bugünün gerçeklerine dönelim. Daha önce de söylediğim gibi, dün akşam köşkte kaldım. Ne Bayan Douglas'ı ne de Bay Barker'ı gördüm. Onları rahatsız etmek de istemedim. Ama şunu öğrendim ise kadın açıkça yas tutmuyor ve dün akşam da muhteşem bir yemek yemiş. Ziyaretimden tek haberi olan, geldiğimi kimseye söylememesini istediğim ve bana çalışma odasında tek başıma kalmak için izin veren Ames oldu."

"Ne? Nasıl yani?"

"Hayır, hayır; her şey yolunda şimdi. Hem yanlış hatırlamıyorsam bunun için izin vermiştiniz Bay Mac. Neyse, oda her zamanki hâlindeydi ve ben de orada öğretici bir çeyrek saat geçirdim."

"Ne yaptınız ki?"

"Basit bir olayı esrarengiz bir hâle getirmemek için hemen söyleyeyim, kayıp dambılı arıyordum. Bunun dava açısından önemi sandığımdan da fazlaymış."

"Bulabildiniz mi bari?"

"Evet."

"Nerede?"

"İşte bu bizi bilinmezin sınırına götürüyor. Bu konuda araştırma yapmak için bana biraz daha izin verin, size söz veriyorum bildiğim her şeyi sizinle paylaşacağım."

"Sizinle sizin koşullarınızla çalışmayı kabul ettik," dedi dedektif; "ama bize olayı soruşturmayı bırakmamızı söylemeye gelince. Tanrı aşkına, olayı neden

bırakalım?"

"Nedeni çok basit, sevgili Bay Mac. Bırakmalısınız, çünkü sizin daha neyi araştırdığınız hakkında bir fikriniz yok."

"Birlstone Köşkü'nde öldürülen Bay Douglas'ın cinayetini araştırıyoruz."

"Evet, evet; öyle. Ama esrarengiz bisikletliyi aramayı bırakmalısınız. Bunun soruşturmanıza bir faydası olmayacağına sizi temin ederim."

"Peki, siz ne yapmamızı tavsiye ediyorsunuz?"

"Eğer yapacağınıza dair söz verirseniz, size söylerim."

"Sizin yöntemleriniz garip de olsa, arkasında mutlaka iyi bir sebep oluyor. Tavsiyenize uyacağım."

"Ya siz Bay Mason?"

Taşralı dedektif çaresizce bir Holmes'a bir de MacDonald'a baktı. Sherlock Holmes ile daha önce çalışmamıştı ve ne onu ne de yöntemlerini biliyordu.

"Şey, eğer dedektif için böylesi uygunsa, benim için de uygundur," dedi sonunda.

"Çok güzel!" dedi Holmes. "Öyleyse sizlere bir kır gezisine çıkmayı tavsiye ediyorum. Weald Ormanı'nın içindeki Birlstone Tepesi'nden görünen manzaranın çok güzel olduğunu söylüyorlar. Tabi iyi bir yere güzel bir öğle yemeği yemeye de gidebilirdik ama bölgeyle ilgili cehaletim yüzünden size bir yer tavsiye edemiyorum. Neyse, akşam yorgun ama mutlu..."

"Aaa, bu şaka da fazla uzamaya başladı ama" diye bağırarak öfkeyle sandalyesinden kalktı MacDonald.

"Tamam, tamam, gününüzü nasıl isterseniz öyle geçirin," dedi Holmes elini dedektifin omzuna neşeyle vurarak. "Ne isterseniz yapın, nereye isterseniz oraya gidin ama benimle akşam karanlığı çökmeden önce burada buluşun. Ama sakın gecikmeyin-kesinlikle, Bay Mac."

"Bakın bu kulağa daha mantıklı geliyor."

"Aslında benimkisi iyi bir tavsiyeydi ama ısrar etmiyorum. Size ihtiyacım olduğunda buralarda olduğunuz sürece mesele yok. Ama gitmeden önce sizin Bay Barker'a bir not yazmanızı isteyeceğim."

"Ne notu?"

"İsterseniz ben söyleyeyim, siz yazın. Hazır mısınız?"

" 'SAYIN BARKER, Hendekteki suyu boşaltmamız gerektiğini düşünüyorum. Belki bu şekilde davayı çözmemize yardımcı olabilecek-' "

"Ama bu imkânsız," dedi dedektif. Ben araştırdım."

"Yavaş olun dedektif! Lütfen size söylediğimi yapın."

"Pekâlâ, devam edin o zaman."

" 'Bazı deliller bulabiliriz diye düşünüyorum. Gerekli düzenlemeleri yaptım. İşçiler yarın sabah çalışmaya başlayacaklar. Akıntının'"

"İmkânsız!"

" 'Akıntının yönünü değiştirecekler. Kanalın boşaltılmasının bazı şeylerin açıklığa çıkmasına yardımcı olacağına inanıyorum.' "

"Şimdi bu mesajı imzalayın ve dörtten önce ulaştırmaya çalışın. Sonra o saatte bu odada tekrar buluşacağız. Ondan sonra her ne istersek yapabiliriz. Dâvânın dönüm noktasına geldiğimize sizi temin ederim.

* * *

Tekrar buluştuğumuzda akşam olmak üzereydi. Holmes ciddi, ben meraklı, dedektifler ise şüpheli ve gergin tavırlıydı.

"Evet baylar," dedi arkadaşım resmi bir tavırla. "Şimdi sizlerin de benimler birlikte elimizdekileri test etmenizi istiyorum. Benim araştırmamın vardığım sonucu destekleyip desteklemediğine ondan sonra karar verirsiniz. Soğuk bir akşam ve gözlemimizin ne kadar süreceğini bilmiyorum, bu yüzden sizi sıcak tutacak kalın bir şeyler giymenizi istiyorum. Gece tamamen çökmeden yerlerimizi almamız şart. O yüzden sizce bir mahsuru yoksa bir an önce yola çıkmak istiyorum."

Köşkün bahçesine girdik ve parmaklıklarla çevrelenmiş bir çukura gelinceye kadar köşke yaklaştık. Sonra buradan geçtik ve Holmes'u ana kapının ve köşkün iner kalkar köprüsünün karşısında bulunan çalılık bir alana kadar izledik. Hava iyice kararıyordu, ancak köprü henüz kaldırılmamıştı. Hep birlikte oradaki defne ağacının yapraklarının ardına gizlenerek köşkü izlemeye başladık.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye biraz ters bir şekilde sordu MacDonald.

"Biraz sabırlı olun ve mümkün olduğunca da ses çıkarmamaya dikkat edin," diye cevap verdi Holmes.

"İyi de neden buradayız ki? Gerçekten de bize karşı biraz daha açık davranabilirsiniz."

Holmes güldü.

"Watson benim gerçekte bir oyun yazarı olduğumu söyler daima," dedi. Bazen içimdeki sanatçı uyanır ve beni bir oyun sahnelemem için dürter. İşin aslı şu ki Bay Mac, bizim işimiz yavan ve pis bir iştir. Bu yüzden bazen başarımıza renk katacak ufak oyunlar sergilemenin iyi olacağını düşünüyorum. Sert bir suçlama ve omza sert bir darbe – böyle bir dénouement[6] alınabilir ki? Ama çabuk çıkarım, ince bir tuzak, yaklaşan olayların akılcı bir analizi ve cesur teorinin sağlamlığı. İşte hayatımızın bütün gururu ve anlamı.

Şu anda siz de tıpkı avın cazibesine kapılmış bir avcı gibi heyecanlısınız. Ama her şey hazır olarak kucağınıza düşseydi olayın heyecanı kalır mıydı? Sadece biraz daha sabırlı olmanızı rica ediyorum Bay Mac, sonra zaten her şeyi anlayacaksınız."

"Umarım o gurur, anlam ve diğer geri kalan her şey, biz burada soğuktan ölmeden önce gelir," dedi Londralı dedektif şakayla.

Hepimiz samimiyetle bu temenniye katılıyorduk, zira aksi takdirde uzun ve acı dolu nöbet bizi bekliyordu. Biz beklerken evin kasvetli yüzüne düşen gölgeler de yavaş yavaş karanlığa bürünmüştü. Hendekten yükselen soğuk ve nemli hava ise artık kemiklerimize kadar işlemiş, soğuktan dişlerimiz titremeye başlamıştı. Giriş kapısının üzerinde tek bir lamba, ölümün gölgesinin düştüğü çalışma odasında ise bir avize yanıyordu. Evin diğer yerleri ise karanlık ve sessizdi.

"Bu daha ne kadar sürecek?" diye birden bire sordu dedektif. "Ve de neyi bekliyoruz?"

"Ne kadar süreceği hakkında sizden fazla bir fikrim yok," diye cevap verdi Holmes hiddetle. "Eğer suçlular da her hareketlerini demiryolu trenleri gibi planlasaydı, eminim bu hepimizi mutlu ederdi. Neyi belki—-. Ah, işte beklediğimiz şey."

O konuşurken çalışma odasındaki parlak ışık sanki önünden biri geçmiş gibi bir an karardı. Bizim arkasına gizlenmiş olduğumuz çalılık tam pencerenin

karşısında, evden en fazla otuz metre kadar uzaktaydı. Pencereler gıcırdayarak açıldı. Bulunduğumuz yerden, pencereden dışarıya bakan adamın başının ve omuzlarının karanlık hatlarını görebiliyorduk. İzlenmediğinden emin olmak istercesine kafasını karanlığa doğru uzatarak dikkatle baktı, sonra ise öne doğru sarktı. Gecenin sessizliğinde suyun dalgalanmasından kaynaklanan o hafif şıpırtıyı duyabiliyorduk. Elinde tuttuğu bir şeyle suyu tarıyor gibiydi. Sonra birden sudan çektiği yuvarlak bir objeyi tıpkı bir balıkçının yakaladığı balığı karaya aldığı gibi aldı.

"Şimdi!" diye bağırdı Holmes. "Şimdi!"

Holmes o bitmek tükenmek bilmeyen enerjisiyle hızla yerinden fırlardı. Biz de donmuş uzuvlarımızla ayağa kalkmış ona yetişmeye çalışıyorduk. Tanıdığım insanlar içerisinde Holmes kadar aktif ve hareketli biri daha yoktu. Biz ona yetişmeye çalışırken o koşarak köprüyü geçmiş ve çanı çılgın gibi çalmaya başlamıştı. Birden iner kalkar köprü açıldı ve Ames yüzünde şaşkın bir ifadeyle kapıda beliriverdi. Holmes tek kelime etmeden adamı kenara iterek arkasında biz olduğumuz hâlde içeri girdi ve hızla az önce dışarıdan gördüğümüz adamın bulunduğu odaya gitti.

İçeri girdiğimizde bizi elinde bir yağ lambasıyla Cecil Barker karşıladı. Bizim gelişimize sinirlenmişti ve gözleri tehditkâr bir ifadeyle parlıyordu.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" diye öfkeyle bağırdı. "Şimdi neyin peşindesiniz?"

Holmes odaya hızlıca bir göz gezdirirken, yazı masasının altında iple sarılmış ıslak bir paket olduğunu gördü. Hızla paketi bulunduğu yerden alarak hafifçe salladı.

"İşte aradığımız bu Bay Barker. Hendekten biraz önce çıkardığınız bu paketin içinde bir dambıl var.

Barker yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle Holmes'a bakıyordu.

"Tanrı aşkına, bunu nasıl bildiniz?"

"Basit, onu oraya ben koydum."

"Oraya siz mi koydunuz?"

"Belki de yerleştirdim demeliydim," dedi Holmes. Hatırlarsanız kayıp dambıla bayağı kafayı takmıştım Dedektif MacDonald. Bu konuya dikkatinizi

çekmeye çalıştım ama olayların gelişimi bu konuyu irdelemenize fırsat vermedi. Eğer su yakın, ağırlıklardan biri de kayıpsa bir şeyin suya atılmış olma ihtimali gayet yüksektir. Fikir üzerinde düşünmeye değerdi. Ben de odaya girmeme izin veren Ames'in ve Dr. Watson'ın şemsiyesinin sapının yardımıyla dün akşam biraz balıkçılık yaptım ve bu paketi yakaladım. Tabi öncelikle bunu oraya kimin koyduğunu bulmalıydık. Bunun için de yarın hendeği boşaltacağımızı bildirdik. Böylece paketi saklayan kişi akşam olur olmaz onu hendekten almaya çalışacaktı. Ki şu anda burada buna tanıklık etmiş dört kişi var. Evet Bay Barker, sanırım söz söyleme sırası sizde."

Sherlock Holmes, ıslak paketi masanın üstüne, lambanın yanına koydu ve onu bağlayan ipleri kesti, içinden çıkan dambılı da köşedeki ikizinin yanına koydu. Sonra çıkardığı bir çift çizmenin tabanını göstererek "görüyorsunuz ise Amerikan malı," dedi. Sonra ise uzun, ölümcül bir bıçağı kılıfiyla birlikte masanın üzerine koydu. Son olarak da içerisinde iç çamaşırı, çorap, gri bir takım elbise ve sarı bir pardösü olan daha küçük bir paketi açarak içindekileri masanın üzerine yaydı.

"Bunların hepsi sıradan kıyafetler," diye belirti Holmes. "Ancak bu tadilat görmüş sarı pardesö hariç. Paderöyü ışığa tutarken uzun ve ince parmaklarıyla da dikkatlice kontrol ediyordu. "İşte, burada gördüğünüz gibi, iç cep kesik bir silâhın içine girebileceği şekilde uzun bırakılmış. Terzinin adı da boyun kısmında yazıyor – Neale, Giyim, Vermissa, ABD. Kilise papazının kütüphanesinde oldukça öğretici bir öğleden sonra geçirdim ve Vermissa'nın Birleşik Devletler'in kömür ve demir madenleri açısından önemli bir kasabası olduğunu öğrendim. Bay Douglas'ın ilk eşinin kömür bölgelerinde bir yerden olduğunu söylediğinizi hatırlıyorum. Bu nedenle cesedin yanında bulunan üzerinde V.V. harfleri yazılı kartı Vermissa Vadisi ile ilişkilendirmenin pek de yanlış olmayacağını düşünüyorum.

Belki de katilin geldiği yer olan Vermissa Vadisi ile Korku Vadisi denilen yer de aynıdır. Olay önemli ölçüde aydınlandı. Sanırım sizin de yapacağınız bazı açıklamalar vardır, Bay Barker."

Cecil Barker'ın büyük dedektif konuşurken ki yüz ifadesi görülmeye değerdi. Yüzünden bir biri ardına öfke, şaşkınlık, dehşet ve kararsızlık ifadeleri geçiyordu. Sonunda işi alayla savuşturmaya karar verdi.

"O kadar çok şey biliyorsunuz ise belki kalanını da siz söylemelisiniz," dedi alayla.

"Size çok daha fazlasını söyleyebileceğimden şüphem yok Bay Barker, ama sizin anlatmanızın daha ince bir davranış olacağını düşünüyorum."

"Hah, benim anlatmamın daha ince bir davranış olacağını düşünüyorsunuz, öyle mi? Şey, o zaman size tek söyleyebileceğim; eğer burada bir sır varsa, o sırrın kesinlikle bana ait olmadığıdır. Onu anlatacak olan da ben değilim."

"Eğer bu şekilde davranırsanız, o zaman hakkınızda tutuklama kararı çıkartıncaya kadar sizi gözaltına almak zorunda kalırız," dedi dedektif yavaşça.

"İstediğiniz her lânet şeyi yapabilirsiniz," diye cevap verdi Barker meydan okurcasına.

Artık olayın sonuna gelmiş gibiydik. Barker'ın taş kesilmiş yüzüne bakan biri, onun isteği dışında hiçbir şeye zorlanamayacağını görebilirdi. Sessizliği Bayan Douglas'ın gelişi bozdu. Yarı açık kapının arkasından konuşulanları dinlemiş ve sonunda olaya müdahale etmeye karar vermişti.

"Bize yeteri kadar yardımcı oldun Cecil. "Gelecekte her ne olursa olsun, sen bize yardımcı olmak için elinden gelen her şeyi yaptın," dedi Bayan Douglas.

"Yeter ve hatta yeterden de öte," dedi yavaşça Holmes. "Sizi gayet iyi anlıyorum. Ve sizden sağduyulu davranıp polise yardımcı olmanızı bekliyorum. Belki daha önce arkadaşım Dr. Watson'ın sizinle ilgili uyarısını göz ardı etme hatasına düştüm, ama o zaman bile sizin bu suça doğrudan katıldığınızı düşünmek için sebeplerim vardı. Ama şimdi pek emin değilim. Hâlâ karanlıkta kalan pek çok nokta var. Size Bay Douglas'ın hikâyesini anlatmasını şiddetle tavsiye ederim."

Bayan Douglas, Holmes'ın sözlerine hayret dolu bir çığlıkla cevap verdi. Tam bu sırada odanın karanlık bir köşesinden çıkan bir adam hepimizi şaşırttı. Ancak Bayan Douglas ne de Bay Barker şaşırmış görünmüyorlardı. Kadın döndü ve bir anda kollarını gelen adamın boynuna doladı, Barker ise geriniyordu.

"Böyle olması daha iyi Jack," dedi kadın. "Bunun en iyisi olduğundan eminim."

"Aslına bakarsanız Bay Douglas, böylesinin daha iyi olduğunu göreceksiniz," dedi Holmes.

Adam aydınlığa henüz alışamamış gözlerini kısarak bizlere baktı. Cesur gri gözleri, kısa kesilmiş sakalı ve çıkık çenesiyle dikkat çeken bir yüzü vardı.

Hepimizi dikkatle süzdükten sonra beni şaşırtan bir hareketle yanıma yaklaşarak bana bir tomar kâğıt verdi.

"Sizden bahsedildiğini duymuştum," dedi. İngiliz aksanıyla konuşmuyordu belki ama Amerikan aksanı da denemezdi. Yine de olgun ve hoş bir sesi vardı. "Bir çeşit suç tarihçisisiniz, değil mi? Bugüne kadar elinize böyle bir hikâye geçmediğine dair son dolarıma bahse girerim. Bunu kendi yönteminizle anlatın, ama bazı şeyleri isteseniz de toplumdan gizleyemezsiniz. İki gündür bu fare kapanında, bildiklerimi kâğıda dökmek için çalışıyorum. Bunları arkadaşlarınıza va topluma açıklamakta özgürsünüz. Orada Korku Vadisi'nin hikâyesini bulacaksınız."

"Orada olanlar geçmişte kaldı, Bay Douglas," dedi Sherlock Holmes yavaşça. "Bizim sizden istediğimiz, bize bugünün hikâyesini anlatmanız."

"Anlatacağım," dedi Douglas. "Sakıncası yoksa konuşurken bir puro içebilir miyim, Bay Holmes? Yanlış hatırlamıyorsam siz de pipo içiyorsunuz. Sanırım insanlar kokusunu alır korkusuyla cebinizde tütünle iki gün boyunca bir şey içmeden oturmanın nasıl bir şey olduğunu siz de tahmin edebilirsiniz." Şöminenin kenarına yaslanarak Holmes'un kendisine uzattığı puroyu yaktı. "Sizden bahsedildiğini duymuştum, ama tanışacağımız hiç aklıma gelmezdi. Neyse, devam etmeden" –kâğıtlarımı göstererek- "şunu da belirteyim ise size yeni bir şeyler veriyorum."

Dedektif MacDonald, büyük bir şaşkınla yeni gelen adama bakmaktaydı.

"Bu gerçekten inanılmaz!" diye haykırdı sonunda. "Eğer siz gerçekten Birlstone Köşkü'nün sahibi Bay John Douglas ise niz biz o zaman iki gündür kimin ölümünü araştırıyoruz? Nasıl oluyor da biz sizi öldü sanırken, âdeta kutudan fırlayan bir kukla gibi birden karşımıza çıkıveriyorsunuz?"

"Ah, Bay Mac," dedi Holmes parmağını âdeta azarlarcasına sallayarak, "Kral Charles'ın saklanmasını anlatan yerel broşürü okumamışsınız. O günlerde insanlar öyle çok güvenilir yerlere saklanmıyorlardı ve bir kere saklandıkları yere tekrar saklanabilirlerdi. Ben Bay Douglas'ı yine çatısının altında bulacağımızı biliyordum."

"Bu oyunu bize ne kadardır oynuyorsunuz, Bay Holmes?" diye sordu dedektif öfkeyle. "Bizim zamanımızı boşa harcadığımızı bilerek çalışmamıza nasıl izin verdiniz?"

"Hiçbir zaman sevgili Bay Mac. Dâvâyla ilgili yargım ancak daha dün

akşam netleşti. İspatlayabilmem ise ancak bu akşam mümkün oldu. Kanaldaki elbise leri bulduğumuzda, bulduğumuz cesedin Bay John Douglas'a değil, Tunbridge Kaplıcaları'ndan gelen bisikletli adama ait olduğunu anladım. Başka türlü olması imkânsızdı. Bu şekilde Bay Douglas son kaçışına kadar karısının ve arkadaşının yardımıyla yine kendi evinde saklanabilecekti."

"Çok doğru bir sonuca ulaşmışsınız," diyerek onayladı Bay Douglas. "İngiliz yasaları nezdinde yaptığımın nasıl bir şey olduğundan pek anlamasan da elime geçen bu fırsatı peşimdeki av köpeklerinden kurtulmak için kullanmaya karar verdim. Yalnız hemen belirteyim ise ilk hareketimden son hareketime kadar hiçbir hareketimde utanılacak ve bir daha yapamayacağım hiçbir şey yapmadım. Neyse, hikâyemi duyunca buna kendiniz karar verirsiniz. Beni uyarmaya sakın kalkmayın dedektif, ben doğruya tanıklık etmeye hazırım."

"En başından başlamayacağım. Orada," –bana verdiği kâğıtları gösteriyordu- "çok sıra dışı bir hikâye bulacaksınız. Neyse, sonuçta orada başlayan hikâye bugüne kadar uzanıyor. Peşimde benden nefret etmek için çok nedenleri olan insanlar var ve beni ellerine geçirmek için sonuna kadar da gitmeye kararlılar. Ben yaşadıkça ve tabi onlar da yaşadıkça, bu dünyada bana huzur yok. Beni Chicago'dan California'ya kadar, hatta Amerika dışında bile izlediler. Evlenip bu huzur dolu yere yerleştiğimde, son yıllarımı huzur içerisinde geçireceğimi sanmıştım. Olan biteni hiçbir zaman karıma anlatmadım. Onu da bu işe dahil etmek istemedim. Eğer dahil etseydim, huzuru kaçacak, her zaman kötü bir şeyler olabileceği endişesiyle yaşayacaktı. Bazen ağzımdan kaçan şeylerden dolayı durumu tahmin ettiğini sanıyordum, ama dün size bildiklerini anlattığında siz de gördünüz ki konu hakkında gerçekte hiçbir şey bilmiyor. O size bildiği her şeyi anlattı, Barker da öyle. Zira o gece açıklama yapmaya fazla zaman yoktu. Şu anda karım her şeyi biliyor. Eğer daha akıllı bir adam olsaydım, ona çok daha önce anlatırdım. Ama bunu yapmak çok zordu hayatım" kadının elini ellerinin arasına aldı- "ben yapabileceğimin en iyisini yapmaya çalıştım."

"Evet baylar, bu olaydan bir gün önce Tunbridge Kaplıcaları'na gittim ve bu adam dikkatimi çekti. Çok uzun süre inceleyemedim, ama bir bakışta birçok şeyi anlayabilen biriyim. Kim olduğunu hemen anladım. Düşmanlarım içerisinde en kötüsüydü. Yıllardır tıpkı bir Karibo'nun[7] peşindeki kurt gibi peşimdeydi. Belanın yolda olduğunu fark ettim ve eve gelip onun için hazırlandım. Bir dönem o kadar şanslıydım ise şansımla neredeyse bütün Birleşik Devletler'de sohbet konusu olmuştum. Şansın hâlâ benden yana

olduğundan hiç şüphem olmadı.

"Ertesi gün dikkatli davranarak parka hiç gitmedim. Eğer gitseydim orada benim işimi ben daha silâhımı çekemeden bitirirdi. Köprü kalktıktan sonra – akşamları köprü kalktıktan sonra daha huzurlu oluyordum- bu konuyu unutmuştum bile. Onun eve girip beni bekleyeceği aklıma bile gelmemişti. Ama her akşam olduğu üzere sabahlığımı giyip aşağı indiğimde, tehlike kokusu aldığımdan çalışma odasına hemen girmedim. Sanırım bir insan hayatı tehlikedeyse –ki benim hayatım çoğunlukla hep tehlikedeydi- bir çeşit altıncı his geliştiriyor. Birden hayatımın tehlikede olduğunu söyleyen o kırmızı bayrağı gördüm. İşareti yeteri kadar net görmüştüm ama neden öyle hissettiğimi size anlatamam. Bir an sonra perdenin altından çizmesini gördüğümde ise artık her şey netleşmişti.

"Elimde tek bir mum vardı ama kapı aralıktı ve koridordaki lambadan yeteri kadar ışık geliyordu. Mumu yere bıraktım ve hızla daha önce şöminenin kenarına bırakmış olduğum çekici aldım. O da aynı anda saldırdı. Elinde bir bıçak olduğunu gördüm ve çekiçle ona vurdum. Bıçak yere düştü. Tıpkı bir yılan balığı gibi hızla masanın arkasına doğru kaçtı ve pardösüsünün altından bir silâh çıkardı. Silâhın horozunu kaldırdı ama o daha ateşleyemeden silâhı tuttum. Namluyu ben tutuyordum. O şekilde bir veya iki dakika mücadele ettik. Silâhı kaybeden ölecekti. Silâhı hiç bırakmadı ama silâhın namlusu bir an için yüzüne geldi. Belki o anda tetiği ben çektim, belki de mücadele sırasında ateş aldı. Her neyse, iki namlu birden yüzüne patladı. Onu tanıyordum, Ted Baldwin'di. Ama o hâlde annesi görse tanıyamazdı. Pis işlere alışık olmama rağmen o görüntü beni bile hasta etti.

"Barker geldiğinde masanın diğer ucuna dayanmış, kendimi toparlamaya çalışıyordum. Karımın geldiğini duyunca kapıya koşarak içeri girmesine engel oldum. İçerideki görüntü bir kadına göre değildi. Yakında ona döneceğime söz verdim. Barker'a olanları hemen kısaca anlattım –her şeyi gayet soğukkanlı karşıladı- sonra diğerlerini beklemeye başladık. Ama kimse ortalarda yoktu. O zaman karımla arkadaşımdan başka hiç kimsenin bir şey duymadığını anladık.

"Kendimi ölmüş gösterme fikri de aklıma o anda geldi. Açıkçası bu parlak fikir beni âdeta büyülemişti. Gömleğini sıyırdım ve koluna dağlanarak yapılmış bu damgayı gördüm. Bakın."

Douglas olarak bildiğimiz adam kendi gömleğini sıyırarak koluna dağlanarak yapılmış bir sembolü gösterdi. Tıpkı ölü adamın kolunda olduğu

gibi onun kolunda da içerisinde kahverengi üçgen bulunan bir çember sembolü vardı..

"Beni ürperten bana olan benzerliği oldu. Dikkatli bakınca da emin oldum. Boyu, saçları ve görüntüsü tıpkı benim gibiydi. Kimse bizi ayırt edemezdi. Zavallı şeytan! Bu elbise leri getirdim ve Barker ile birlikte ona sabahlığımı da giydirerek sizin bulduğunuz şekilde bıraktık. On beş dakika sonra sahne artık hazırdı. Onun eşyalarını ise paketledikten sonra bulabildiğim tek ağırlıkla birlikte pencereden dışarı attık. Benim yanımda bırakmayı düşündüğü kart onun yanında duruyordu. Yüzüklerimi ona taktık, ama sıra nikâh yüzüğüne gelince" –ellini öne doğru uzatarak- "sizin de gördüğünüz gibi onu çıkaramadım. Evlendiğim günden beri hiç çıkarmamıştım; çıkarmaya kalkarsam da çok uğraşacaktım. Bu detayın kendi kendisini gizlemesi gerekecekti. Bir yara bandı alarak yüzüğün normalde takılı olması gereken yere yapıştırdım. Eğer yara bandını çıkarmış olsaydınız, altında kesik falan olmadığını görecektiniz.

"Sonuç olarak durum bu. Eğer olay yatışsaydı, buradan gidecektik ve ben de hayatımın son zamanlarını karımla huzur içerisinde geçirebilecektim. Bu şeytanların ben yaşadıkça benim peşimden geleceklerini biliyordum. Peşimi ancak ölümüm gazetelerde ilan edilir de beni öldürmeyi başardıklarına inanırlarsa bırakırlardı.

Her şeyi karıma ve Barker'a tam olarak anlatmama imkân verecek kadar zaman yoktu ama durumu bana yardım edebilecek kadar kavradılar. Ben buranın bir sığınak olduğunu biliyordum, Ames'de öyle. Ama bu olayları bağlamak hiç aklına gelmedi. Böylece ben ortadan kayboldum, kalan işi ise Barker üstlendi.

"Sanırım onun yaptıklarını siz de tahmin edebilirisiniz. Pencereyi açarak katilin kaçmış olduğu hissini vermek için pervaza o işareti yaptı. Gereksizdi belki de zira köprü kalkık olduğu için başka yolu yoktu. Her şey hazır olunca da bütün gücüyle çanı çaldı. Bundan sonra olanları ise zaten biliyorsunuz. Artık ne isterseniz onu yapabilirsiniz, yalnız size gerçeği, bütün gerçeği söylediğimi de bilin. Tanrı yardımcım olsun. Şimdi size olayın İngiliz yasalarınca nasıl değerlendirildiğini sorabilir miyim?"

Sherlock Holmes tarafından bozulan bir sessizlik oldu.

"İngiliz yasaları, sonuç olarak, sadece yasadır. Sonuçta hak ettiğinizden

fazlasını almayacaksınız. Benim size asıl sormak istediğim bu adamın sizin burada yaşadığınızı nasıl öğrendiği veya eve nasıl gireceğini ve nereye saklanacağını nereden bildiği?"

"Bu konuda hiçbir bilgim yok."

Holmes'un yüzü bembeyaz konuşması ise gayet resmiydi.

"Korkarım olay henüz kapanmadı," dedi. "İngiliz yasalarından veya Amerika'daki düşmanlarınızdan daha kötü tehlikelerle karşılaşabilirsiniz. Sizin hâlâ tehlikede olduğunuzu düşünüyorum Bay Douglas. Eğer tavsiyemi dinleyecek olursanız, size tedbiri elden bırakmamanızı tavsiye ederim."

Şimdilik sevgili okurlarım, size Sussex'teki Birlstone Köşkü'nden, orada yaşadığımız ve John Douglas adlı adımın garip hikâyesi ile biten maceradan ve o maceranın yaşandığı yıldan uzaklara doğru bir süreliğine uzaklaşmanızı isteyeceğim. Siz şimdiki zamandan yirmi yıl kadar geriye ve binlerce kilometre daha Batıya götüreceğim. Yalnız sıradan ve berbat bir anlatıcı olabilirim – hatta o kadar sıradan ve o kadar kötü ise siz bu olayların gerçekten olup olmadığına inanmakta güçlük çekebilirsiniz. Bir hikâye diğerine ötekisine geçtiğimi sanmayın. Okudukça öyle olmadığını anlayacaksınız. Eski olayları anlattıktan ve siz geçmişin sırrını çözdükten sonra başka olayların geldiği Baker Caddesi'ndeki odalarda tekrar buluşacağız.

II. KISIM

VANDALLAR

BİRİNCİ BÖLÜM

ADAM

1875 yılının dört Şubatı idi. Sert bir kış olmuş ve Gilmerton Dağları'nın dik vadileri karla kaplanmış ancak kar lokomotifi demir yolunu açık tutmayı başarmıştı. Uzun kömür madeni hattını demir işletme merkezine bağlayan akşam treni Stagville'i Vermissa kasabasına bağlayan bayırı yavaş yavaş tırmanıyordu. Vermissa kasabası, Vermissa Vadisi'nin kalbiydi. Yol, buradan geçerek aşağıda Barton Geçidi'ne, Helmdale'e ve bir tarım bölgesi olan Merton'a kadar uzanıyordu. Bu yol tek yönlü bir demiryoluydu fakat iki yanındaki kömür ve demir cevheri yüklü kamyonlarıyla, Amerika Birleşik Devletleri'nin bu en ıssız köşesine vahşi bir nüfus akınını da beraberinde getiriyordu.

Gerçekten de ıssızdı. Buraya gelen ilk öncüler bu suların aktığı çayırların arkadaki kayalıklarla ve kasvetli ormanla kıyaslandığında değersiz olabileceğini hayâl edemezlerdi. Bu karanlık ve zorlukla geçit veren ormanın yukarısında ormanı ve ormandaki derin vadiyi çevreleyen kar ve kayalarla kaplı dağlar vardı. Trenin yaklaşmakta olduğu bölge işte böyle bir yerdi.

En öndeki katarın ve onun arkasında bulunan yirmi otuz kişinin bindiği römorktaki yağ lambaları henüz yakılmıştı. Bunların çoğu aşağıdaki vadideki vardiyalarından dönen işçilerdi. İçlerinden yüzleri kararmış, ellerinde fener olan en az bir düzine kadarı madenciydi. Gurup olarak oturmuş, bir yandan sigara içiyorlar, bir yandan da arabanın öbür başında oturmuş üniforma ve rozetlerinden polis oldukları belli olan iki adama bakarak alçak sesle sohbet ediyorlardı. Arabada bunlardan başka birkaç işçi kadın, yerel dükkân sahibi olmaları muhtemel iki yolcu, bir köşede ise genç bir adam vardı. Bizim ilgilendiğimiz adam da budur. Ona dikkat edin, zira buna değer.

Soluk benizli, orta yapılı bir adamdı ve yaklaşık otuz yaşlarında görünüyordu. Büyük, kurnaz ama sempatik bakışlı gri gözleri ile çevresini inceliyordu. Sosyal, hatta insanlarla arkadaşlık etmek için can atan biri olduğu açıktı. Arkadaş canlısı tavırları, konuşkan yapısı ve sürekli gülümsemesiyle hemen kendini belli ediyordu. Ama onu biraz yakından inceleyen biri ağzında ve dudaklarındaki kasılmayı ve bu arkadaş canlısı sıcak tavırların arkasında çok daha farklı bir şeyler olduğunu sezebilir; bu kahverengi saçlı İrlandalı da tanıştırıldığı insanlar üzerinde iyi veya kötü bir izlenim bırakabilirdi.

En yakınındaki madenciye verdiği selama ve yaptığı bir kaç samimi jeste ancak kısa ve kabaca cevap alınca, kendi sıkıcı sessizliğine bürünüp pencereden önünden akmakta olan manzaraya bakmaya başladı. Manzara pek de öyle iç açıcı değildi. Artan karanlıkla birlikte, dağların eteklerindeki ocaklardan çıkan kızıl alevleri görmek mümkündü. Kendilerini çevreleyen uzun bacaların ortasında iri cüruf yığınları yükseliyordu. Yol boyunca oraya buraya serpiştirilmiş gibi duran birbiriyle iç içe geçmiş izbe evleri ve pencerelerinden sızan ışıkları görmek mümkündü. Bu kasabanın sokakları pek de tekin olmayan insanlarla doluydu. Vermissa bölgesinin demir ve kömür madenleri zenginlere veya kültürlü insanlara göre bir yer değildi. Her tarafta kaba hayat mücadelesinin, kaba işçiliğin ve bunları yapan kaba işçilerin izleri vardı.

Genç yabancı bu kederli kasabayı bu tür bir manzaraya alışık olmadığı belli tiksinti dolu ama inceleyen bakışlarla süzüyordu. Tren mola verdiğinde cebinden kenarına notlar alınmış bir kâğıt yığını çıkardı. Sonra ise belinden ise kimsenin öyle cana yakın bir insanda olmasını beklemeyeceği bir şey çıkardı. Belinden çıkardığı şey bir silâh, en büyüğünden bir denizci tabancasıydı. Silâhı yan çevirdiğinde tabancanın topundaki mermiler ışıkta parlayarak silâhın dolu olduğunu belirtti. Silâhı hemen ceketinin cebindeki gizli iç cebe koydu, ama yandaki bankta oturan bir işçi silâhı görmüştü.

"Selam ahbap!" dedi adam. "Dolu ve hazır görünüyorsun."

Genç adam utangaçça gülümsedi.

"Evet," dedi. "Geldiğim yerde bazen ona ihtiyaç duyarız."

"Orası neresi olabilir?"

"En son Chicago'daydım."

"Buralara yabancısın yani?"

"Evet."

"Burada da ona ihtiyacın olabilir," dedi işçi.

"Öyle mi?" Genç adam ilgilenmiş görünüyordu.

"Burada olanlar hakkında hiçbir şey duymadın mı?"

"Hayır, bir şey duymadım."

"Neden ise ülkenin bununla çalkalandığını sanıyordum. Neyse, yakında duyarsın. Seni buraya getiren nedir?"

"İstekli bir adam için her zaman bir iş vardır."

"Yoksa sen de İşçi Birliği'nden misin?"

"Kesinlikle."

"O zaman sanırım iş bulursun. Hiç arkadaşın var mı?"

"Henüz yok, ama edinme şansına sahibim."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Kadim Özgür Adamlar Örgütünün bir üyesiyim. Locası olmayan bir kasaba yoktur ve loca olan her yerde de kendime arkadaş bulabilirim."

İma yol arkadaşının üzerinde tuhaf bir etkiye sebep oldu. Arabadakilere şüpheyle bir göz attı. Madenciler hâlâ kendi aralarında konuşuyorlar, iki polis memuru ise kestiriyorlardı. Yerinden kalkarak genç yolcunun yanına geldi ve oturarak elini uzattı.

"Buraya koy," dedi adam.

İki adam arasında bir çeşit tokalaşma gerçekleşti.

"Doğru söylüyormuşsun. Ama emin olalım."

Sağ elini sağ kaşına kadar kaldırdı. Yolcu ise sol elini sol kaşına kadar kaldırdı.

"Geceler tehlikelidir," dedi işçi.

"Evet, seyahat eden yolcular için," diye cevap verdi öteki.

"Bu yeterli. Ben Kardeş Scanlan, Loca 341, Vermissa Vadisi. Buraya gelmene sevindim."

"Teşekkür ederim. Ben Kardeş John McMurdo, Loca 29, Chicago. Vücut Efendisi J.H.Scott. Ama bir kardeşle bu kadar çabuk tanışabildiğim için şanslıyım."

"Burada bizlerden çok var. Örgüt Birleşik Devletlerin hiç bir yerinde burada, Vermissa Vadisi'nde olduğu kadar gelişmemiştir. Ama senin gibi delikanlılara her zaman ihtiyaç vardır. Benim anlamadığım, İşçi Birliğinin senin gibi yetkin bir adamı nasıl olur da Chicago'da iş bulamaz."

"Yapacak sürüyle iş buldum," dedi McMurdo.

"Öyleyse neden ayrıldın?"

McMurdo başıyla polisleri işaret ederek gülümsedi.

"Eminim oradaki baylar da bunu duymaktan memnun olurdu."

Scalan anlayışlı bir şekilde homurdandı.

"Mesele mi var?" diye sordu fısıltıyla.

"Derin mevzu."

"Hapishane işi mi?"

"Ve fazlası."

"Cinayet değil, değil mi?"

"Bunları konuşmak için henüz erken," dedi McMurdo söylemesi gerekenden fazlasını söylemiş bir adamın şaşkınlığıyla. "Chicago'dan ayrılmak için kendime göre geçerli nedenlerim var. Sana söyleyebileceğim bu kadar. Sen bu tür sorular sormak hakkını kendinde nasıl görüyorsun?"

Gri gözleri birden tehlikeli bir öfkeyle parladı.

"Tamam ahbap. Art niyetim yoktu. Her ne yapmış olursan ol, çocuklar seni yargılamayacaktır. Şimdiki durağın neresi?"

"Vermissa."

"Bu hattaki üçüncü durak. Nerede kalıyorsun?"

McMurdo bir zarf çıkararak loş ışığa doğru tuttu.

"Burada Jacob Shafter'ın adresi var. Sheridan Caddesi. Bana Chicago'dan tanıdığım birinin tavsiye ettiği bir pansiyon var orada."

"Şey, orayı bilmiyorum. Ama zaten Vermissa benim alanımın dışında. Ben Hobson Kasabası'nda yaşıyorum. Zaten gelmek üzereyiz. Ama ayrılmadan önce sana bir tavsiyede bulunmak istiyorum. Eğer Vermissa da başın derde girerse doğrudan doğruya Birlik Evi'ne git ve Şef McGinty'e git. Vermissa Locasının Vücut Efendisi'dir ve bu bölgede Siyah Jack McGinty'nin istemediği hiçbir şey olamaz. Neyse ahbap. Belki o akşamlardan birinde locada tekrar karşılaşırız. Ama sözüme kulak ver; başın derde girerse Şef McGinty'e git."

Scalan araçtan indi ve McMurdo bir kez daha düşünceleriyle baş başa kaldı. Şimdi artık hava iyice kararmış ve ocaklardan çıkan alevlerin kızıllığı daha da belirginleşmişti. Alevlerin ışığı eğilen, kalkan ve dönen karanlık gölgelere vuruyordu.

"Sanırım Cehennem böyle bir yer olmalı," dedi bir ses.

McMurdo döndüğünde polislerden birinin oturduğu yerde doğrulmuş hâlde alevleri izlediğini gördü.

"İşte tam da bu yüzden," dedi öteki polis memuru, "Cehennemin tam da böyle bir yer olduğunu düşünüyorum. Eğer aşağıda daha kötü ve adını bilemediğiniz şeytanlar varsa, bu beklediğimin ötesinde bir şey olur. Sanırım sen bu bölgede yenisin, genç adam?"

"Yeniysem ne olmuş?" diye aksi bir sesle cevap verdi McMurdo.

"Sadece şu bayım; size arkadaşlarınızı seçerken dikkat etmenizi öneririm. Ben sizin yerinizde olsam arkadaş edinmeye Mike Scanlan veya onun çetesiyle başlamazdım."

"Benim arkadaşlarımın kim olduğu sizi neden ilgilendiriyor ki?" diye dövercesine ve araçtaki herkesin dönüp onlara bakmasına sebep olan bir sesle sordu McMurdo. "Sizin fikrinizi sordum mu? Tavsiyeye ihtiyacı olan bir çaylak gibi mi duruyorum? Size soru sorulunca cevap verirsiniz. Benim sormamı ise çok beklersiniz."

Yüzünü polislere doğru çevirerek kafasını hafifçe kaldırdı ve hırlayan bir köpek gibi gülümsedi.

Bu iyi niyetli iki polis memuru arkadaşça yaklaşımlarının reddedildiği bu sert çıkış karşısında şaşırdılar.

"Alınma yabancı," dedi biri. "Bu uyarı senin iyiliğin içindi. Burada yeni ve yalnız başına olduğun için seni uyarmak ihtiyacı hissettik."

"Bu yerin yabancısı olabilirim ama sizin türünüzün yabancısı değilim," diye karşılık verdi öfkeli bir sesle. "Sanırım siz her yerde aynısınız. İnsanlara size sorulmadan tavsiye vermeye pek meraklısınız."

"Belki de çok yakında biz de senin ne olduğunu görürüz," dedi memurlardan biri sırıtarak. "Eğer ben bu işi biliyorsam, sen hiç de sıradan biri değilsin."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diyerek arkadaşını onayladı öteki memur.

"Bana sizinle tekrar karşılaşacağız gibi geliyor."

"Sizden korkmuyorum. Sakın sizden korktuğumu sanmayın," dedi âdeta bağırarak McMurdo. "Benim adım Jack McMurdo-gördünüz mü? Eğer isterseniz beni Vermissa da Jacob Shafter'ın Sheridan Caddesi'ndeki yerinde bulabilirsiniz. Sizden saklanıyor muyum, ha? Gece veya gündüz hiç fark etmez, yüzünüze çekinmeden bakabilirim. Bu konuda hiç şüpheniz olmasın."

Yeni gelen adamın bu cesur tavrı madenciler arasında anlayış ve hayranlık dolu bir mırıldanmaya neden olurken, iki polis memuru omuz silkerek kendi aralarında başka bir konuda konuşmaya başladılar. Birkaç dakika sonra tren zayıf bir ışıkla aydınlanan bir istasyona geldi. Vermissa yol üzerindeki en büyük kasabaydı. Madencilerden biri konuşmak için yanına yaklaştığında McMurdo elinde deri seyahat çantası, trenden inmek üzereydi.

"Hey ahbap, polislerle nasıl konuşulacağını iyi biliyorsun," dedi korku ve hayranlık karışımı bir sesle. "Buna sevindim. İzin ver de hem sana yolu göstereyim hem de çantanı taşıyayım. Zaten Shafter'ın yeri de yolumun üzerinde."

Bu arada madenciler koro hâlinde dostça bir şekilde "İyi akşamlar," diyerek yanlarından geçtiler. McMurdo kalabalık nüfusun Vermissa'nın ayrılmaz bir parçası olduğunu görüyordu. Bölgede zaten bir anarşi havası vardı ama kasabadaki durum daha da kötüydü. Vadi boyunca en azından insanın güç ve yaratıcılığının sonucu olarak ortaya çıkmış sanayi gelişiminin parçası olan kızgın alevlerin görkemi ve tüten duman bulutları vardı. Kasabada ise en kötüsünden bir çirkinlik ve bayağılık vardı. Geniş caddedeki trafik, karın çamurlaşarak balçığa dönmüş olması sebebiyle zorlukla ilerliyordu. Kaldırımlar ise dar ve yetersizdi. Sokak lambalarının ışığında birbiri ardı sıra dizilmiş ahşap evlerin ne kadar kirli ve bakımsız olduğu daha da iyi görülüyordu. Kasabanın merkezi ise iyi aydınlatılmış mağazalar, daha da aydınlatılmış likör salonları ve kumarhaneler ile çok daha aydınlıktı. İşçiler zorlukla kazandıkları ancak oldukça yüksek bir ücreti işte böyle harcıyorlardı.

"Burası Birlik Evi," dedi rehber. Neredeyse bir otel kadar gösterişli bir binayı gösteriyordu. "Jack McGinty, yani Şef orada."

"Nasıl biridir?" diye sordu McMurdo.

"Ne! Şef'ten bahsedildiğini hiç duymadın mı?

"Buralara yeni geldiğimi biliyorsun. Nasıl duyabilirdim ki?"

"Şey, ben onun bütün Birlik çevrelerinde tanındığını sanıyordum. Gazetelerde epey haber çıkmıştı."

"Neden gazetelere çıktı ki?"

"Şey" –madenci sesini alçalttı- "olaylar yüzünden."

"Ne olayı?"

"Ah Tanrım, alınma ama gerçekten çok garip birisin. Vandalların çıkardığı olaylar tabi ki. Buradaki her şeyin arkasında Vandalların olduğuna emin olabilirsin."

"Sanırım Chicago'da iken onlar hakkında bir şeyler bir şeyler okumuştum. Bir çeşit katil gurubu, öyle değil mi?"

"Tanrı aşkına sessiz ol be adam!" diye telaşla uyardı madenci hayretle genç adama bakarak. "Sokak ortasında böyle konuşmaya devam edersen, buralarda fazla yaşamazsın ahbap. Bundan çok daha azı için bile öldürülenler oldu."

"Her neyse, onlar hakkında bütün bildiklerim, okuduklarımdan ibaret."

"O zaman sana okuduklarının gerçekler olmadığını söylemeliyim," dedi madenci endişeyle. Bir yandan da sanki bir şeylerden korkuyormuş gibi etrafını kontrol ediyordu. "Benim sana tavsiyem yabancı, cinayet ve Jack McGinty'nin adını birlikte anmamandır, çünkü her fısıltı mutlaka onun kulağına ulaşır. O da kendisini rahatsız eden bir şey olursa gereğini yapmaktan asla çekinmez. Neyse, aradığın ev burası, caddenin arkasında olan. Orayı ihtiyar Jack Shafter işletir. Bu kasabada yaşayan herkes kadar dürüst biridir."

"Teşekkür ederim," dedi McMurdo yeni tanıştığı adamla el sıkışırken. Sonra da çantasını eline alarak eve giden patikaya saptı. Kapıyı çaldığında onu karşılayanın hiç de beklediği türden biri olmadığını gördü.

Kapıyı açan genç ve dikkat çekici güzellikte bir kadındı. İsveçli'ydi. Kadın sarı açık renkli saçları ve bembeyaz yüzüyle tezat oluşturan koyu gözleri ile şaşkınlık ve sevimli bir utangaçlıkla yabancıya dikkatle bakarken yüzü hafifçe kızardı. Arkadan girişe sızan ışıkta kadın McMurdo'ya daha önce hiç görmediği kadar güzel geldi. Kendilerini çevreleyen pis ve kasvetli ortamda kadın ona daha da çekici görünüyordu. Maden cürufları içerisinde büyüyen bir menekşe bile onu bu kadar şaşırtamazdı. O kadar etkilenmişti ise tek söz söylemeden kadına öylece bakakaldı. Sonunda sessizliği bozan kadın oldu.

"Sanırım babam için geldiğiniz. Onu görmeye geldiniz, değil mi?" diye sordu tatlı İsveç aksanıyla. "Kasaba merkezine gitti. Her an dönebilir."

McMurdo, kadın bakışlarından rahatsız olup gözlerini kaçırana kadar ona bakmaya devam etti.

"Önemli değil, hanımefendi," dedi sonunda; "Onu acil görmemi gerektiren bir şey yok. Aslına bakarsanız, konaklayacak bir yer gerekiyordu ve bana da sizi tavsiye ettiler. Benim için uygun bir yer olabileceğini düşünmüştüm. Şimdi ise bundan eminim."

"Çabuk karar veriyorsunuz," dedi kadın gülümseyerek.

"Kör bir adam bile bu kadarını görebilirdi," diye cevap verdi adam.

Kadın bu komplimana gülerek karşılık verdi.

"İçeri buyurun bayım," dedi kadın. "Ben Bayan Ettie Shafter'ım, Bay Shafter'ın kızı. Annem öldüğünden dolayı evi ben yönetiyorum. Babam gelinceye kadar ön odadaki şöminenin yanında oturup bekleyebilirsiniz. Ah, işte geldi bile; siz aranızda konuşup halledersiniz."

Şişman bir adam içeri girdi. McMurdo her şeyi birkaç kelimeyle özetledi. Ona adresi Chicago'da Murphy adlı biri vermişti. O da bu adresi başkasından almıştı. Shafter şartları söylediğinde yabancı itiraz etmeden kabul etti. Belli ki parası vardı. Haftalık on iki doları peşin ödeyecek, karşılığında da oda ve yemek alacaktı. Böylece adaletten kaçarak Shafterlar'ın evine sığınan McMurdo için onu uzak bir diyardaki karanlık olaylara kadar sürükleyecek yolculuğun ilk adım atılmıştı.

İKİNCİ BÖLÜM

VÜCUTLARIN EFENDİSİ

McMurdo, çabuk dikkat çeken biriydi. Her nereye gitse, çevresince hemen tanınıyordu. Bir haftada Shafter'in en önemli kişisi hâline gelivermişti. Pansiyonda konaklayan on-on iki kadar kişi vardı ama dürüst ustabaşılar ve çeşitli mağazalarda çalışan tezgâhtarlardı ve bu İrlandalı'dan çok farklıydılar. Bir araya geldikleri akşamlarda fıkrası en komik, sohbeti en ilginç, şarkısı en iyi olan hep O'ydu. Onda âdeta şeytan tüyü vardı. İnsanların sempatisini kazanmakta hiç zorluk çekmiyordu. Ancak onu tanıyanların kendisine saygı duymasına ve hatta korkmasına yol açan, kendisini getiren katarda olduğu gibi ani öfke patlamalarına neden olan ve sıkça ortaya çıkan sinirli bir yanı da vardı. Asiliği ve kural tanımazlığı ise yasal düzeni korumakla görevli olanları ve bazı pansiyon arkadaşlarını rahatsız ediyor, bazı insanların ise hoşuna gidiyordu.

Evin kızına olan ilgisini ve ondan hoşlandığını daha ilk baştan belli etmişti. Çekingen biri değildi. Gelişinin daha ikinci günü onu sevdiğini söylemiş, ondan sonra da kız onun hevesini kırmak için ne yaparsa yapsın onu sevdiğini tekrar tekrar söylemekten hiç vazgeçmemişti.

"Başkasını sevemem!" diyordu ağlamaklı bir sesle. "Başkasını sevemem! İzin ver seni seveyim! Başkasını severek hayatımın aşkını unutmamı nasıl istersin? İstediğin kadar 'Hayır' diyebilirsin Etti, ama 'Evet' diyeceğin gün de gelecek ve ben de o günü bekleyebilecek kadar gencim."

İçten konuşmaları ve hoş davranışlarıyla karşı konulmaz bir talipti. Ayrıca bir kadının ilgisini çekecek ve kendisini sevdirecek kadar deneyim ve sır doluydu. Bir yandan Monaghan bölgesinin tatlı vadilerinden, uzaktaki güzel adalardan, yeşil çayırlardan ve karlı dağlardan; bir yandan da Kuzey Detroit'in şehirlerinden, Michigan Buffalo'daki oduncu kamplarından ve sonra da kendisinin de bir süre çalıştığı Chicago'daki kereste fabrikasından bahsedebiliyordu. Sonra o büyük şehirde bir şeyler olmuş ve onda bir romantizm duygusu ortaya çıkmıştı. Bu duygu o kadar garip ve anlaşılmazdı ise kelimelerle ifade etmek çok zordu. Sonunda olaylar onu birden eski bağları koparmaya ve yabancı bir dünyaya gitmeye itmiş, yaşadıkları ise onu bu kasvetli vadiye getirmişti. Ette ise bütün bu hikâyeyi koyu gözlerinde sonradan sevgiye dönüşen bir acıma ve anlayışla dinlemişti.

McMurdo iyi eğitimli biri olduğundan muhasebeci olarak iyi bir iş bulmuştu. İş geçiciydi ama yine de günün çoğunu alıyordu. Bu sebeple Kadim Özgür Adamlar Örgütünün Locasına giderek kendini takdim etmeye fırsat bulamamıştı. Bu ihmali ona gelirken trende tanıştığı Mike Scanlan adlı üyenin yaptığı bir ziyaretle hatırlatıldı. Scanlan, küçük, sert yüz hatları olan kara gözlü bir adamdı ve McMurdo'yu bir kez daha görüyor olmaktan memnun gibiydi. Bir iki duble viskiden sonra ziyaretinin sebebini açıkladı.

"Adresini hatırlıyordum ve buraya gelme cüretini gösterdim. Kendini vücut efendisine takdim etmemene şaşırdım. Şef McGinty'i henüz görmemiş olmanın sebebi ne?"

"Şey, iş bulmam gerekiyordu. Sonra da vaktim olmadı."

"Hiçbir şey için bulamasan da onu görmek için vakit bulmalısın. Buraya geldiğin gibi Birlik Evine gidip adını yazdırmadığına göre çıldırmış olmalısın. O'nu kızdırmasan iyi olur-kızdırmamalısın- hepsi bu!"

"McMurdo şaşırmış görünüyordu.

"İki yıldan uzun süredir Loca'nın üyesiyim Scanlan, ama yükümlülüklerin bu kadar katı olduğunu hiç duymadım."

"Belki Chicago'da farklıdır."

"Haydi ama, buradaki de aynı topluluk."

"Öyle mi?" Scanlan onu uzun ve imalı bir bakışla süzdü.

"Öyle değil mi?"

"Bunu bana bir ay sonra söylersin. Ben trenden indikten sonra polislerle biraz sohbet etmişsin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Burada -iyi veya kötü- her şey duyulur."

"Evet, o av köpeklerine haklarında ne düşündüğümü söyledim."

"Tanrım, tam McGinty' göre birisin, seni sevecek."

"Ne, o da mı polisten nefret ediyor yoksa?"

Scanlan birden bir kahkaha patlattı.

"Git ve onu gör ahbap," dedi gitmek için kalkarken.

Tesadüftür ise o akşam McMurdo'ya locaya gitmesi yönünde etki eden bir başka ziyaretçi daha geldi. Ya son zamanlarda Ettie'ye olan ilgisini daha belli ettiğinden ya da ev sahibi durumu ancak fark ettiğinden sonunda adam McMurdo'nun odasına geldi ve doğrudan konuya girdi.

"Gördüğüm kadarıyla Ette'ye asılıyorsunuz bayım. Ne dersiniz, yanılıyor muyum?"

"Evet, öyle," diye cevap verdi genç adam.

"Sanan hemen söylemeliyim ise bu tavrınla bir sonuç alamazsın. Ona senden önce talip olan biri var."

"Bana söyledi ki."

"O zaman doğru söylediğine inanabilirsin! Peki, kim olduğunu söyledi mi?"

"Hayır; sordum ama kim olduğunu söylemeyeceğini belirtti."

"Söylemeye çekinmiştir. Ya da belki de seni korkutmak istememiştir."

"Korkutmak!" McMurdo birden sinirlenmişti.

"Ah, evet dostum! Ondan korktuğun için utanmana gerek yok. Onun adı Tedy Baldwin."

"Teddy Baldwin de kim?"

"Vandallar'ın şeflerinden biri."

"Vandallar!" Onlardan bahsedildiğini duymuştum. Vandallar orada, Vandallar burada, her yerde konuşuluyor. Neden bu kadar korkuyorsunuz? Vandallar da kim?"

Evsahibi bu korkunç guruptan bahseden herkesin yaptığı gibi gayri ihtiyari olarak hemen sesini alçalttı.

"Vandallar, Kadim Özgür Adamlar Örgütünün ta kendisidir." diye cevap verdi.

Genç adam irkildi.

"Neden, ben de Kadim Özgür Adamlar Örgütünün bir üyesiyim."

"Sen! Eğer bunu bilseydin haftada yüz dolar ödesen bile seni evime asla almazdım."

"Örgütle ilgili yanlış olan ne var ki? Yardımlaşma ve dostluk için. Kuralları böyle."

"Belki başka yerlerde öyle, ama burada değil."

McMurdo şüpheci bir kahkaha attı.

"Bunu ispatlayabilir misin?"

"İspatlamak! Bunun delili olan elli katil ortalarda dolaşıyor. Milman ve Van Shorts'a, Nicholson ailesine veya ihtiyar Bay Hyam'a ne demeli, ya da küçük Billy James'e. Diğerlerini hiç saymıyorum bile. İspatmış! Bu vadide bunu bilmeyen bir kadın veya adam var mıdır acaba?"

"Anlıyorum!" dedi McMurdo içtenlikle. "Bana burada söylediklerini geri almanı ve ispat etmeni istiyorum. Bu odadan çıkmadan ya birini ya da ötekini yapmalısın. Kendini benim yerime koy. Ben bu kasabada yabancıyım. İyi amaçları olduğunu bildiğim bir organizasyona üyeyim. Birleşik Devletler'in her yerine yayılmış ama masum bir organizasyon. Şimdi ben onlara güvenirken sen bana onların 'Vandallar' adlı bir katil gurubuyla aynı olduğunu söylüyorsun. Sanırım bana ya bir özür ya da bir açıklama borçlusunuz, Bay Shafter."

"Size sadece bunu bütün dünyanın bildiğini söyleyebilirim, bayım. Birinin şefi ötekinin de şefidir. Birini kızdırırsan, öteki gelir senin icabına bakar. Biz bunu çok gördük."

"Bunlar sadece dedikodu! Kanıt istiyorum!" dedi McMurdo.

"Eğer burada yeteri kadar uzun süre kalırsan, ispatını da görürsün. Ama seninde onlardan biri olduğunu unutmamak lazım. Yakında sende diğerleri kadar kötü olacaksın. Kalacak başka bir yer bulmalısınız bayım. Burada daha fazla kalmanıza izin veremem. Onlardan biri zaten başımda ve Ettieme asılıyorken, bir diğerinin de kiracım olmasına nasıl izin verebilirim? Aslında evet, bu geceden sonra burada kalmanızı istemiyorum!"

McMurdo kendisini hem rahat odasından hem de sevdiği kızdan uzaklaştırılmış buldu. Aynı akşam oturma odasına geçtiğinde onun tek başına olduğunu gördü ve meselesini onunla paylaştı.

"Babanın bana bir ders vermek istediği belli. Eğer söz konusu sadece oda olsaydı, umurumda olmazdı. Ama gerçek şu ki Ettie, buraya taşınalı henüz bir hafta olmasına rağmen sen benim için nefes almak kadar önemli hâle geldin. Sensiz yaşayamam."

"Haydi ama Bay. McMurdo! Böyle konuşmayın!" dedi kız. "Size bunun için artık çok geç olduğunu söylemedim mi? Başka birisi var ve eğer ona evlenme sözü vermemiş olsaydım, o zaman başkası olabilirdi."

"Benim ilk olduğumu farzet Ettie, bir şansım olur muydu?

Kız yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Senin ilk olmuş olmanı dilerdim Tanrı'dan," diye hıçkırarak cevap verdi kız.

McMurdo kızın önünde birden dizlerinin üzerine çöktü.

"Tanrı aşkına Ettie, o zaman öyle olduğunu farz et!" diye bağırdı. "Bu söz yüzünden hem kendi hayatını hem de benimkini mi mahvedeceksin? Kalbinin sesini dinle Ettie! Bırak sana verdiğin söz değil kalbin yol göstersin."

Ettie'nin ellerini avuçları arasına alarak sımsıkı tuttu.

"Benimle birlikte olacağını söyle. Bununla birlikte yüzleşelim."

"Burada mı?"

"Evet, burada."

"Hayır, hayır Jack!" Kollarını adamın boynuna dolamıştı. "Burada olmaz. Beni buradan götürür müsün?"

Bir an McMurdo'nun yüz hatları kararsızlıkla çarpıldı, bir dakika sonra ise granit gibi ifadesiz ve sert bir şekil aldı.

"Hayır, burada," dedi. "Senin herkesten koruyacağım Ettie, burada şimdi olduğumuz yerde."

"Neden birlikte gitmiyoruz ki?"

"Hayır Ettie, buradan ayrılamam."

"Ama neden?"

"Eğer kaçacak olursam, bir daha asla başımı kaldıramam. Ayrıca korkacak ne var ki? Özgür bir ülkede yaşayan özgür insanlar değil miyiz? Eğer biz birbirimizi seviyorsak, aramıza kim girebilir ki?"

"Bilmiyorsun Jack. Buraya daha yeni geldin. Baldwin'i tanımıyorsun. McGinty'i ve on Vandallarını da öyle."

"Hayır, onları bilmiyorum, ama onlardan korkmuyorum da!" dedi McMurdo. "Sert adamlarla birlikte yaşadım hayatım. Ama ben onlardan hiç korkmadım, tersine sonunda korkulan ben oldum -her zaman Ettie. Haydi ama, surat asma! Eğer bu adamlar babanın dediği gibi vadide suç üstüne suç işledilerse ve eğer herkes de onların kim olduğunu ve isimlerini biliyorsa nasıl oluyor da hiç biri adalet önüne çıkmıyor? Buna cevap ver bakalım, Ettie!"

"Çünkü hiç kimse onlar aleyhinde şahitlik yapamıyor. Eğer biri onlar aleyhine tanıklık yapmaya kalkarsa bir ay bile yaşayamaz. Ayrıca suç işlediği zaman suçlanan adamın olay yerinden çok uzakta olduğuna dair daima tanıklık edecek birileri oluyor. Bunları duymuş olmalısın Jack! Birleşik Devletler'deki her gazete yazdı bunları."

"Evet, bu konuda bir şeyler okumuştum ama uydurma şeyler olduklarını düşünmüştüm. Belki de yaptıklarının bir sebebi vardır. Belki de mağdur olmuşlar ve o şekilde davranmaları gerekmiştir."

"Oh Jack, bu şekilde konuştuğunu duymak istemiyorum! O da aynısını söylüyor –o!"

"Baldwin mi? O da mı böyle söylüyor?"

"Evet ve ben de bu yüzden ondan tiksiniyorum. Ah, Jack, artık sana gerçeği söyleyebilirim. Ondan bütün kalbimle tiksiniyorum; ama aynı zamanda da korkuyorum. Kendim için korkuyorum ama onun da ötesinde babam için korkuyorum. Eğer hissettiklerimi ona söyleyecek olursam bunun acısını çıkaracağını biliyorum. Ona da bu yüzden yarım bir söz verdim. Aslında bu bizim tek umudumuzdu. Ama eğer beni dinler ve benimle buradan ayrılmayı kabul edersen, babamı da alır buradan uzaklara, bu kötü adamların erişemeyeceği bir yere gider ve sonsuza kadar orada yaşarız."

McMurdo'nun yüzünden tekrar bir kararsızlık geçti, sonra tekrar o granit ifadesine büründü.

"Sana hiçbir zarar gelmeyecek Ettie, ne sana ne de babana hiçbir zarar gelmeyecek. O kötü adamlara gelince, benimde en az onlar kadar kötü olabileceğimi göreceksin."

"Hayır, hayır Jack. Buna inanmıyorum."

McMurdo alaycı bir şekilde güldü.

"Ah bitanem, beni ne kadar da az tanıyorsun! Hayatım, senin o masum ruhun

benimkinden nelerin geçtiğini tahmin bile edemez. Aha, bir ziyaretçimiz var. Bakalım kimmiş."

Birden kapı açıldı ve içeriye –kabadayı edasıyla- genç bir adam girdi. McMurdo ile aynı yaşta ve görünüşte, yakışıklı ve cesur bir adamdı. Geniş kenarlı siyah bir şapkanın altında yakışıklı bir yüz, ateş saçan otoriter gözleriyle ocağın başında oturan çifte vahşice bakıyordu.

Ettie, şaşkınlık ve telaşla ayağa kalktı.

"Sizi gördüğüme sevindim Bay Baldwin," dedi kız. "Tahminimden erken geldiniz. Gelin oturun."

Baldwin ise hiç kıpırdamadan elleri kalçasında McMurdo'ya bakıyordu.

"Bu kim?" diye kaba bir edayla sordu.

"Benim bir arkadaşım, Bay Baldwin-yeni kiracımız. Bay McMurdo, sizi Bay Baldwin ile tanıştırabilir miyim?"

İki genç birbirlerini tersçe selamladılar.

"Sanırım Bayan Ettie, size ilişkimizden bahsetmiştir?"

"Aranızda ne tür bir ilişki olduğunu anlayamadım."

"Bahsetmedin mi? Neyse, artık anlamışsınızdır. Size bu hanımın bana ait olduğunu söyleyeyim. Bence dışarıda bir yürüyüş yapmak için güzel bir hava, çıkıp dolaşmanızı tavsiye ederim."

"Teşekkür ederim, ama yürüyüş havasında değilim."

"Değil misin?" Adamın vahşi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Belki de kavga havasındasındır Bay Pansiyoner?"

"Kesinlikle öyle," diye cevap verdi Jack dişlerini sıkarak. "Daha sıcak bir cümle edemezdin."

Korkan Ettie, "Tanrı aşkına Jack! Tanrı aşkına!" diye yalvarırcasına bağırıyordu. "Oh Jack, Jack sana bir kötülük yapacak!"

"Oo adın Jack demek. Öyle mi?" diye âdeta küfür edercesine sordu Baldwin. "Daha şimdiden ha?"

"Oh Ted, biraz anlayışlı ol –kibar ol! Benim için Ted, eğer beni sevseydin iyi kâlpli ve bağışlayıcı olurdun!"

"Ettie, bizi yalnız bıraksaydın, biz bu işi halledebilirdik sanırım," dedi McMurdo yavaşça. "Beklide Bay Baldwin, benimle sokakta hesaplaşmak istersiniz. Güzel bir akşam ve yandaki blokların arkasında açık bir alan var."

"Ellerimi kirletmeme bile gerek olmadan senin icabına bakabilirim," dedi düşmanı.

"Neden şimdi yapmıyorsun?" diye bağırdı McMurdo.

"Ben kendi zamanımı kendim seçerim bayım. Zamanı bana bırakın. Buraya bak!" Birden gömleğinin kolunu dirseğine kadar sıvadı ve koluna dağlanmış gibi duran özel bir sembolü gösterdi. İçinde haç olan bir daireydi. "Bunun anlamını biliyor musun?"

"Bilmiyorum ve umursamıyorum da."

"Öğreneceksin. Buna söz veriyorum. Fazla yaşlanmayacağına da. Belki de Bayan Ettie, sana bu konuda bir şeyler anlatabilir. Sana gelince Ettie, dizlerinin üzerinde bana geri geleceksin. Duydun mu kız? Dizlerinin üzerinde! O zaman ben de sana cezanı söyleyeceğim. Bunu sen istedin –ve Tanrı şahidim olsun ise bunun bedelini ödediğini göreceğim!" İkisine de öfkeyle baktı, sonra da topuklarının üzerinde döndü ve kapıyı çarparak dışarı çıktı.

Bir süre ikisi de hiçbir şey söylemedi. Sonra Ettie Mcmurdo'ya sarıldı.

"Oh Jack, ne kadar da cesursun! Fakat faydası yok –kaçmalısın! Bu gece Jack! Bu gece! Bu bizim tek şansımız. Yoksa seni öldürecek. Bunu o korkunç gözlerinde gördüm. Arkalarında Şef McGinty ve Locanın bütün desteği varken bir düzine adama karşı ne yapabilirsin?"

McMurdo kendisini kızın kollarından kurtardı, kızı öptü ve nazikçe sandalyeye oturttu.

"Ah acushlal, ah! Beni düşünme ve benim için endişelenme. Ben de 'Özgür Adamlar'dan biriyim. Bunu babana da söyledim. Belki ben de onlardan daha iyi değilim, o yüzden beni aziz[8] sanma. Belki bunları söylediğim için şimdi benden de nefret ediyorsun."

"Senden nefret etmek mi Jack? Hayatımın sona ereceğini bilsem bile bunu yapamam. Kadim Örgüte üye olmanın başka yerlerde buradaki gibi kötü bir şey olmadığını duydum. Bu yüzden neden senin hakkında kötü şeyler düşüneyim ki? Ama sen de Loca'nın bir üyesi olduğuna göre, neden gidip şu McGinty denilen adamla arkadaş olmaya çalışmıyorsun? Ama acele et Jack!

Acele et! Bir an önce bu işi hallet yoksa av köpekleri peşine düşecek."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi McMurdo. "Hemen gidip bu işi halledeceğim. Babana bu gece burada kalacağımı ama yarın gidip başka bir yer bakacağımı söylersin."

McGinty'nin barı, kasabanın sert adamlarının en gözde mekânıydı ve her zamanki gibi kalabalıktı. McGinty neşeli ve dost canlısı tavırlarıyla oldukça popüler olsa da gerçekte bu tavırları arkasında birçok şeyin gizlendiği bir maskeden başka bir şey değildi. Fakat barı dolduran sadece popülerliği değil kasabayı ve onun da ötesinde elli kilometrelik vadiyi ve onun iki tarafında uzanan dağları da içine alan bir alana yayılmış korkuydu. Hiç kimse onun iyi niyetine aldırmazlık edemezdi.

Acımasızca sergilediği gücü bir yana, aynı zamanda da bir kamu görevlisiydi. Desteklerinin karşılığını alacaklarına inanan gangsterlerce belediye meclisi üyesi üyeliğine seçilmişti. Harçlar ve vergiler çok yüksekti ancak kamu hizmeti çok kötü ihmal ediliyor, belediye hesapları ise rüşvet yiyen müfettişlerce denetleniyordu. Masum vatandaşlar bu kamu haracını zorla ödüyor, başlarına bir şey gelmesinden korktukları için de bir şey yapamıyorlardı. McGinty gerçek anlamda bir suç imparatorluğu kurmuştu.

McMurdo, oyun salonunun sallanır kapısını iterek açtı ve yoğun bir sigara v eter kokusunun hâkim olduğu salona girdi. Salon iyi aydınlatılmıştı. Bütün duvarlarda ise büyük aynalar ise salona daha bir derinlik katıyordu. Bardaki birkaç barmen, barın önündeki sıralara oturmuş müşterilere içki yetiştirmeye çalışıyor, ünlü McGinty ise barın diğer köşesinde ağzının kenarında sigarası ile tezgâha yaslanmış bir şekilde salondakileri inceliyordu. Uzun boylu ve yapılı bir adamdı. Uzunca bir sakalı ve gömleğinin yakalarına kadar inen uzun saçları vardı. Cildi bir İtalyan'ınki gibi esmerdi. Kısık gözleri ise koyu siyahtı ve ona sinsi bir görünüm veriyordu. Onu gören biri tavırlarına bakarak onun açık sözlülüğüne ve içten tavırlarına kanabilirdi. Ancak her ne kadar dürüst ve dost canlısı bir insan gibi görünse de gerçekte bu yüzün arkasına bir şeytan gizlenmişti

Mc Murdo adamı dikkatle inceledi. Çevresinde onun en ufak bir espirisine bile gülen yaltakçı bir kalabalık vardı. McMurdo bu kalabalığı dirseğiyle iterek kendisine yol açtıktan sonra bu güçlü patronun yanına geldi. Genç yabancının gri gözleri, gözlüklerinin arkasından cesur bakışlarla kendisine dönmüş ölümcül siyah gözlere bakıyordu.

"Tanıştığımızı sanmıyorum genç adam."

"Ben burada yeniyim McGinty."

"Bir beyefendiye uygun şekilde hitap edemeyecek kadar da yeni değilsiniz herhâlde."

"Bay McGinty belediye meclisi üyesidir, delikanlı," diye bağırdı kalabalığın arasından biri.

"Affedersiniz Sayın Encümen üyesi, bu yerin kurallarına yabancıyım. Ama bana sizi görmemi tavsiye ettiler."

"Ee, beni görüyorsunuz işte. Karşınızdayım. Benim hakkımda ne düşünüyorsunuz?"

"Bir şey söylemek için henüz erken. Ama kalbiniz de cüsseniz kadar büyük, ruhunuz da yüzünüz kadar güzelse, ne diyebilirim ki," dedi McMurdo.

"Oo, bakıyorum da bir İrlandalı'nın diline sahipsiniz," dedi salon sahibi. Bu cüretkâr yabancıya şakayla mı karşılık vermeliydi, yoksa sert bir şekilde haddini bildirmeli miydi karar verememişti. "Yani beni yargılayabilecek kapasitedesiniz, öyle mi?"

"Kesinlikle," dedi McMurdo.

"Size beni görmenizi kim söyledi?"

"Kardeş Scanlan, Vermissa'da ki 341. Locaya kayıtlı. Sizin ve tanıdıklarınızın sağlığına içiyorum, meclis üyesi." Daha önceden almış olduğu bardağı dudaklarına götürürken küçük parmağını kaldırdı ve içkiyi içti.

Onu seyreden McGinty kaşlarını kaldırdı.

"Ah, demek öyle," dedi. "Sizi daha yakından tanımak istiyorum Bay?"

"McMurdo."

"Biraz daha yakına gelin Bay McMurdo. Biz buralarda ne kimseye güveniriz, ne de bize söylenen her şeye inanırız. Bir dakikalığına buraya, barın arkasına gelin."

Fıçıların arasından geçerek küçük bir odaya geldiler. McGinty, kapıyı dikkatle kapattıktan sonra fıçılardan birinin üzerine oturdu. Bir yandan düşünceli bir şekilde purosunu ısırıyor, bir yandan da meraklı gözlerle bu yabancıyı inceliyordu. Birkaç dakika hiçbir şey söylemeden oturdu.

McMurdo ise bir eli cebinde, adamın kendisini incelemeyi bitirmesini bekliyordu. Eliyle kahverengi bıyığını sıvazlıyor, rahat bir tavır sergiliyordu. McGinty birden elini beline attı ve bir silâh çıkardı.

"Görüyor musun, bu benim jokerim; eğer bizimle oyun oynamaya kalkıştıysan, hemen itiraf etmeni öneririm."

"Loca'nın bir Efendisi için aralarına yeni gelmiş bir kardeşe bu şekilde 'hoş geldin' demek gerçekten biraz garip olmuyor mu?" diye sordu McMurdo soğukkanlı bir edayla.

"Evet ama önce bunu ispatlamalısın," dedi McGinty. "Ve eğer yalan söylüyorsan, o zaman Tanrı yardımcın olsun. Hangi Locaya kayıtlısın?"

"Loca 29, Chicago."

"Ne zaman?"

"24 Haziran 1872."

"Vücut Efendisi?"

"James H. Scott."

"Bölge yöneticin?"

"Bartholomew Wilson"

"Hmm! Bu kadar test yeterli. Burada ne yapıyorsunuz?""

"Çalışıyorum, sizin gibi. Ama tabi benimkisi daha gösterişsiz bir iş."

"Hızlı cevap veriyorsunuz."

"Ben konuşmalarımda hep hızlıyımdır."

"Harekette de hızlı mısın?"

"Beni iyi tanıyanlar, hızlı olduğumu söyler."

"Seni sandığından da erken deneyebiliriz. Loca'nın buradaki faaliyetleriyle ilgili hiç bilgin var mı?"

"Bir adamın kardeş kabul edilebilmesi için önce buna layık olduğunu ispatlaması lazımmış."

"Bu sizin için geçerli Bay McMurdo. Chicago'dan neden ayrıldınız?"

"Bunu size söylersem, asılırım."

McGinty'nin gözleri hayretle açıldı. Kendisiyle bu şekilde konuşulmasına alışık değildi ve bu durum onu eğlendiriyordu.

"Neden bana söyleyemeyecekmişsiniz?"

"Çünkü bir kardeş diğerine asla yalan söyleyemez."

"Gerçek söylenemeyecek kadar kötü mü yani?"

"İsterseniz o şekilde de düşünebilirsiniz elbet."

"Bakın bayım, benim başkan olarak geçmişi hakkında doğru düzgün cevap veremeyen birini Loca'ya almamı bekleyemezsiniz herhâlde."

McMurdo şaşırmıştı. Sonra cebinden kesilmiş eski bir gazete parçası çıkardı.

"Bana şantaj mı yapıyorsunuz?

"Eğer benimle böyle konuşursan, senin çeneni kırarım," diye öfkeyle cevap verdi McGinty.

"Haklısınız Sayın Meclis Üyesi," dedi McMurdo uysalca. "Özür dilemeliyim, düşüncesizce konuştum. Size güvenebileceğimi biliyorum. Şuraya bakın."

McGinty gazete parçasına bir göz attı. Chicago Market Caddesi'ndeki Lake Salonun'da 1874 yılbaşında işlenmiş Jonas Pinto cinayetiyle ilgiliydi.

"Siz mi yaptınız?" diye sordu kâğıdı geri verirken.

McMurdo başını sallayarak onayladı.

"Neden vurdunuz onu?"

Sam Amca'nın para basmasına yardım ediyordum. Belki benimkiler onun altını kadar iyi değildi, ama gayet iyi görünüyorlardı ve yapması da daha ucuzdu. Şu Pinto denilen adam da benim şey yapmama yardım ediyordu, sahte."

"Ne yapmanıza?"

"Sahte parayı piyasaya sokmama. Sonra bana ayrılacağını söyledi. Belki de ayrılmayacaktı. Görmek için beklemedim. Onu öldürdüm ve kömür bölgesine geldim."

"Neden kömür bölgesi?"

"Çünkü gazetelerde bu bölgede kalpazanlığın pek yaygın olmadığını okumuştum. O yüzden parayı burada piyasaya sokmanın daha kolay olacağını düşünüyorum."

McGinty güldü.

"Önce kalpazandınız, sonra ise katil oldunuz. Peki burada hoş karşılanacağınız fikrine nasıl vardınız?"

"Bu miktarla ilgili bir durum," diye cevap verdi McMurdo.

"Sanırım bu sefer epey ileri gideceksiniz. Söylesenize, hiç o paralardan bastınız mı?"

McMurdo cebinden altı dolar çıkardı.

"Bunlar Washington darphanesini hiç görmediler," dedi

"Öyle mi diyorsun!" McGinty bir gorilinki kadar kıllı elleriyle paraları ışığa tuttu. "Hiçbir fark göremiyorum! Hah hah, bence çok güçlü ve işe yarar bir kardeş olacaksınız. Ya bir kötü adam olacak ya da bizimle biri daha. Dostum McMurdo, bizim de insiyatif almamız gereken zamanlar vardır. Eğer bizi itmelerine izin verirsek, kendimizi kenara sıkışmış buluruz."

"Eh, ben de çocuklarla birlikte üzerime düşeni yapacağım sanırım."

"Sağlam sinirleriniz var. Bu silâhı size doğrulttuğumda hiç de korkmuş görünmüyordunuz."

"Tehlikede olan ben değildim."

"Kim di o zaman?"

"Sizdiniz Meclis Üyesi." McMurdo ceketinin yan cebinden horozu kaldırılmış bir tabanca çıkardı. "Bütün konuşma boyunca size doğrultulmuştu ve ateşe hazırdı. Sanırım benim atışım da en az sizinki kadar hızlı ve isabetli olurdu."

McGinty bir an sinirden kıpkırmızı kesildi, sonra da kahkaha patlattı.

"Aah, inanmıyorum!" dedi. "Yıllardır buralara senin gibi birisi gelmemişti. Loca seninle gurur duyacak."

Bu arada barmenlerden biri odaya geldi.

"Ne istiyorsun? Bir beyefendiyle beş dakika baş başa konuşamayacak mıyım?

Barmen utanmıştı.

"Özür dilerim efendim, ama Bay Ted Baldwin acil olarak sizi görmesi gerektiğini söylüyor."

Bunu söylemesi gereksizdi, zira adam zaten barmenin hemen arkasında duruyordu.

"İlk iş buraya geldin, ha?" diye sordu McMurdo'ya öfkeli bir bakış atarak. "Bu adamla ilgili sizinle konuşmak istiyorum Sayın. Meclis Üyesi."

"O zaman yüzüme karşı söyle" diye bağırdı McMurdo. "Şimdi ve burada söyle."

"İstediğim zaman, istediğim şekilde söyleyeceğim."

"Hey hey. Biraz yavaş ol!" dedi McGinty oturduğu fıçının üzerinden kalkarken. "Böyle olmaz. Burada yeni bir kardeşimiz var Baldwin. Ona bu şekilde 'hoş geldin' diyemeyiz. Ona karşı biraz nazik olmalısın."

"Asla!" diye bağırdı Baldwin hiddetle.

"Eğer ona yanlış yaptığımı düşünüyorsa, ona dövüşmeyi önerdim," dedi McMurdo. Onunla yumruk yumruğa dövüşmeye hazırım. Ama bu onu tatmin etmezse, başka türlü de hesaplaşabiliriz. Bu konudaki kararı Şefimiz olduğunuz için size bırakıyorum."

"Peki konu ne?"

"Genç bir hanım. İstediğini yapabilir."

"İstediğini seçebilir mi?" dedi Baldwin öfkeyle itiraz edercesine.

"İkiniz de Loca'nın birer üyesi olduğunuza göre istediğini seçebilir tabi," dedi Şef.

"Oh, kararınız bu mu?"

"Evet, kararım bu," diye cevap verdi McGinty şeytani bir bakışla. "Karşı mı çıkacaksın?"

"Beş yıldır yanında olmuş birini henüz tanımadığın bir yabancı için harcayacak mısın? Hayatının sonuna kadar Şef olmayacaksın Jack McGinty; ve

Tanrı şahidim olsun bir daha ki seçimde "

Meclis üyesi bir kaplan gibi adamın üzerine atıldı, boğazından yakaladı ve fıçıların üzerine savurdu. Eğer McMurdo müdahale etmiş olmasaydı, o öfkeyle adamı öldürebilirdi de.

"Sakin olun Sayına. Meclis Üyesi! Tanrı aşkına sakin olun!" diye bağırıyordu onu geriye çekerken.

McGinty boğazını bırakınca Baldwin de yeniden nefes alabildi. Ölümün eşiğine gelmişti ve titriyordu. Yattığı fıçıların üzerinde doğruldu.

"Bunu uzun zamandır istiyordun Baldwin. İşte şimdi söyledin." diye bağırdı McGinty. Göğsü bir körük gibi inip kalkıyordu. "Sen Loca'da benim yerime Başkan olmak istiyorsun. Evet, belki orada Başkan olabilirsin. Ama ben Şef olduğum sürece, hiçbir adamın bana sesini yükseltmesine veya kararlarımı yargılamasına izin vermem."

"Sana karşı şahsi bir şeyim yok," diye mırıldandı Baldwin boğazını temizleyerek.

"Tamam o zaman," dedi McGinty hemen yapmacık bir samimiyetle. "Hepimiz yeniden arkadaşız ve bu konu da artık kapanmıştır."

Raftan bir şişe şampanya alarak mantarını açtı.

"Haydi, kardeşliğimizin şerefine içelim," diye de devam etti bardakları doldururken. "Bizim aramızda kötü kan yani düşmanlık olamaz, biliyorsunuz. Şimdi işte sol elimi boğazıma koyuyorum ve soruyorum. Bayım, mesele nedir?"

"Karanlık bulutlar dolaşıyor," diye cevap verdi Baldwin.

"Peki sonunda ebediyen dağılacaklar."

"Buna yemin ederim."

Adamlar şampanyalarını içtiler. Aynı seramoni Baldwin ve McMurdo arasında da tekrarlandı.

"İşte," dedi McGinty ellerini ovuşturarak. "Bu siyah kanın sonu. Eğer bu dava daha uzarsa Loca sizi yargılar ve buralarda bunun cezası da ağır olur. Kardeş Baldwin bunu gayet iyi bilir. Eğer problem çıkaracak olursanız, siz de öğrenirsiniz. Kardeş McMurdo."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi McMurdo. Elini Baldwin'e uzattı. "Çabuk sinirlenir, çabuk affederim. Bana bunun bende İrlanda kanından kaynaklandığını söylüyorlar. Benim için bitmiştir; ben kin gütmem."

Baldwin korkunç Şef'in tehditkâr bakışları altında uzatılan eli sıkmak zorunda kaldı. Fakat asık suratı onun McMurdo'nun sözleri karşısında ne hissettiğini ortaya koyuyordu.

McGinty her ikisinin de omzuna vurdu.

"Ah. Şu kızlar yok mu şu kızlar!" dedi yüksek sesle. Şu kızların benim çocukların arasına girmesi ne büyük bir talihsizlik. Bu sorunun cevabı içte, kadının kalbindedir. Vücut Efendisi ise sadece dışarıdan yargılayabilir. Ulu Tanrım. Kadınlar olmadan da yeteri kadar derdimiz var zaten. 341. Locaya üye olmanız gerekiyor Kardeş McMurdo. Kendi kurallarımız var. Yöntemlerimiz de Chicago'dakinden farklıdır. Cumartesi akşamı toplantımız var. Eğer gelirseniz sizi ebediyen Vermisa Vadisi'nden özgür kılarız."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LOCA 341, VERMISSA

McMurdo ertesi günün akşamı eşyalarını ihtiyar Jacob Shafter'ın yerinden dul MacNamara'nın kasabanın dış mahallesindeki evine taşıdı. Trende tanıştığı Scanlan ise kısa bir süre sonra Vermissa'ya onun kaldığı pansiyona taşındı. Pansiyonda ikisinden başka kiracı yoktu. Pansiyonun sahibi olan İrlandalı kadın ise anlaşması kolay birisiydi ve onları yalnız bırakıyordu. Bu da ortak sırları olan iki adama rahatça konuşma imkânı sağlıyordu. Bu arada Shafter da McMurdo'nun istediği zaman yemeğe gelmesine izin vermişti. Ettie ile de rahatça görüşebiliyordu. Bu şekilde haftalar geçiyor ve Ettie ile daha da yakınlaşıyorlardı. McMurdo ise yeniden sahte para basmaya başlamıştı. Loca'dan ziyaretine gelen kardeşler bu vesileyle her seferinde bir miktar parayı yanlarına alıyor ve en ufak bir zorluk veya tehlike olmadan alıyor ve kullanıma sokuyorlardı. McMurdo'nun yaptığı iş, ortakları için bir sırdı. Neden böyle olduğunu soranlara, işin gizli olması gerektiğini, en ufak bir açık verdikleri takdirde polisin tepelerine bineceğini söylüyordu.

Aslında polisin biri onu soruşturmaya başlamıştı bile. Ama neyse ki şansına, bu olay ona zarar vereceğine fayda sağladı. Locaya takdim edildikten sonra McGinty'nin salonuna fırsat buldukça gitmeye başladı ve kısa zamanda gösterişli tavırları ve lafını esirgememesiyle oldukça saygın bir hâle geldi. Bir yandan bu bir yandan da yaptığı teknik işi gösterişli bir şekilde sunmasıyla kısa zamanda bu sert adamların saygısını kazandı. Başka bir olaysa onun gözlerindeki yerini beklentilerini de ötesine taşıdı.

Bir gece barın kalabalık olduğu bir saatte barın kapısı açıldı ve içeriye mavi üniformalı, şapkasında Kömür ve Demir Polisi yazan bir polis girdi. Bu polis memuru demiryolları ve maden ocağı işletmecilerince bölgeyi terörize eden zorbalar karşısında âdeta çaresiz kalan yerel polise destek olması için oluşturulmuş özel bir birimin üyesiydi. O içeri girdiğinde salona bir sessizlik çöktü ve herkes meraklı bakışlarla bu yabancıyı incelemeye başladı. Birleşik Devletlerde polisle suçlular arasında sadece Amerika'ya özgü garip bir ilişki vardı. Bu yüzden polis memuru suçlularca işletildiğini bildiği bara gidip bir içki söylediğinde bir köşede durmuş polisi izleyen McGinty hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermedi.

"Sert bir akşam için sert bir viski," dedi polis memuru. "Sanırım daha önce

tanışmadık Sn. Meclis Üyesi, yanılıyor muyum?"

"Yeni yüzbaşı siz misiniz?" diye sordu McGinty.

"Öyle. Sizin ve diğer önde gelen vatandaşların bize yasa ve düzenin korunması konusunda destek vereceklerini umuyoruz Sn. Meclis Üyesi. Ben Kömür ve Demir'den Yüzbaşı Marvin."

"Bizim size ihtiyacımız yok, Yüzbaşı Marvin," dedi McGinty soğuk bir şekilde. "Bizim dışarıdan gelenlere ihtiyacımız da yok, burada kendi polisimiz var. Sizler sermayenin paralı adamlarısınız. Kendi vatandaşlarınızı dövüp onlara ateş etmekten başka ne işe yararsınız?"

"Tamam, bu konuyu sizinle tartışmayacağım," dedi güler yüzle. "Ben hepimizin görevimizi yaptığımızı umuyorum. Tabi herkes bunu aynı şekilde görmüyor." Kendisini keyifsizce izleyen Jack McMurdo'yu fark ettiğinde içkisini bitirmiş çıkmak üzereydi. "Selam! Selam!" diye selamladı yüksek sesle onu baştan aşağı süzerek.

"Bakın burada kim varmış. Eski bir tanıdık."

McMurdo yerinden kalkarak ondan uzaklaştı.

"Hayatım boyunca ne senin ne de herhangi bir polisin ahbabı olmadım," dedi.

"Tanıdık her zaman arkadaş demek değildir ki," diye cevap verdi polis yüzbaşısı. "Sen Chicago'lu Jack McMurdo'sun. Doğru değil mi? Evet, itiraz etmediğine göre."

McMurdo omuz silkti.

"İnkâr etmiyorum," dedi. İsmimden utandığımı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Gerçi utanmak için sebebin var ama."

"Ne demek istiyorsun sen?" diye bağırdı yumruklarını sıkarak.

"Hayır, hayır Jack; öfken bana işlemez. Bu lânet kömür yerine gelmeden önce Chicago'da polistim ve Chicago'lu bir ahlaksızı nerede görsem tanırım."

McMurdo'nun yüzü düştü.

"Sakın bana Chicago Emniyeti'ndeki Marvin olduğunu söyleme!" dedi.

"Evet, o eski Teddy Marvin. Hizmetinizdeyim. Jonas Pinto'yu vurduğunuzu

unutmadık."

"Onu ben vurmadım."

"Siz vurmadınız mı? Yeteri kadar açık değil mi? Onun ölümü sizin çok işinize yaradı. Neyse, aramızda geçenleri unutalım. Hatta bunu söylemek üzerime vazife değil ama size karşı dava açmak için ellerinde yeterli delil olmadığını ve yarın gidecek olursanız Chicago yolunun sizin için açık olduğunu söyleyebilirim."

"Ben buradan gayet memnunum."

"Ben size iyi niyet gösteriyorum ama siz nankör bir köpek gibi davranıyor bir teşekkür bile etmiyorsunuz."

"Sanrım beni yanlış anladınız. Bilakis size müteşekkirim," dedi McMurdo pek de minnettar olmayan bir tonda.

"Neyse, yasaları çiğnemediğiniz sürece benim için sorun yok," dedi yüzbaşı. Ama herhangi bir şekilde çizgiyi geçecek olursanız, o zaman hiç de iyi olmaz!" Size –ve de size Sn Meclis Üyesi, iyi geceler."

Bardan çıktığında yerel bir kahraman yaratmıştı. McMurdo'nun Chicago'daki işleri hakkında zaten bazı söylentiler dolaşıyordu, ama o soruları ilgiyi üzerine çekmek istemeyen birinin edasıyla gülümseyerek geçiştiriyordu. Oysa şimdi her şey resmi olarak onaylanmıştı. Bardakiler etrafını sarmış, içtenlikle elini sıkıyorlardı. O günden sonra herkes için geçerli kurallar onun için geçersiz oldu. Normalde çok içen birisi olsa da içtiği pek anlaşılmazdı. Ama o akşam o kadar çok içti ise eğer arkadaşı Scanlan olmasaydı kutlamanın kahramanı geceyi kesinlikle bar tezgâhının altında sızmış olarak geçirecekti.

McMurdo bir Cumartesi akşamı Loca'ya sunuldu. Locaya Chicago'da üye olduğu için herhangi bir ritüel olmayacağını düşünüyordu, ama Vermissa'daki Loca'nın gurur duyduğu ve her adayın geçmesi gereken daha farklı ritüelleri vardı. Kurul Birlik Evindeki bu tür toplantılar için ayrılmış büyük bir salonda toplandı. Toplananlar yaklaşık altmış kişi kadardı ama bunlar Vermissa'daki kardeşlerin tamamı değildi. Örgüt çok daha kalabalıktı. Gelenlerin bazıları başka localardan, bazıları ise diğerleri ise dağların öbür tarafındaki kasabalardan gelmişlerdi. Eğer ciddi bir iş yapılacaksa veya bir suç işlenecekse, bu kasabanın yabancısı olan bu adamlar aracılığıyla yapılıyordu. Bütün kömür bölgesindeki üyelerin sayısı beş yüzden az eğildi.

Toplantı odası, odadaki uzun bir masa dışında boştu. Herkes bu uzun masanın çevresine oturmuştu. Yanına ise üzerinde şişelerin ve bardakların bulunduğu ve bazı komite üyelerinin şimdiden göz diktiği bir başka masa konmuştu. McGinty ise başında kadifeden bir çeşit takke, üzerinde ise mor bir şalla şeytani bir ayini yöneten bir rahip gibi masanın başında oturuyordu. Sağında ve solunda aralarında Ted Baldwin'in de olduğu yüksek rütbeli Loca üyeleri vardı. Hepsinin üzerlerinde rütbelerini gösteren ya bir eşarp ya da bir madalyon vardı. Bu üyelerin çoğu orta yaşlarını çoktan geçmiş insanlar olsa da geri kalanların çoğu on sekiz ile yirmi beş yaşlarında ve kıdemlilerin talimatlarını yerine getirebilecek yeterlilikte gençlerdi. Yaşlı olanların içerisinde cani ve kanun tanımaz ruhlarını yansıtan yüzlere sahip pek çok insan vardı ama temiz yüzlü görünen gençlerin gerçekte her türlü ahlaki değerden yoksun ve yaptıklarıyla gurur duyan tehlikeli katiller olduklarına inanmak zordu. Onların çarpık doğalarında kendilerine hiçbir şey yapmamış ve hatta çoğunlukla daha önceden de kesinlikle görmedikleri bir adama zarar vermek için gönüllü olmak çok gurur verici ve şövalyece bir şeydi. Bir cinayet işlediklerinde gerçekte ölümcül vuruşu kimin yaptığı üzerine tartışırlar ve ölen adamın nasıl ağladığını veya yalvardığını birbirlerine anlatarak eğlenirlerdi. İlk başlarda yaptıklarını gizlerlerdi, ama yazar bu satırları yazdığı sırada artık suçlarını sıra dışı bir şekilde daha açıktan işlemeye başlamışlardı. Bunda da hem yasal sistemin tekrarlanan başarısızlıkları, hem de ise kimsenin onlara karşı şahitlik edememesi, üstelik de biri kendilerine karşı şahitlik etmeye katlığında kendi lehlerine şahitlik edebilecek bir sürü şahit bulabilmeleri önemli bir etkendi. On yılı aşkın faaliyetleri boyunca haklarında tek bir suçlama bile yapılmamıştı. Onları tehdit eden tek tehlike bazen Vandalların kendi kurbanları olmuştu. Her ne kadar sayısal üstünlüğe sahip olsalar da bazen onlara sürpriz yapan kurbanları oluyor ve mütecavizlerden birkaç tanesini de olsa yanında götürebiliyordu.

McMurdo deneneceği konusunda uyarılmıştı ama bunun içeriği konusunda kimse ona bir şey söylememişti. Ciddi tavırlı iki kardeş onu bir başka odaya götürülmüştü. Ahşap duvarların öbür tarafından gelen konuşmaları duyabiliyordu. Bir iki defa kendi adını duydu. Onun adaylığı hakkında konuşulduğu belliydi. Sonra içeriden üzerinde altın sarısı ve yeşil renkli bir kuşak olan bir koruma geldi.

"Vücut Efendisi gözleri ve kolları bağlandıktan sonra içeri getirilmesini emrediyor," dedi. Üçü de hızla ceketini çıkararak gömleğinin sağ kolunu

dirseklerine kadar sıvadıktan sonra dirseklerinin üzerinden bir ip geçirerek kollarını bağladılar. Başına ise gözlerini de kapatan kalın siyah bir başlık taktılar. McMurdo sonunda Loca'ya takdim edilecekti.

Kafasındaki başlık çevresindekileri görmesine engel oluyordu ama salondaki insanların uğultu ve mırıldanmalarını duyabiliyordu.

"Jack McMurdo," dedi bir ses, "sen önceden de Kadim Özgür Adamlar Örgütünün bir üyesi miydin?"

Başıyla onayladı.

"Senin Chicago'daki 29. Loca'ya mı kayıtlısın?"

Başıyla tekrar onayladı.

"Karanlık geceler kötüdür," dedi ses.

"Yalnız yolculuk etmek zorunda olan yabancılar için öyle," diye cevap verdi.

"Hava kapattı,"

"Evet, bir fırtına yaklaşıyor."

"Tarikat üyeleri tatmin oldu mu?" diye sordu Vücut Efendisi.

Salonda bir mırıldanma oldu. Tatmin olmuşlardı.

"Birinci ve ikinci parolaları biliyorsun. Bizlerden biri olduğunu artık biliyoruz," dedi McGinty. "Ancak bu civarda ve bu bölgedeki diğer yerlerde bazı ritüellerimiz ve ayrıca iyi adamlar gerektiren belirli görevlerimiz vardır. Sınanmaya hazır mısın?"

"Evet, hazırım."

"Cesaretin var mı?"

"Evet."

"İspatlamak için uzun bir adım at."

Sözler biter bitmez gözlerinin önünde iki sert nokta hissetti. Onları kaybetmeden ilerlemesi imkânsızdı. Ancak kararlılıkla adımını attı ve o sırada gözlerinin üzerindeki baskı da kayboldu. Hafif bir alkış sesi duyuldu.

"Gerçekten cesur biri," dedi ses. "Acıya dayanabilir misin?"

"Diğerleri kadar," diye cevap verdi."

"Sınayalım!"

Ön kolundaki korkunç acıya dayanabilmek ve çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Ani şoktan dolayı az daha bayılacaktı ama dudaklarını ısırdı ve acısını gizlemek için yumruklarını sıktı.

"Bundan da fazlasına dayanırım," dedi.

Bu sefer çok daha büyük bir alkış koptu. Loca'da daha önce bu kadar iyi bir takdim yapılmamıştı. Elleri çözülerek başındaki başlık çıkarıldı. Gülümseyerek kardeşlerinin tebriklerini kabul etti.

"Son bir şey daha var, Kardeş McMurdo," dedi McGinty. "Daha önce gizlilik ve sadakat yemini etmiştin. Bunu çiğnemenin cezasının hemen ve kaçınılmaz bir ölüm olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," diye cevap verdi McMurdo.

"Vücut Efendisinin otoritesini kabul ediyor musun?"

"Kabul ediyorum."

"O zaman Vermissa'nın 342. Locası adına ayrıcalıkların ve yükümlülüklerin sana hoş geldin diyorum. Likörünü getir Kardeş Scanlan, bu değerli kardeşimizin şerefine içeceğiz."

McMurdo'ya ceketini geri verdiler. Ancak ceketi giymeden önce hâlâ acımakta olan sağ koluna baktı. Kolunda içerisinde üçgen olan bir daire sembolü vardı. Yanında oturan bir iki kişi de kollarını sıvayarak kendi damgalarını gösterdiler.

"Bunu hepimiz yaptık," dedi birisi "ama senin kadar cesurca değildi."

"Ah! Bu da sizinkiler gibiydi işte. Yaktı ve acı verdi. Önemli değil."

Töreni takiben içilen içkilerden sonra Loca'nın işleri gündeme geldi.

McMurdo, Chicago'da ki sıkıcı toplantılara alışmıştı, o yüzden konuşulanları büyük bir dikkat ve şaşkınlıkla dinledi.

"Gündemdeki ilk konu," dedi McGinty, Metron Bölgesi, Loca 249'un Birim Sorumlusu Usta Windle'ın mektubu. O diyor ki:- SAYIN BEYEFENDİ,- Andrew Rae, Rae ve Strumash kömürlerinin sahibi. Onunla ilgili halledilmesi gereken bir sorunumuz var. Sizin bu sorunu çözmemizde bize yardımcı

olacağınızı umuyoruz. Locanızın bize geçen sonbahardaki devriye olayındaki yardımlarımızdan dolayı bize borçlu olduğunu hatırlarsınız. Eğer Loca Veznedarımız Higgins'in emrine iki iyi adam verebilirseniz seviniriz. O adamlara ne yapmaları gerektiğini söyleyecek.

J.W WINDLE D.M.A.O.F.

Biz ne zaman Windle'dan bir iki adam istesek bizi hiç kırmadı. Biz de onu kırmayacağız."

McGinty sustu ve cansız, şeytani bakışlarla odayı gözden geçirdi. "Bu iş için kimler gönüllü olacak?"

Birkaç genç adam ellerini kaldırdılar. Şef onları onaylar bir gülümsemeyle süzdü. "Sen Tiger Cormac. Eğer bu işi de önceki gibi iyi yaparsan, karşılığını alırsın. Bir de sen Wilson."

"Silâhım yok," dedi genç adam. Neredeyse çocuk sayılırdı."

"Bu senin ilk seferin, öyle değil mi? Sonunda kan dökeceksin. Bu senin için iyi bir başlangıç olacak. Silâh için endişelenme, ayarlayacaklardır. Pazartesi haber verirsen ayarlamak için zamanları olur. Geri döndüğünde büyük bir hoş geldin partisi yapacağız."

"Bu sefer bir ödül olacak mı?" diye sordu Cormac. Vahşetiyle 'Kaplan' lakabını kazanmış karanlık yüzlü, sert bakışlı genç bir adamdı.

"Ödülü boşver. Bu işten kazanılacak onur için yap. Hem belki de bu işten fazladan birkaç dolar çıkar."

"Adam ne yapmış?" diye sordu genç Wilson.

"Adamın ne yaptığını sormak senin işin değil. Belli ki orada bir değerlendirme yapılmış. Orası bizi ilgilendirmez. Bize düşen onların adına bu işi kapatmak, tıpkı onların bizim adımıza yaptığı gibi. Hazır söz açılmışken, buradaki bir iş için Merton Locası'ndan iki kardeş önümüzdeki hafta buraya geliyor."

"Onlar kim?" diye sordu birisi.

"Faith, sormak akılıca değil. Eğer hiçbir şey bilmiyorsan, hiçbir şey anlatamazsın. O zamanda sorun çıkmaz zaten. Ama temiz iş çıkaran adamlar."

"Tam da zamanında!" dedi âdeta bağırırcasına TED Baldwin. "Baylar,

burada işler kontrolden çıkıyor. Daha geçen hafta üç adamımız Foreman Blaker tarafından geri çevrildi. Onun bize epey borcu var. Yakında tam ve düzgün şekilde kapanması gereken bir borç."

"Nasıl kapanacak?" diye fısıldadı McMurdo yanındakine.

"Göğsüne bir kurşunla," diye cevap verdi adam gülerek. "Yöntemlerimiz hakkında ne düşünüyorsun kardeş?"

McMurdo'nun suçlu ruhu da şimdi artık kendisinin de bir üyesi olduğu o aşağılık derneğin havasına girmişti.

"Hoşuma gitti," diye cevap verdi. "Ateşli gençler için uygun bir yer."

Onun yakınında oturan birkaç kişi bu sözleri duyarak alkışladı.

"Neler oluyor?" diye sordu masanın öbür ucunda oturan sakallı bir adam. O da Loca'nın Efendilerinden biriydi.

"Bu yeni kardeşimiz, yöntemlerimizin tam ona göre olduğunu söylüyor."

McMurdo birden ayağa kalktı.

"Şunu söylemek isterim ki Saygıdeğer Efendim, eğer biri lazımsa, Loca'ya yardım etmek için seçilmeyi bir onur kabul ederim."

Bu sözlere büyük bir alkış cevap verdi. Sanki ufku zorlayan yeni bir güneş vardı. Eski bazı üyelere bu ilerleme biraz fazla hızlı gelmişti.

Akbaba suratlı, gri sakallı bir adam olan Sekreter Harraway Başkanın yanındaki yerinden kalkarak, "Bana kalırsa, Kardeş McMurdo Loca onu görevlendirmeyi uygun buluncaya kadar beklemeli," dedi.

"Tabi ise benim de söylemek istediğim buydu. Emrinizdeyim," dedi McMurdo.

"Sizinde zamanınız gelecek," dedi başkan. "Sizin istekli bir adam olduğunuzu görüyoruz ve burada iyi iş çıkaracağınıza da eminiz. Bu akşam halledilmesi gereken ufak bir mesele var, isterseniz siz de yardımcı olabilirsiniz."

"Değecek bir şey oluncaya kadar bekleyeceğim,"

"Bu akşam yine de gelebilirsiniz. Bu sizin bu toplumdaki yerimizi daha iyi anlamanıza yardımcı olacaktır. Daha sonra duyuru yapılacaktır. Bu arada—" not defterine baktı- "Toplantı gündemine almak istediğim bir iki konu daha var.

Öncelikle veznedarımıza mali durumumuzu sormak istiyorum. Jim Carnaway'in dul eşine ödememiz gereken bir maaş var. Kendisi Loca için bir iş yaparken öldürülmüştü. Şimdi eşine yardım etmek de bize düşüyor."

"Jim geçen ay Marley Creek'de Chester Wilcox'u öldürmeye gittiği zaman vurulmuştu," dedi McMurdo'nun yanında oturan adam.

"Şu anda fonlarımız iyi durumda," dedi veznedar önündeki banka defterine bakarak. "Şirketler son zamanlarda oldukça cömertler. Max Linder Şti. rahat bırakılması karşılığında beş yüz dolar ödedi. Walker Kardeşler ise yüz dolar gönderdiler ama ben onu iade edip beş yüz istemeyi düşünüyorum. Eğer Çarşambaya kadar olumlu cevap vermezlerse taşıyıcı sistemleri arızalanabilir. Geçen yıl mantıklı davranmalarını sağlamak için kırma makinelerini yakmak zorunda kalmıştık. Ayrıca bize yıllık bağışını yapan Batı Bölgesi Kömür Şirketi'ni de unutmayalım. Yükümlülüklerimizi yerine getirmeye yetecek kadar paramız var."

"Ya Archie Swindon?" diye sordu bir kardeş.

"Her şeyi sattı ve bölgeyi terk etti. Yaşlı şeytan bize şantajcıların boyun eğen bir büyük maden sahibi olmaktansa Ne York'ta sokakları süpürmeyi tercih edeceğini söyleyen bir not bıraktı. Neyse ki not elimize ulaşmadan önce buradan ayrıldı. Sanırım bir daha bu vadiye gelmeye cesaret edemeyecektir."

Başkanın tam karşısında oturan sakalsız, temiz yüzlü, yaşlıca bir adam ayağa kalktı.

"Sn. Veznedar, bölgeden ayrılan bu adamın mallarını kimin aldığını sorabilir miyim?"

"Evet Kardeş Morris. State ve Merton Bölgesi Demiryolu Şirketi tarafından alındı."

"Peki geçen yıl Todman ve Lee'nin madenlerini aynı şekilde alan kimdi?"

"Aynı şirket Kardeş Morris."

"Peki Manson, Shuman, Van Deher ve Atwood'un demir işletmelerini kim aldı?"

"Onların hepsini de Batı Gilmerton Genel Maden Şirketi aldı."

"Onları bölge dışına götüremeyeceklerine göre bunları kimin aldığının bizi ilgilendirdiğini sanmıyorum," dedi başkan.

"Bütün saygımla bu durumun bizi ilgilendirdiğini düşünüyorum Efendim. Bu süreç on uzun yıldır devam ediyor. Biz ufak işadamlarını yavaş yavaş devre dışı bırakıyoruz. Peki sonuç nedir? Ufak adamların yerine karşımızda Demiryolu veya Genel Demir gibi yöneticileri New York'ta olan ve tehditlerimizin onlar için hiçbir şey ifade etmediği büyük şirketler buluyoruz. Onların yerel yöneticilerini devre dışı bırakabiliriz tabi ama yerlerine başkaları gelir. Bu şekilde işi kendimiz için tehlikeli hâle getiriyoruz. Ufak adamlar bize zarar veremezdi. Ne paraları ne de güçleri vardı. Eğer onları sonuna kadar sömürmeye kalkmasaydık, bizim kontrolümüzde işlerine devam edeceklerdi. Ama bu büyük şirketler bizim kendileriyle kazançları arasında bir engel olduğumuzu fark ederlerse, bizi yakalatıp hâkim karşısına çıkarmak için hiçbir çaba ve masraftan kaçınmayacaklardır."

Bu sözler üzerine içeriye sıkıntılı bir sessizlik çöktü. Herkes endişeli bakışlarla bir birini süzüyordu. O kadar güçlü ve etkiliydiler ise kimse onlara karşı çıkamıyordu. Bu yüzden yaptıklarının hesabının sorulması olasılığını kafalarından silmişlerdi. Ancak şimdi böyle bir ihtimalden bahsedilmiş olması en cesurlarının bile ürpermesine neden olmuştu.

"Benim önerim," dedi konuşmacı, "ufak adamların üzerine fazla gitmeyelim. Onların hepsinin bölgeyi terk ettiği gün, bizim de işimiz biter."

Hoşa gitmeyen gerçekler kabul görmez. Konuşmacı yerine otururken salondan öfkeli çığlıklar yükseliyordu. McGinty yüzünde karanlık bir ifadeyle yerinden kalktı.

"Kardeş Morris," dedi, "siz her şeyi çok abartıyor ve gereksiz yere endişeleniyorsunuz. Bu Loca'nın üyeleri bir birbirlerine destek oldukça Birleşik Devletlerde onlara dokunabilecek hiçbir güç yoktur. Zaten defalarca mahkemelik olmadık mı? Ben büyük şirketlerinde, ufak şirketler gibi çatışmaktansa para vermeyi tercih edeceklerini düşünüyorum. Şimdi kardeşlerim" – McGinty siyah kadife şapkasını ve şalını çıkararak- "Loca bu akşamki iş görüşmesini daha önce bahsettiğimiz o ufak iş dışında bitirmiştir. Şimdi kardeşlik ve uyumumuzu tazeleme zamanıdır." diye de devam etti.

İnsan doğası gerçekten de çok ilginç. Defalarca cinayet işlemiş, hiç tanımadıkları ve aile babası olan adamları ağlayan karısı ve çaresiz çocuklarının önünde acımasızca öldürmekten çekinmeyen bu insanlar duygusal bir müzikle kolaylıkla ağlayabiliyorlardı. McMurdo'nun şarkı söylemeye çok müsait iyi bir sesi vardı. Tam bir tenordu. Toplantıdaki aşırı hevesli tavrıyla

insanları ürkütmüştü ve insanlar ona şüpheyle bakmaya başlayıp uzaklaşmadan önce Locanın sempatisini tekrar kazanmalıydı. Viski şişeleri elden ele geçerken insanların ona karşı olan şüphesi de sona erdi. İlk gecesinde bu yeni üye kendisini kardeşlerin en popüleri olarak tescil ettirmiş ve ilerleme kaydedecek ve hatta yönetime girecek kişi izlenimi yaratmıştı. Ama iyi bu meziyetlerin yanında değerli bir Kardeş olmak için başka yeteneklerde lazımdı ve bu yeteneklere sahip olduğunu da gece bitmeden göstermişti. Gecenin sonunda Şef bir kez daha ayağa kalkıp salondakilere hitap etti.

Çocuklar," dedi. "Bu kasabada çeki düzen verilmesi gereken biri daha var ve bunu yapacak olan da sizsiniz. Herald'dan Jack Stanger'dan bahsediyorum. Onun bizim hakkımızda neler söylediğini biliyorsunuz."

Salondan onaylama mırıltıları yükseldi. McGinty ceketinin göğüs cebinden bir kâğıt parçası çıkardı.

"Kanun ve Düzen! Ona koyduğu başlık bu. 'Kömür ve Demir Bölgesinde Terör Krallığı'. Bölgedeki bir suç örgütünün varlığına işaret eden ilk cinayetlerin üzerinden on iki yıl geçti. O günden beri saldırılar hiç kesilmedi. Şimdi ise bu saldırılar bizi uygar dünyanın yüz karası hâline getirecek bir seviyeye ulaştı. Böyle olmasının sebebi bizim büyük ülkemizin Avrupa'dan ülkemize gelen yaratıklara bağrını açması mı? Bu yabancıların kendilerini terörden ve kanunsuzluktan koruyan, onlara barınak olan bu toprakların insanları üzerinde baskı kurmaları bizi korkutuyor. Buna daha ne kadar katlanacağız? Bu adamların kim oldukları biliniyor. Örgüt yerel ve herkesçe de biliniyor. Bu şekilde sonsuza kadara? Bu pisliği yeteri kadar okudum!" diye bağırdı McGinty kâğıt parçasını masanın üzerine atarken. "Bizim hakkımızda söyledikleri işte bunlar. Benim size sorduğum soru işe şu, Ona ne yapacağız?"

"Öldürelim!" diye cevap verdi bir düzine öfkeli ses.

"İtiraz ediyorum," dedi Kardeş Morris. "Sizi uyarıyorum. Bu vadideki gücümüzü sonuna kadar kullanıyoruz, böyle giderse herkesin kendini korumak ve bizi yok etmek için bize karşı birleşmesi kaçınılmaz. James Stanger yaşlı bir adam. Kasabada ve bölgede saygı görüyor. Saygın bir gazetesi var. Eğer ona zarar verecek olursak bütün eyaleti bizi ezmesi için tahrik etmiş oluruz."

"Peki bizi neyle ezecekler, Bay Yapmayalım?" diye bağırdı McGinty. "Polisle mi? Yarısı bizden rüşvet yiyiyor, kalan yarısı ise bizden korkuyor. Yoksa mahkemeler ve yargıçlar aracılığıyla mı? Bunu ve diğer her şeyi daha

önce de denemediler mi?"

"Yargıç Lynch dâvâ açabilir," dedi Kardeş Morris.

Bu olasılık kızgın homurtularla yanıtlandı.

"Katılmıyorum," diye bağırdı McGinty. Bu kasabayı baştan aşağı dümdüz edecek iki yüz kişi gönderebilirim," Sonra birden kaşlarını çattı ve sesini yükselterek: "Bakın Kardeş Morris, gözüm üzerinizde. Bir süredir sizi izliyorum. Cesaretiniz yok. Üstelik cesaretiniz olmadığı gibi başkalarının cesaretini de kırmaya çalışıyorsunuz. Eğer sizin de adınız gündeme gelirse, sizin için kötü bir gün olabilir. Ben bunun zamanının gelmiş olabileceğini düşünüyorum."

Morris ölü gibi bembeyaz oldu ve sandalyesine çöktü. Cevap vermeden önce titreyen elleriyle bardağını kaldırarak içkisini içti. "Sizden ve bu Loca'daki herkesten özür dilerim Efendim. Benim sadık bir üye olduğumu biliyorsunuz. Benim endişelerimi dile getirmemin sebebi bu Loca'ya zarar gelebilecek olmasından korkmam. Ama sizin olayları benden daha iyi değerlendireceğinize güveniyorum. Bir daha kararlarınızı yargılamayacağım."

Bu sözler üzerine Şefin ifadesi yumuşadı.

"Çok iyi Kardeş Morris. Eğer size bir ders vermemiz gerekseydi buna şahsen çok üzülürdüm. Ama ben bu koltukta oturdukça fikirde ve eylemde uzlaşmış birlik içerisinde bir Loca olacağız. Sonra çevresine bakarak, "Şimdi çocuklar, benim bütün söyleyeceklerim bu kadar. Eğer bu Stanger'a haddini bildirmezsek sonra başımıza daha çok dert alırız. Bütün editörler bir araya gelir ve eyaletteki her gazete polis ve asker diye bağırmaya başlar. Ama sanırım siz onlara anlayacakları dilden bir uyarı yapabilirsiniz. Bu işi siz halleder misiniz Kardeş Baldwin?"

"Tabii ki," diye cevap verdi genç adam hevesle.

"Kaç kişi alacaksınız?"

"Yarım düzine, kapıda durması içinde iki muhafiz da dahil. Gower, sen, Mansel, Willabyler, ikinizde ve sen Scanlan. Benimle siz geleceksiniz."

"Yeni kardeşe de gideceğine dair söz verdim," dedi Başkan. Ted Baldwin McMurdo'ya baktı. Olanları ala unutmadığı ve onu affetmediği bakışlarından belliydi.

"İstiyorsa gelebilir tabi," dedi ters bir şekilde. "Bu kadar yeter. Ne kadar önce işi bitirirsek o kadar iyi olur."

Toplantı bağırışlar ve sarhoş şarkılarıyla dağıldı. Bar eğlenmeye gelmiş adamlarla doluydu. Kardeşlerin çoğu kalarak onlara katıldı. James Stanger'e haddini bildirmekle görevli küçük gurup ise caddeye çıkarak dikkat çekmemek için ikili üçlü guruplara ayrıldı. Soğuk ama aydınlık bir geceydi. Yarım ay ve gökyüzüne dağılmış yıldızlar gecenin ayazında parlıyorlardı. Adamlar karşısında büyük bir binanın olduğu bir arsada tekrar bir araya geldiler. Pencerelerinde altın yaldızlı harflerle "Vermissa Herald" yazıyordu. Binanın ışıkları açıktı ve baskı makinası çalışıyordu.

"Sen," dedi Baldwin McMurdo'ya bakarak; "Aşağıda kapıda bekle ve biz döndüğümüzde kaçış yolumuzun açık olmasını sağla. Arthur Willaby de seninle kalacak. Diğerleri benimle gelsin. Korkmayın çocuklar, bizim şu anda Birlik barında olduğumuza dair tanıklık edebilecek en az yarım düzine adam var."

Saat gece yarısına yaklaşıyordu ve sokaklar eğlenceden dönen birkaç kişi hariç boşalmıştı. Gurup caddeyi geçerek gazeteye girdi. Baldwin ve adamları giriş kapısının karşısındaki merdivenlerden yukarı çıkarken McMurdo ve Willaby aşağıda kaldılar. Yukarıdaki odadan bir çığlık, bir yardım çığlığı, koşuşturma sesleri ve düşen sandalyelerin gürültüsü duyuldu. Sonra birden odadan çıkan gri saçlı biri kaçmaya yeltendi ama merdivenlerden aşağıya inemeden yakalandı. Yukarıdan bir vurma ve inleme sesi geldi. Adamın gözlükleri McMurdo'nun ayaklarının dibine düştü. Yarım düzine kadar sopa vücuduna inerken adam çaresizce yerde yatıyordu. Aldığı darbelerle acılar içerisinde kıvranıyordu. Sonunda diğerleri vurmayı kestiler. Ama Baldwin yüzünde şeytani bir gülümseme ile adamın çaresizce korumaya çalıştığı kafasına vurmaya devam ediyordu. Adamın beyaz saçları kan olmuştu. Baldwin ise kurbanının başında dikilmiş en ufak bir açıklık gördüğünde tekrar vuruyordu. Sonunda McMurdo yukarı çıktı ve onu iterek uzaklaştırdı.

"Adamı öldüreceksin," dedi. "Bırak onu."

Baldwin şaşkınlıkla ona baktı.

"Lânet olsun sana!" diye bağırdı. "Sen kimsin ki karışıyorsun? Sen daha Loca'da yenisin. Geri çekil." Sopasını tekrar kaldırınca McMurdo'da silâhını çekti.

"Sen geri çekil!" diye bağırdı. Bana elini kaldıracak olursan o beynini yere

seriveririm. Loca'ya gelince, Efendinin emri bu adamın öldürülmesi değildi. Sense onu öldürmeye kalkıyorsun. Ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

"O haklı," diye McMurdo'yu onayladı adamlardan biri.

"Tanrı aşkına acele edin!" diye bağırdı aşağıdaki adam. "Lambalar yanmaya başladı, beş dakikaya kadar bütün kasaba tepenize binecek."

Bu arada sokağın aşağısında toplanmış harekete geçmeye hazırlanan dizgici ve teksircilerden oluşan küçük bir kalabalığın sesi içeriye ulaşmıştı bile. Adamlar editörün hareketsiz vücudunu yukarıda bırakarak hızla merdivenlerden aşağıya indiler ve binadan ayrıldılar.

Birlik Evine gelen bazıları McGinty'nin salonundaki kalabalığa karıştılar ve Şef'e görevin başarıyla tamamlandığını haber verdiler. Aralarında McMurdo'nun da bulunduğu diğerleri ise ara sokaklara saparak evlerinin yolunu tuttular.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KORKU VADİSİ

McMurdo ertesi sabah kalktığı zaman ilk aklına gelen Loca'ya tanıtılma töreni oldu. Başı içkiden, kolu ise dağlanmanın etkisiyle hâlâ ağrıyordu. İşi dışında da para kazanabildiği için, iş yerine zamanında gitmeyi önemsemiyordu. Bu yüzden geç bir kahvaltıdan sonra evde kaldı ve bir arkadaşına uzun bir mektup yazdı. Sonra ise Daily Herald'a bir göz attı. Sonradan son anda eklenmiş özel bir sütunun başlığında "Herald Gazetesi'nde Şiddet. Gazetenin Editörü Ciddi Şekilde Yaralandı." yazıyordu. Sonra ise kısaca –iç yüzünü yazardan daha iyi bildiği- olaylardan bahsediliyordu. Haber şu tespitle bitiyordu:-

Polis şu anda olayı soruşturuyor fakat çabaları daha öncekilerden daha iyi sonuç verecekmiş gibi görünmüyor. Saldırganlardan bazıları teşhis edildiği için dâvâ açılma olasılığı var. Saldırıyı gerçekleştirenler bu bölgeyi uzun süredir avucunun içine almış olan ve Herald'ın da yakın zamanda aleyhlerinde ağır bir yazı yazmış olduğu çetenin üyeleri. Bay Stanger'in ağır yaralı olmasına rağmen hayati tehlikesinin bulunmuyor olmasının dostları için bir teselli olmasını umuyoruz.

Onun altında ise Winchester tüfekli bir Kömür ve Demir Polisinin gazeteyi korumakla görevlendirildiği yazıyordu.

McMurdo gazeteyi bırakmış, geçen akşamki aşırılık yüzünden güçsüz düşmüş eliyle piposunu yakıyordu ki kapı çaldı. Ev sahibi ona genç bir adam tarafından getirilmiş bir not verdi. Üzerinde imza olmayan notta şöyle diyordu.-

Sizinle konuşmak istiyorum, ama bunu sizin evinizde yapmak istemiyorum. Sizi Miller Tepesindeki bayrak direğinin orda bekleyeceğim. Eğer şimdi gelirseniz sizinle önemli bir konuda görüşmek istiyorum. Sizin bunu duymanız, benimse bunu söylemem lazım.

McMurdo notu büyük bir şaşkınla iki defa okudu. Ne yazarının kim olduğu ne de neden bahsediyor olabileceğini hakkında hiçbir fikri yoktu. Acaba bu daha önce de benzer olaylarda birkaç defa olduğu üzere, eski hayatından tanıdığı bir kadına ait olabilir miydi? Ama yazı bir erkeğe aitti. Üstelik de eğitimli bir erkeğe. Bir süre kararsız kaldıktan sonra sonunda gidip görüşmeye

karar verdi.

Miller Tepesi, kasabanın ortasında yer alan bakımsız bir parktı. Yazın insanlar için gözde bir mekân olsa da kışları yeteri kadar ıssızdı. Tepeden sadece çirkin ve dağınık kasabayı değil, rüzgârlı vadiyi, onun aşağısında, vadinin bir kenarında karlar üzerinde yayılarak kara benekler oluşturan maden ve fabrikaları ve vadiyi kaplayan tepesini kar tutmuş ağaçları görmek mümkündü. Mcmurdo tepeye çıkan patikaya saparak yaz eğlencelerinin merkezi olan parkın içerisindeki boş lokantaya kadar yürüdü. Lokantanın yanındaki bayrak direğinin altında aşağı indirdiği şapkasıyla ve paltosunun kaldırılmış kenarları ile yüzünü gizlemiş bir adam oturuyordu. Adam kafasını kaldırdığında McMurdo onun bir gece önce Şefi öfkelendiren Kardeş Morris olduğunu gördü. İki adam da birbirlerini Loca'nın selamıyla selamladılar.

"Nota neden adınızı yazmadınız?"

"İnsan dikkatli olmalı bayım. İnsan böyle zamanlarda başına neler gelebileceğini bilemez. Kime güvenip kime güvenemeyeceğini de asla bilemezsiniz."

"Loca'daki kardeşlerine de mi güvenemezsiniz?"

"Hayır, hayır; her zaman değil," diye itiraz etti Morris şiddetle. "Bizim her söylediğimiz, hatta her düşündüğümüz anında şu McGinty denen adama gidiyor."

"Buraya baksanıza siz," dedi McMurdo sert bir sesle. "Sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi daha gün gece Şef'e sadakat yemini ettim. Benden yeminimi bozmamı mı istiyorsunuz?"

"Eğer olayı bu şekilde görüyorsanız," dedi Morris üzgün bir sesle, "sizi görüşmek için buraya kadar getirttiğim için özür dilerim. İki özgür vatandaşın düşüncelerini rahatça birbirlerine ifade edemeyecekleri bir hâle gelmiş olması ne kötü."

Arkadaşını izleyen McMurdo birden tavrını yumuşattı.

"Aslında şunu söylemeliyim ise ben buraya daha yeni geldim ve bütün bunların yabancısıyım. Bu konuda söz söylemek bana düşmez, Bay Morris. Ama yine de bana bir şey söylemek isterseniz, sizi dinlemeye hazırım."

"Ve de doğrudan McGinty'e iletmeye," dedi Morris acı bir sesle.

"Aslında bana haksızlık ediyorsunuz," dedi McMurdo sitemkâr bir sesle. "Ben Loca'ya sadığım. Bana güvenerek söyleyeceğiniz şeyleri hiç kimseye söylemeyeceğimden emin olabilirsiniz. Söyledikleriniz bende kalacak, ama sizi şimdiden uyarayım benden anlayış veya yardım göremeyebilirsiniz."

"Ben her ikisini de görmeyi beklemekten çoktan vazgeçtim," dedi Morris. "Belki de söyleyeceklerimle hayatımı sizin ellerinize emanet etmiş oluyorum. Gerçi geçen akşam sizin en kötüler kadar kötü olmaya çalıştığınızı da gördüm ama siz yine de bunda yenisiniz ve sizin vicdanınız henüz diğerlerininki kadar sertleşmiş olamaz. Bu yüzden sizinle konuşmaya karar verdim."

"Ne diyecekseniz söyleyin."

"Eğer beni ele verecek olursanız size lânet olsun!"

"Tabi ki sizi ele vermeyeceğim."

"Size Chicago'daki Topluluğa katıldığınızda ve yardım ve sadakat yemini ettiğinizde bunun sizi suça itebileceği hiç aklınızdan geçmiş miydi?"

"Buna suç diyorsanız..."

"Suç diyorsam mı?" dedi hiddetle sesi titreyerek. "Belki hepsini değil, ama bir kısmını da olsa gördünüz. Babanız yaşında bir adam kafası yarılıncaya kadar dövülürse bu suç değil midir? Bu suç değil de nedir ki?"

"Bazıları bunu savaş olarak görebilir," dedi McMurdo. "İki sınıfın savaşı. Her iki tarafında en iyi vuruşu yapmaya çalıştığı bir savaş."

"Chicago'daki Kadimlere katıldığında da böyle mi düşünüyordunuz?"

"O zamanlar böyle düşünmediğimi kabul ediyorum."

"Filedelfiya'da katıldığımda bende düşünmüyordum. Avantajları olan ve insanların tanışıp sosyalleşebildikleri bir yerdi. Sonra bu yeri duydum –bu ismi duyduğum o ana lânet olsun- ve kendime daha iyi şartlar sağlamak için buraya geldim. Karım ve üç çocuğum da benimle geldi. Market Caddesinde bir kuru gıda mağazası açtım ve iyi de kazanç sağladım. Benim de bir Özgür Adam olduğum öğrenilince Loca'ya üye olmaya zorlandım. Tıpkı sana dün akşam yapıldığı gibi. Kolumda utanç kalbime ise çok daha ağır bir şey dağladılar. Kendimi bu karanlık haydutun emrinde bir suç ağının içerisinde buldum. Ne yapabilirdim? İşleri düzeltmek için söylediğim her söz dün akşamki gibi ihanet olarak algılandı. Eğer Loca'dan ayrılırsam bunun benim için ölüm anlamına

geleceğini biliyorum. Tabi, karım ve çocuklarım içinde öyle. Ah bu korkunç, çok korkunç!" Elleriyle yüzünü kapattı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

McMurdo omuzlarını silkti.

"Bu iş için fazla yumuşaksın," dedi. "Bu tür bir işe uygun değilsin."

"Ben vicdanlı ve dindar bir insandım, ama beni de kendileri gibi bir suçlu yaptılar. Bir iş için seçilmiştim. Eğer yapmazsam başıma gelecekleri biliyordum. Belki de korkağın tekiyim. Belki de zavallı karımı ve çocuklarımı düşünmek beni korkak yapıyor. Her neyse. Sonuçta gittim. Buradan otuz kilometre kadar uzakta bir ev vardı. Çevresinde başka bina yoktu. Sana dün gece dedikleri gibi, bana da kapıyı beklememi söylediler. Bana güvenememişlerdi. Diğerleri içeri girdi. Geri geldiklerinde ellerinde bileklerine kadar kan vardı. Biz ayrılırken evde bir çocuk çığlıklar atarak ağlıyordu. Henüz beş yaşındaydı ve babasının ölümüne şahit olmuştu. Az daha dehşetten bayılacaktım ama belli etmedim. Cesur ve neşeli görünmek zorundaydım yoksa bir daha ki sefere benim evime gelirlerdi ve babasının ölümüne ağlayan da benim küçük Fred'im olurdu. Ama artık bir suçluydum. Bir cinayete ortak olarak hem bu dünyayı hem de ötekini kaybetmiştim. Ben iyi bir Katoliğim, ama papaz benim de Vandallardan olduğumu öğrenince benimle konuşmayı kesti ve kilise den aforoz edildim. Ben bunları yaşadım ve şimdi seninde aynı yolda ilerlediğini görüyorum. Sana bunun sonunda ne olduğunu soruyorum? Soğukkanlı bir katil olmaya hazır mısın yoksa buna bir son vermek için bir şeyler yapacak mıyız?"

"Peki ne yapacaksın?" diye sordu aniden McMurdo. "İspiyonlamayacaksın herhâlde?"

"Tanrı korusun!" diye bağırdı Morris. "Böyle bir düşünce kesinlikle benim hayatıma mal olur."

"Ne diyebilirim ki? Senin zayıf bir adam olduğunu ve olayı fazla abarttığını düşünüyorum." dedi McMurdo.

"Fazla mı abartıyorum? Burada biraz daha yaşa da gör. Aşağıya vadiye bak. Onu gölgeleyen yüz tane baca göreceksin. Sana şu kadarını söyleyeyim, işlenen cinayetlerin dumanı şu yüz bacanın dumanını bastıracak kadar yoğundur. Orası Korku -Ölüm Vadisi'dir. Korku günbatımından şafağa kadar insanların kalbindedir. Bekle genç adam, bizzat öğreneceksin."

"Daha fazlasını görünce ne düşündüğümü söylerim," dedi McMurdo

umursamaca. "Ama şurası açık ki sen bu işin adamı değilsin. Bu işi ne kadar çabuk bırakırsan o kadar iyi olur. Bu arada, sırrın konusunda endişelenme. Kimseye bir şey söylemeyeceğim, ama eğer ispiyoncu olabileceğini düşünseydim-"

"Hayır, hayır!" dedi tiz ve acıklı bir sesle.

"O zaman bu konu kapanmıştır. Bu dediklerini aklımda tutacağım. Belki bir gün bende senin gibi düşünebilirim. Benimle bu şekilde konuşarak nezaket gösterdin. Şimdi eve gidiyorum."

"Gitmeden önce bir şey daha söylemeliyim," dedi Morris. "Bizi beraber görmüş olabilirler. Ne konuştuğumuzu öğrenmek isteyeceklerdir."

"Doğru söylüyorsun,"

"Sana mağazamda muhasebecilik teklif ettim."

"Ben de reddettim. Bu, bizi ilgilendirir. Evet Kardeş Morris, ileride işler senin için daha iyi olabilir."

Aynı gün öğleden sonra, oturma odasının kapısı aniden açıldığında, McMurdo şöminesinin başına oturmuş piposunu içiyordu. Gelen McGinty'di. Selam verdi ve genç adamın karşısındaki koltuğa oturarak karşısındakini dik – ve aynı şekilde karşılık gören- bakışlarla süzdü.

"Normalde insanları pek ziyaret etmem Kardeş McMurdo," dedi sonunda. "Sanırım beni ziyarete gelenlerden banim ziyarete gitmeme fırsat kalmıyor. Ama bir konuyu açıklığa kavuşturmak için gelmem gerektiğini düşündüm."

"Sizi ağırlamaktan onur duyarım, Sn. Meclis Üyesi," diye içten bir sesle karşılık verdi McMurdo dolaptan viski şişesini çıkarırken. "Bu benim beklemediğim bir onur."

"Kolunuz nasıl?" diye sordu Şef.

McMurdo yüzünü buruşturdu.

"Kendisini her an hatırlatıyor," dedi. "Ama buna değer."

"Evet, buna değer," diye cevap verdi öteki "Loca'ya sadık olanlar, onun için çalışanlar ve sonunda kadar yanımızda olanlar için."Bu sabah Miller Tepesinde Kardeş Morris ile ne konuşuyordunuz?"

Soru çok aniydi, fakat McMurdo zaten böyle bir şey bekliyordu ve cevabı

hazırdı. İçten bir kahkaha attı.

"Morris evden de para kazanabildiğimi bilmiyordu. Tabi benim bakış açımı algılayabilecek sezgiye de sahip değil. Ama iyi niyetli yaşlı bir adam. Beni işsiz sanmış. Bu yüzden de bana mağazasında muhasebecilik önerdi."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar."

"Ve siz de reddettiniz?"

"Tabi ki. Sadece dört saat çalışarak – o da oturduğum yerde- o paranın on katını kazanmak varken neden kabul edeyim ki"

"Öyle tabi. Neyse, sizi Morris ile çok takılmamanız konusunda uyarayım da."

"Neden ki?"

"Çünkü ben öyle söylüyorum. Bu buradaki çoğu insan için yeterlidir."

"Bu çoğu insan için geçerli olabilir, beni benim için yeterli değil Sn. Meclis Üyesi," dedi cesurca McMurdo. "Eğer beni tanıdıysanız anlamış olmanız gerekir."

Esmer dev bir an ona baktı, sonra da sanki bardağı kafasına vuracakmış gibi avuçladı. Sonra birden o yüksek, gür ve samimiyetsiz bir şekilde güldü.

"Kesinlikle garip birisiniz," dedi. "Eğer sebep istiyorsanız göstereyim. Morris hiç Loca aleyhinde bir şeyler söyledi mi size?"

"Hayır."

"Ya benim hakkımda?"

"Hayır."

"Size güvenemediği için söylememiştir. Fakat bize karşı bağlılığı içten değil. Bunu çok iyi biliyoruz, onu izliyoruz ve ona bir ders vermek için bekliyoruz. Bana kalırsa zamanı yakındır. Bizim ağılımızda kara kuzulara yer yok. Sizin bir hainle görüşürseniz sizin de hain olduğunuz düşünülür. Anlıyor musunuz?"

"Ondan zaten hoşlanmıyorum, o yüzden onunla görüşme ihtimalim zaten yok," diye cevap verdi McMurdo. "Hain lafına gelince, başkası bir yana, siz

bile o kelimeyi bana söyleyemezsiniz."

"Bu kadar yeterli," dedi McGinty içkisini bitirirken. "Sizi uyarmaya gelmiştim. Sizde mesajı aldınız."

"Yalnız merak ettiğim bir şey var," dedi McMurdo. "Morrisle konuştuğumu nasıl öğrendiniz?"

McGinty güldü.

"Bu kasabada olan bitenleri bilmek benim işim," dedi. "Burada olan biten her şeyin kulağıma geleceğinden emin olabilirsiniz. Neyse, zaman doldu. Şimdi ben ..."

Ancak kapının bir tekmeyle açılmasıyla bu ayrılış konuşması yarım kaldı. Üç polis memuru birden içeri dalmıştı. McMurdo ayağa kalkara silâhını çekmeye yeltendi ancak kendisine çevrili iki Winchester tüfeği fark edince vazgeçti. Elinde bir altı patlar[9] olan polis memuru odanın ortasına doğru ilerledi. Bu Chicago'lu eski resmi polis memuru, şimdi ise Kömür ve Demir Güvenlik Örgütü'nün bir üyesi olan Yüzbaşı Marvin'di. Yüzünde yarım bir gülümsemeyle McMurdo'ya bakarak kafasını salladı.

"Başını yine dere sokacağını biliyordum, Chicago ahlaksızı Bay McMurdo," dedi. "Beladan uzak kalamıyorsunuz değil mi? Şapkanızı alın ve bizimle gelin."

"Bunun bedelini ödeyeceksiniz, Yüzbaşı Marvin," dedi McGinty. "Siz kim oluyorsunuz da yasaya saygılı vatandaşların evine bu şekilde girerek onları taciz ediyorsunuz?"

"Siz bu işe karışmayın Sn. Meclis Üyesi", dedi polis yüzbaşısı. "Bizim derdimiz sizinle değil, McMurdo adlı bu adamla. Sizin göreviniz bizi desteklemek, engel olmak değil."

"O benim bir arkadaşımdır ve onun adına konuşabilirim," dedi Şef.

"Olanlara bakılırsa, Bay McGinty, önümüzdeki günlerde kendi adınızı da konuşmanız gerekebilir," diye ince bir alayla cevap verdi polis yüzbaşısı. "Bu McMurdo, buraya gelmeden önce de baş belasının tekiydi, şimdi de öyle. Siz, bu adamın silâhını alın ve onu tutuklayın."

"İşte silâhım," dedi McMurdo, sakin bir şekilde. "Eğer siz ve ben teke tek karşılaşsaydık, beni bu kadar kolay tutuklayamazdınız, Yüzbaşı Marvin."

"Tutuklama emriniz nerede?" diye sordu McGinty. "Polis böyle davranınca insan Rusya'da mı, yoksa Vermissa'da mı olduğunu anlayamıyor. Bu, kapitalist bir saldırı. Bu iş burada kalmayacak. Sizi uyarıyorum."

"Siz ne yapmanız gerektiğini düşünüyorsanız onu yapın. Biz de yapmamız gerekeni yapacağız."

"Neyle suçlanıyorum?" diye sordu McMurdo.

"Editor Stanger'in Heral gazetesinde dövülmesiyle. Cinayetle suçlanmadığınız için şanslısınız."

"Eğer ona yönelttiğiniz tek suçlama bu mu?" diye sorarak güldü McGinty. "Bence bu suçlamayı şimdiden düşürseniz iyi olur. Bu adam dün gece yarısına kadar salonumda benimle poker oynuyordu. Buna tanıklık edecek bir düzine şahit getirebilirim."

"O zaman bu ifadenizi yarın mahkemede tekrarlarsınız. Haydi Bay McMurdo, eğer kafanıza dipçik yemek istemiyorsanız, siz de olay çıkarmadan bizimle gelin. Siz de çok ileri gidiyorsunuz Bay McGinty. Sizi yoluma çıkmamanız konusunda uyarıyorum."

Yüzbaşının kararlı tavrı karşısında McMurdo'da şefi de durumu kabullenmek zorunda kaldılar. Ancak yine de McMurdo götürülmeden önce durumun kısa bir değerlendirmesini yapabildiler.

"Ya?" diyerek başparmağı -üst kattaki para basma makinesini kastederek yukarı kaldırdı.

"Mesele yok," diye fısıldadı, makineyi döşemenin altındaki gizli bir bölmeye saklamış olan McMurdo.

"Şimdilik güle güle diyorum," dedi Şef. Ben avukat Reilly ile görüşüp savunmayı bizzat üstleneceğim. Sözüme güven, seni tutamayacaklar."

"Ben olsam bu kadar emin olmazdım. Sizi ikiniz tutukluya göz kulak olun ve bir numara yapmaya kalkarsa onu vurun. Ben çıkmadan önce evi arayacağım."

Marvin evi aradı ama gizlenmiş makineye ait her hangi bir iz bulamadı. O evi ararken, McMurdo ve ona eşlik eden adamları da karakola gitmek üzere yola çıkmıştı. Hava kararmış, keskin bir rüzgâr esiyordu. Sokaklar boşalmıştı, ama karanlıktan cesaret alarak görünmeyeceklerini düşünen birkaç aylak gurubun peşine takıldı ve onları karakola kadar bağırıp çağırarak izledi.

"Lânet Vandalı linç edelim!" diye bağırıyorlardı. "Linç edelim!"

Karakol önünde de bir süre bağıran ve yuhalamalarını sürdüren gurup bir süre sonra dağıldı. Bu arada McMurdo'nun işlemleri tamamlanmış ve bütün suçluların bir arada tutulduğu büyük bir hücreye konmuştu. Baldwin ve diğer üç suç ortağı da oradaydı. O gün öğleden beri tutukluydular ve bir gün sonraki duruşmayı bekliyorlardı.

Fakat Loca'nın kolları, yasanın kalesi olan bu yere bile uzanıyordu. Gece geç saatlerde bir gardiyan onlar yatmaları için döşek, dışarıdan gönderilen iki şişe viski, birkaç bardak ve bir deste oyun kâğıdı getirdi. Böylece o geceyi ertesi günü düşünmeden neşe içerisinde geçirdiler.

Ertesi gün duruşma beklenildiği gibi geçti. Hâkime sunulan deliller yetersizdi ve eğer bunlara dayanarak bir karar verirse davanın bir üst mahkemeye gideceği kesindi. Bu arada olayın –uzak da olsa- şahitleri olan matbaacılar ve dizgicilere baskı yapılarak ışığın yetersiz, kendilerinin ise olayın şaşkınlığı içerisinde olduklarından saldırganların mahkemeye çıkarılan kişiler olduğuna yemin edemeyecekleri ancak yine de olaya karışanların mahkemede suçlanan kişilerle aynı olduğunu inandıkları yönünde bir ifade verdirtirdi. McGinty'nin akıllı avukatı çapraz sorguda onların ifadelerini daha da şüpheli göstermeyi başardı. Yaralı adam ise saldırının aniliği karşısında şaşırdığını ve o şokla kendisine ilk saldıran adamın sakallı olduğu dışında bir şey söyleyemeyeceği ancak saldırının kasabada Vandallar olarak bilinen ve aleyhlerine yazılar yazdığı gurup tarafından gerçekleştirildiğine emin olduğu, çünkü onlardan başka kimseyle aralarında bir düşmanlık bulunmadığı yönünde ifade verdi. Buna karşılık aralarında yüksek kademe bir belediye memurunun da olduğu altı kişi suçlanan kişilerin olayın gerçekleştiği saatin bir saat sonrasına kadar Birlik Evi'nde kâğıt oynadığına dair birleşik ve kesin bir ifade verdi. Sonunda mahkeme onları Yüzbaşı ve Marvin ve adamlarının aşırı gayretkeşliklerini de eleştiren ve yapılan hata için özür dileyen bir açıklamayla salıverdi.

Mahkemenin kararı, McMurdo'nun oldukça yakından tanıdığı kişilerce büyük bir alkışla karşılandı. Loca'nın Kardeşleri gülümseyerek birbirlerini selamladılar. Fakat mahkeme salonunu dolduran ve olan biteni öfkeyle ve düşünceli bakışlarla izleyen bir gurup daha vardı. Eski tutuklular yanlarından geçerken, içlerinden biri dayanamayarak, Sizi lânet katiller! Sizinle işimiz daha bitmedi," diye söylendi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

EN KARANLIK SAAT

Jack McMurdo'nun tutuklanması ve akabinde salıverilmesi arkadaşları arasındaki popülerleşmesini hızlandıran bir etken oldu. Loca'ya yeni katılan birinin daha katılışının ilk gecesinde kendisini mahkemeye düşürecek bir şey yapmış olması cemiyetin tarihinde ilk defa gerçekleşen bir olaydı. Daha şimdiden iyi bir iş arkadaşı, eğlenceli bir parti adamı ve Şef dahil hiç kimsenin kendisine hakaret etmesine izin vermeyen son derece agresif biri olarak ün kazanmıştı. Üstelik bir cinayeti planlamanın yanında onu başarıyla da uygulayabilecek bir kapasitede olduğu da görülüyordu. "Bu çocuk temiz iş çıkarır," diyorlardı eskiler birbirlerine. Er geç ona ihtiyaç olacaktı. McGinty'nin elinde bu işler için yeterli adam vardı, ama bu hepsinden çok daha iyiydi. Sanki zincirlerinden salıverilmeyi bekleyen bir avcı, bir iz sürücüydü. Ufak tefek işleri yapacak itler zaten vardı ama bir gün bu avcının da sırası gelecekti. Loca'da aralarında Ted Baldwin'in de bulunduğu birkaç kişi bu yabancının hızlı yükselişine içerliyor ve bunun içinde ondan nefret ediyorlar, fakat gülmeye olduğu kadar kavga etmeye de hazır olduğunu bildiklerinden ona bulaşmıyorlardı.

Fakat arkadaşlarının takdirini kazansa da onun için çok daha önemli olan ve kaybetmek üzere olduğu başkaları da vardı. Ettie Shafter'ın babası onu artık gözden çıkarmıştı ve eve gelmesini artık istemiyordu. Ettie ise Mcmurdo'ya ondan vazgeçemeyecek kadar âşık olmuştu, ama içten içe suçlu olarak tanınan bir adamla evlenmenin olası sonuçlarını da biliyordu. Uykusuz bir geceden sonra onu, olabilirse son kez görmeye ve kapılmakta olduğu şeytani etkilerden kurtarmak için son bir deneme yapmaya karar verdi. Ona gelmesi için sık sık yalvardığı evine giderek onun oturma odası olarak kullandığı odaya girdi. McMurdo, arkasını kapıya vermiş bir şekilde, önünde bir mektup, masada oturuyordu. Birden içinden çocukça bir hinlik yapmak geldi. Ne de olsa henüz on dokuz yaşındaydı. Adam ise onun çeri girdiğini duymamıştı. Parmak uçlarında ilerleyerek ellerini adamın omuzlarına koydu.

Onu şaşırtmayı başarmıştı belki ama onun tepkisi karşısında kendisi daha da çok şaşırmıştı. Adam çevik bir hareketle ona dönerek sağ eliyle arkasındakinin boğazını sıkmak için hamle ederken diğer eliyle de önündeki kâğıdı buruşturmuştu. Ancak gelenin kim olduğunu görünce bu ani vahşiliğin yerini

şaşkınlık ve sevinç aldı. Ancak kadının hayatı boyunca görmediği bu vahşilik korkuyla ürpermesine yol açmıştı.

"Sensin!" dedi McMurdo kaşlarını okşayarak. "Senin gelmeni heyecanla beklerken geldiğinde seni boğmaya kalkmaktan daha iyisini yapmalıydım. Gel sevgilim," dedi kollarını açarak. "Bunu unutturayım sana."

Fakat kadın onun yüzündeki suçüstü ifadesini görmüştü. Kadınsı içgüdüsü ona maruz kaldığının korkmuş bir adamın tepkisi olmadığını söylüyordu. Gerçekte bu tepki suçüstü yakalanmış bir adamın tepkisiydi. Suçluluk –tam olarak buydu- suçluluk ve esas bundan kaynaklanan bir korku vardı gözlerinde.

"Sana neler oluyor Jack," diye bağırdı. "Benden neden bu kadar korkuyorsun? Eğer vicdanın rahat olsaydı bana öyle bakmazdın."

"Aklımda başka şeyler vardı. Sen ne o narin ayaklarınla o kadar sessizce geldin ki..."

"Hayır, hayır; bundan fazlası var Jack." Birden onu bir şüphe sardı. "Şu mektubu görmek istiyorum."

"Ah, Ettie, buna izin veremem."

Şüpheleri yerini birden kesinlik duygusu aldı.

"Onu başka bir kadına yazıyordun!" diye bağırdı Yoksa onu benden niye saklayasın ki? Yazdığın karın mıydı? Evli olmadığını nereden bileyim – sen kimsenin tanımadığı bir yabancısın."

"Ben evli değilim Ettie. Bak sana yemin ederim. Sen benim için bu dünyadaki tek kadınsın. Kutsal İsa aşkına buna yemin ederim.!"

Yüzü bembeyaz olmuştu. O kadar içten konuşmuştu ise Ettie ona daha fazla inanmazlık edemedi.

"Tamam, o zaman bana neden mektubu göstermiyorsun?"

"Çünkü yemin ettim acushla. Sana söz verdiğim sözden nasıl dönemezsem, diğerlerine verdiğim sözden de dönemem. Bu mektup Loca'nın işleriyle ilgili ve bu konularda sesinle bile konuşmamam lazım. Neden elini omzuma koyduğunda korktuğumu soruyorsun, ama o el seninki yerine bir dedektifinki de olabilirdi, bunun farkında değil misin?"

Kız onun doğruyu söylediğini hissetmişti. Adam kızı kollarına aldı ve onun

korku ve endişelerini öpücüklerle unutturmaya çalıştı.

"Öyleyse burada kal. Senin gibi bir kraliçe için biraz garip bir taht odası, ama zavallı sevgilinin bulabildiği en iyi yer. Sanırım ileride senin için çok daha iyisini yapacak. Endişelerini giderebildim mi?"

"Senin de diğerleri gibi bir suçlu olduğunu ve her an cinayetten mahkemeye çıkabileceğini bildiğim sürece benim endişelerimi nasıl giderebilirsin ki Jack? Dün sokakta Vandal Mcmurdo, diye bağırdığını duydum birinin. Kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissettim."

"Acı sözler can yakmaz".

"Ama söylenenler doğru Jack."

Ah sevgilim. Düşündüğün kadar da kötü değil. Bizler sadece hak ettiğimizi elde etmeye çalışan fakir insanlarız."

Ettie kollarını adamın boynundan indirdi.

"Bırak bu işi Jack! Benim aşkım uğruna –Tanrı aşkına, bırak! Bugün buraya senden bunu istemeye gelmiştim. Ah Jack, sana yalvarıyorum. Burada önünde diz çöküyorum ve sana yalvarıyorum."

Onu ayağa kaldırdı ve başını göğsüne yaslayarak kızı yatıştırdı.

"Tamam da aşkım, benden ne istediğinin farkında mısın? Böyle bir şey arkadaşlarımı terk etmek ve yeminimi bozmak anlamına gelirken, nasıl bırakabilirim? Eğer olayları benim gözümden görebilseydin bunu bana sormazdın. Öte yandan istesem de bunu yapamam. Loca'nın bir üyesinin sırlarıyla birlikte kendisinden ayrılmasına izin vereceğini sanmıyorsun, değil mi?"

"Bunu da düşündüm Jack. Her şeyi planladım. Babamın biraz birikmiş parası var. O bu yerden, hayatımızı karartan bu insanlardan ve korku içerisinde yaşamaktan yoruldu artık. O gitmeye razı. Birlikte bu adamların olmadığı, güvende olacağımız bir yere, mesela Filedelfiya'ya veya New York'a gidebiliriz.

McMurdo güldü.

"Loca'nın her yerde adamları vardır. Buradan New York veya Filedelfiya'ya ulaşamayacaklarını mı sanıyorsun?"

"O zaman Batı'ya veya İngiltere'ye gidelim. Babamın geldiği yere, İsveç'e de gidebiliriz. Bu Korku Vadisi'nden uzak her hangi bir yere gidebiliriz."

McMurdo, yaşlı Kardeş Morris'i düşündü.

"Vadinin bu şekilde anıldığını daha önce de bir kere duymuştum. Bazılarınız burada olanlardan çok fazla etkileniyor."

"Hayatımızın her dakikasını karartıyor. Ted Baldwin'in bizi affettiğini mi sanıyorsun? Eğer senden korkmuyor olsaydı, bir şansımız olur muydu sence? O karanlık gözleriyle bana nasıl yiyecekmiş gibi baktığını görebilseydin!"

"Eğer onu o şekilde davranırken görürsem, tavırlarını düzeltmesi konusunda iyi bir ders vereceğim. Anla beni küçük kız. Buradan ayrılamam. Bunu yapamam. Benden bunu isteme. Ama madem bu işi bırakmamı istiyorsun, o zaman bana bu işi kendi bildiğim gibi halletmem için zaman ver. Bundan onurlu bir şekilde sıyrılmak için bir şeyler düşüneceğim."

"Böyle bir şeyde onur yok ki."

"Şey, bu senin olaya nasıl baktığına bağlı. Ama bana bu işi halletmem için altı ay ver. Bende böylece diğerlerinin yüzüne bakmaktan utanmadan bu işten ayrılabileyim."

"Kız neşeyle güldü.

"Altı ay!", diye sevinçle çığlık attı. "Bu bir söz mü?"

"Şey, yedi veya sekiz de olabilir. Ama en geç bir yıl içerisinde bu vadiyi arkamızda bırakmış olacağız."

Ettie bununla yetinmek zorundaydı, ama bu da bir şeydi. Bu yaklaşmakta olan kasvetli geleceği aydınlatan uzak bir ışıktı. McMurdo hayatına girdiğinden beri hiç olmadığı kadar kaygısız bir şekilde babasının evine döndü.

Loca'nın bir üyesi olduğu için cemiyetin bütün faaliyetlerinden haberdar olduğu düşünülebilirdi, fakat kendisinin de yakında fark edeceği üzere, organizasyon Loca'dan daha geniş ve daha karmaşıktı. Hatta Şef McGinty bile resmi bir bölge delegesi olan, vadinin daha aşağısındaki Hobson's Pacth'ta yaşayan ve birden bire çeşitli yerlerde ortaya çıkmış birkaç farklı Loca'nın kendisine bağlı olduğu kişiyle kıyaslandığında olan biten birçok şey konusunda cahil sayılırdı. McMurdo bu kurnaz ve sinsi tavırlı, gri saçlı bu fare suratlı

adamı sadece bir kere, o da yanından geçerken görebilmiş ve bakışları hemen karşı gözlerde düşmanca bir karşılık yaratmıştı. Bu adamın adı Evans Pott'tu ve Vermissa'nın Büyük Şef'i bile bu adama karşı büyük Danton'un çelimsiz Robespiyer'e karşı hissettiği gibi bir tiksinti, nefret ve korku duyuyordu.

Birgün Mcmurdo'nun pansiyon arkadaşı, Scanlan McGinty'den, Evans Pott'dan gelen bir mesajı da içeren bir not aldı. Buna göre Pott komşu bölgedeki bir iş için Lawler ve Andrews adında iki iyi adamını gönderiyordu. Operasyonun güvenliği için görevleri ile ilgili bilgi verilmişti. Tek istenen harekete geçecekleri zamana kadar kalabilecekleri bir yerin ayarlanması ve onarlı rahat ettirmek için ne gerekiyorsa yapılmasıydı. Birlik Evin'e gelecek hiç kimsenin gelişi sır kalamayacağı için McGinty McMurdo ve Scanlan'ı görevi gelenleri birkaç gün boyunca pansiyonda ağırlamaktı.

Aynı günün akşamı beklenen iki adamda el çantalarıyla geldi. Lawler biraz yaşlıca bir adamdı. Kurnaz görünüşlü, sessiz, hatta ağzı sıkı biriydi. Üzerinde uzunca bir ceket vardı. Bakımsız ve artık kırlaşmış sakalları ona gezgin vaiz havası veriyordu. Onun arkadaşı Andrew ise daha çocuk sayılırdı. Samimi görünüşü, neşeli tavırları ve hareketli hâli ile sanki tatildeymiş gibi bir havası vardı. Çok eğlendiği belliydi. Her ikisi de son derece nazik ve toplumun örnek üyeleri gibi davranıyorlardı gerçi ama onlar gerçekte Örgütün en seçkin suikastçileriydiler. Bu Lawler'in on beşinci, Andrews'in ise dördüncü işi olacaktı.

McMurdo'nun da fark ettiği gibi, geçmişte yaptıkları işlerden bahsetmeyi seviyorlardı. Anlatımlarında ise kendileri adına değil de toplum adına iyi bir şey yapmış insanların yarı utangaç havası vardı. Ancak son görevleri hakkında son derece ağzı sıkı davranıyorlardı.

"Bizi seçtiler çünkü ne ben ne de çocuk, içki içmiyoruz," diye açıkladı Lawler. "Söylememiz gerekenden fazlasını söylemeyeceğimizi biliyorlar. Yanlış anlamayın, ama bölge delegesinin emirleri böyle. Uymak zorundayız."

"Elbette, hepimiz uymak zorundayız," dedi Scanlan Dördü birden sofraya oturmuş, akşam yemeği yiyiyorlardı.

"Charlie Williams'ın veya Simon Bird'in öldürülmesi ya da geçmişte yapılmış herhangi bir iş konusunda sabaha kadar konuşabiliriz. Ama bu işi bitirinceye kadar onun hakkında konuşamayız."

"Burada iyi bir dersi hak eden en azın yarım düzine isim sayabilirim," dedi

McMurdo. "Ironhill'den Jack Knox olabilir mi? Ona bir ders verildiğini görmek için neler vermezdim."

"Hayır, o değil. En azından henüz."

"Peki ya Herman Strauss?"

"O da değil."

"Tamam, bize söylemiyorsanız, sizi zorlayamayız elbette. Ama yine de öğrenmek bizi memnun ederdi."

Lawler gülümseyerek kafasını salladı. Bir şey söylemeyeceği belliydi.

Misafirlerinin ketumluğuna rağmen bu ziyareti oldukça eğlenceli bulmuşlardı. Bir gün McMurdo onların sessizce merdivenlerden indikleri duyduğunda neredeyse şafak sökmek üzereydi. Scanlan'ı uyandırdı. İkisi de hızla giyinerek merdivenlerden aşağı ındiler. Adamlar çıkarken sokak kapısını açık bırakmışlardı. Şafak henüz sökmemişti, fakat sokak lambalarının ışında adamaların evden epey uzaklaşmış oldukları görünüyordu. Sessiz ve dikkatli bir şekilde adamları takip etmeye başladılar.

Pansiyon kasabanın sınırındaydı. Bu yüzden kasabanın hemen dışındaki kavşağa ulaşmaları fazla sürmedi. Burada Lawler ve Andrews'ı üç adam karşıladı. Kısa bir konuşmadan sonra birlikte yola çıktılar. Belli ki fazla sayıda adam gerektiren ciddi bir işti. Bir süre ilerledikten sonra değişik maden bölgelerine giden bir yol ayrımına geldiler. Yabancılar Straw Tepesine giden yola saptılar. Oradaki madenler New Englandlı enerjik ve cesur bir adam olan Josiah H. Dunn tarafından yönetiliyordu. Bu madenler bölgenin düzen ve disiplin içerisinde üretim yapan önemli madenlerindendi.

Bu arada şafak sökmeye başlamıştı. Artık yol boyunca tekli veya gurup hâlinde madene giden işçi kollarını görmek mümkündü.

"McMurdo ve Scanlan işçilerin arasına karışmış, adamları gözden kaybetmeye dikkat ederek peşlerinden ilerliyorlardı. Üzerlerini kalın bir sis kaplamıştı. Bu arada sisin içerisinden duyulan keskin bir düdük sesi asansörlerin indirilmesine ve mesainin başlamasına on dakika kaldığını haber veriyordu.

Maden girişinin önündeki açıklığa geldiklerinde orada bekleyen yüz civarında madenci olduğunu gördüler. Sabah ayazında ellerini ovuşturup üfleyerek ısıtmaya çalışırken asansörlerin çalışmaya başlamasını

bekliyorlardı. Yabancılar ise makine binasının sundurmasının altında bekliyorlardı. Uzun sakallı bir İskoç olan Menzies adlı makinist, makine binasından dışarı çıkarak asansörlerin indirilmesini işaret eden düdüğü çaldı. Aynı anda uzun boylu, ciddi görünüşlü ve sakalsız bir adam hızla kömür kuyusunun başına doğru ilerledi. Tam kuyunun başına gelmişti ise makine binasının sundurmasının altındaki sessiz ve hareketsiz gurubu fark etti. Adamlar tanınmamak için şapkalarını iyice gözlerinin üzerine indirmiş, yüzlerini ise eşarplarıyla gizlemişlerdi. Müdür birden yaklaşan ölümü hissetti. Sonra bu hissi yok sayarak dikkatini tekrar yabancılara çevirdi.

"Siz kimsiniz?" diye sordu yabancılara doğru yürürken. "Burada ne işiniz var?"

Adamlar cevap vermediler. Onun yerine içlerinden genç olanı, Andrews bir adım öne çıkarak adama ateş etti. Orada bekleyen yüz madenci sanki felç olmuş gibi hareketsiz ve çaresiz bir şekilde kala kalmışlardı. Karnından vurulan adam ise iki büklüm oluş bir şekilde elleriyle karnını tutuyordu. Sendeleyerek uzaklaşmaya çalıştı fakat bu sefer de bir başka suikastçi ona ateş etti. Adam yere düşmüş, sürünerek kaçmaya çalışıyordu. Birden İskoçyalı makinist bir öfke çığlığı attı ve binanın köşesinde duran demir bir somunu kaparak adamların üzerine atıldı, ancak yüzüne yediği iki kurşun saldırısını tamamlamasına imkân vermedi. Kalabalığın içerisinden öfke ve acıma dolu homurtular yükseldi ve kalabalık içerisinde ön sıralara doğru bir dalgalanma oldu. Fakat saldırganlardan bazıları altı patlarlarını kalabalığın üzerine ama havaya doğrultarak ateş açtılar. Kalabalık bir anda iradesi kırılmış ve perişan bir hâlde dağıldı. Bazıları Vermissa'daki evlerine döndüler. Bir süre sonra içlerinden bazıları cesaretlerini toplayıp madene geri döndüklerinde ise saldırganlar çoktan gitmişti. Katiller sabah sisi içerisinde kaybolurken arkalarında ne kendilerinin kim olduğuna dair tanıklık edebilecek birileri, ne de polisin kendilerine ulaşmasını sağlayacak bir iz vardı.

Scanlan ve McMurdo geri döndüler. Bu Scanlan'ın bizzat şahit olduğu ilk cinayetti ve durgunlaşmıştı. Kendi gözleriyle gördüğü bu cinayet, ona sandığı kadar eğlenceli gelmemişti. Ölmüş müdürün karısının çığlıkları kasaba dönünceye kadar kulaklarında çınladı. McMurdo düşüncelere dalmış ve sessizleşmişti ama ortağının zayıflığını da onaylamıyordu.

"Savaş gibi olduğu kesin," diye tekrar etti. "Bizler ve onlar atasında bir savaş sadece. Biz sadece karşılık veriyoruz, değil mi?"

Birlik Evindeki Loca odasında o gece büyük bir eğlence düzenlendi. Sadece Crow Hill Madeni müdürünün ve makinistin ölümünü kutlamak için değil, ama Loca'nın bölgedeki diğer şirketler üzerindeki etkisini de arttıracağı ve onları hizaya getirecek bir olay olduğu için. Bölge delegesi Vermissa'daki bu eyleme beş iyi adamını göndermesi karşılığında, onların da gizlice seçilmiş üç adamı Stake Royal'dan William Hales'i öldürmek üzere göndermelerini istemişti. Hales, Gilmerton bölgesinin tanınmış ve başarılı maden sahiplerinden biriydi. Örnek bir işveren olduğundan bu dünyada ona düşman olacak kimse olmadığını düşünüyordu. Ancak işte verimliliği sağlamak için Loca'ya üye olan bazı sarhoş ve tembel işçilerin maaşlarını kesmişti. Kapısına bırakılan tabutlu uyarı da onu kararından dönmeye ikna edememiş, bu yüzden de bu özgür ve uygar ülkede ölüme mahkûm edilmişti.

İnfaz gerektiği gibi gerçekleşmişti. Şefin yanındaki onur koltuğunda oturan Ted Baldwin, partinin şeref konuğuydu. Onun kırmızı yüzü ve kan çanağına dönmüş hülyalı bakışlarından uykusuzluk ve sarhoşluk okunuyordu. O ve iki suç ortağı bir önceki akşamı dağlarda geçirmişlerdi. Açıkta kalmışlar ve ıslanmışlardı ama böyle tehlikeli bir görevden dönüp de bu kadar sıcak karşılanan hiçbir kahraman olmamıştır. Hikâye sevinç çığlıkları ve kahkahalar arasında tekrar ve tekrar anlatıldı. Akşam adamın geçiş yolu üzerindeki bir yüksek bir tepenin üzerinde pozisyon alarak adamın eve dönmesini beklemişlerdi. Adam soğuktan korunmak için öyle bir giyinmişti ise bu yüzden hemen silâhını çekmesi mümkün olmamıştı. Onu atından indirmiş ve delik deşik etmişlerdi.

Hiç biri adamı tanımıyordu ama onu öldürerek Gilmerton'daki Vandallara Vermissa'daki adamlara güvenebileceklerini göstermişlerdi. Bu olaydaki tek talihsizlik, onlar adamın üzerine silâhlarını boşaltırken oradan geçen bir karı kocaydı. Önce onları da vurmayı düşünmüşler ancak madenlerle bağlantısı olmayan zararsız insanlar olduklarından başlarına bir şey gelmelerini istemiyorlarsa sessiz kalmaları yolunda sertçe uyarıldıktan sonra yola devam etmelerine izin vermişler, sonra ise kanlar içerisindeki cesedi diğer taviz vermez işyeri sahiplerine ibret olsun diye olduğu yerde bırakarak dağlara kaçmışlardı.

Vandallar için harika bir gün olmuştu. Vadinin üzerine düşen gölge artık daha da karanlıktı. Akıllı bir general nasıl yeni bir saldırı için düşmanlarına karşı kazandığı zaferin hemen sonrasını seçer ve düşmanlarına toparlanma fırsatı vermezse McGinty'de kendisine karşı çıkanları ezmek için bu zafer anını

seçmişti. O gece yarı sarhoş topluluk dağılırken McMurdo'yu kolundan tutarak ilk görüşmelerini yaptıkları odaya götürdü.

"İşte, şimdi tam size göre bir işim var, genç adam. Bunu kendi ellerinizle yapmalısınız.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye cevap verdi Mcmurdo.

"Yanınızda iki adam götürebilirsiniz –Manders ve Reilly. Görev konusunda bilgilendirildiler. Chester Wicox ayakaltında dolaştıkça bu bölgede iş yapmamız zor. Onun işini hallettiğiniz zaman maden bölgesindeki her Loca'nın takdirini kazanacaksınız."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağımdan emin olabilirsiniz. Peki, o kim ve nerede bulacağım?"

McGinty ağzından eksik etmediği o meşhur yarı çiğnenmiş purosunu eline aldı ve cebinden not defterinde koparılmış bir yaprak üzerine çizilmiş bir kroki çıkardı.

"Iron Dyke şirketinin ustabaşısı. Sert bir adamdır. Eskiden eski bir asker, çavuşmuş. Onu iki defa öldürmeye çalıştık ama şansımız yaver gitmedi. Jim Carnaway'i de bu yüzden kaybettik. Şimdi bu işi siz halletmelisiniz. Haritada da görüldüğü gibi Iron Dyke'a giden kavşaktaki tek ev. Silâh atılsa yakınlarda duyacak kimse yok. Ama bu işi gündüz yapamazsınız. Silâhını her zaman yanında taşıyor. Üstelik de soru sormadan, hızlı ve isabetli atış yapar. Bu yüzden işini gece bitirmelisiniz. Evde karısı, üç çocuğu bir de yardımcısı var. Seçemezsin. Ya hep ya hiç. Kapıya bir fıçı barut koyar sonra da bir fitille -"

"Adam ne yaptı?"

"Size Jim Carnaway'i öldürdüğünü söylemedim mi?"

"Ama onu neden vurduğunu söylemediniz."

"Sizin neyiniz var? Akşam Carnaway onun evinin civarındaydı, o da onu vurdu. Bu kadarı sizin içinde benim içinde yeterli. Bu işi hemen ve doğru bir şekilde halletmelisiniz."

"Peki ya o iki kadın ve çocuklar. Onları da mı?"

"Onları da. Yoksa adamı nasıl haklayacaksınız?"

"Onlar yanlış bir şey yapmadılar, onları öldüremem."

Bu ne biçim bir konuşma? Bu işi yapmayacak mısınız?"

Sakin olun Şef, sakin olun. Kendi Locamın Efendisinin bir emrine karşı çıkacağımı düşündürecek bir şey mi söyledim veya bir şey mi yaptım? Yanlış veya doğru, karar size ait."

"O hâlde yapacaksınız?"

"Tabi ki yapacağım."

"Ne zaman?"

"Bana bir veya iki akşam verin. Önce evi bir görmem lazım ki ona göre plan yapacağım. Sonra"

"Çok iyi," dedi McGinty onu eliyle sarsarak. "Nasıl biliyorsan öyle hallet. Bize ölüm haberini getirdiğin zaman harika bir gün olacak. Bu onları dizlerinin üzerine düşürecek son darbe olacak."

McMurdo aniden ortaya çıkan bu görev üzerinde uzunca bir süre derin derin düşündü. Chester Wilcox'un yavaşıdığı ev kasabadan 8 kilometre uzakta, yandaki bir vadideydi. Bir sonraki gün tek başına bölgeyi keşfe gitti. Geri döndüğünde gün çoktan ağırmıştı. Ertesi gün iki adamıyla, Manders ve Reilly ile bir değerlendime yaptı. Bu cüretkâr gençler sanki geyik avına çıkacakmışçasına neşeliydi. Üç gün sonra üçü kasabanın dışında buluştular. Hepsi de silâhlıydı. Bir tanesi taş ocaklarında kullanılan cinsten bir torba barut getirmişti. Eve vardıklarında saat sabahın ikisiydi. Hava rüzgârlı ve bulutluydu. Ay zaman zaman bulutların arkasında kalıyordu. Av köpeklerine karşı uyarılmış olduklarından silâhları ellerinde ve dikkatli bir şekilde eve yaklaştılar. Fakat rüzgârın sesinden başka ses, tahtaların sallanmasından başka hareket yoktu. McMurdo evin kapısına gelerek içeriyi dinledi. İçeriden hiç ses gelmiyordu. Sonra barut torbasını kapının dibine koyarak bıçağıyla torbanın kenarında bir delik açtı ve fitili bu deliğe yerleştirdi. Her şey hazır olduğunda o ve iki adamı evden uzaklaştılar ve patlamadan hemen önce bir çukurun içerinde siper aldılar. Bu cemiyetin kanlı tarihinde hiç bu kadar temiz bir iş yapılmamıştı. Ama bu kadar iyi planlanmış ve cesurca uygulanmış bir plan maalesef boşa gitmişti! Diğer kurbanların başlarına gelenlerden tedirgin olan Chester Wilcox, olaydan bir gece önce ailesiyle birlikte pek bilinmeyen ve polis koruması altında olan başka bir evine taşınmıştı. Barutla havaya uçan ev tamamen boştu ve sert piyade çavuşu Iron Dyke'lı madencilere hâlâ disiplin öğretiyordu.

Loca'daki toplantıda "Onu bana bırakın," dedi McMurdo. "O benim ve onu haklamak için bir yıl bile beklemem gerekse onu mutlaka haklayacağım."

Bütün Loca ona minnet ve güvenini alkışlarla belirttikten sonra konu o an için kapandı. Birkaç hafta Wilcox'un pusuya düşürülüp vurulduğu haberi gazetelerde yayınlandığında bunu yapanın yarım kalmış işi üzerinde çalışan McMurdo olduğu Loca üyeleri arasında bilinen bir sırdı.

İşte Özgür Adamlar Örgütünün Vandalların büyük ve zengin bir bölgeye korku salmalarını ve varlıklarıyla bölgeyi tekinsiz kılmalarını sağlayan metotlar ve icraatları bunlardı. Bu sayfaların suçla daha fazla kirlenmesine gerek var mı? İcraatlar tarihteki yerini çoktan aldı, eylemlerin detayları ise çoktan polis kayıtlarına girildi. İsteyen bu kayıtlara bakabilir ve mesela bu cemiyetin iki üyesi olan iki kişiyi tutuklamaya kalkan polis memurları Hunt ve Evans'ın nasıl vurulduğunu öğrenebilir. Bu Vermissa Loca'sında planlanmış ve iki silâhsız adamın soğukkanlılıkla öldürülmesiyle gerçekleştirilmiş bir çifte cinayet olayıydı. Yine kocasına hastabakıcılık yapan Bayan Larbey'in Şef Mcginty'nin emriyle öldüresiye dövülmesi de bu kayıtlardan yer alan bir başka olaydır. İhtiyar Jenkine'nin öldürülmesi, arkasından da kardeşi James Murdoch'un sakatlanması, Staphous ailesinin havaya uçurulması, Stendallar'ın öldürülmesi ve birbiri ardına meydana gelen bütün olayların hepsi yine aynı kış gerçekleşmiştir. Korku Vadisi'nin üzerinde karanlık bir gölge vardı. Sonunda akan dereler ve çiçek açan ağaçlarla birlikte ilkbahar geldi. Uzun bir süredir terörün pençesinde olan vadi için belki bir ümit vardı, ama o vadide yaşayanlar için bu terörden kurtulma ümidi yoktu. Vadi hiçbir zaman 1875 yılının yazındaki kadar karanlık ve umutsuz bir yer olmamıştı.

ALTINCI BÖLÜM

TEHLİKE

Terör krallığının yükseldiği dönemdi. McMurdo'da iç Diyakon olarak seçilmişti. Yine aynı dönemde başarılı Vücut Efendisi McGinty komitenin aranılan üyesi hâline gelmiş, her konuda yardım ve tavsiyesi aranır olmuştu. Ancak Kardeşler arasında popülerleştikçe, Vermissa sokaklarında onu selamlayanların bakışları daha da karanlık ve öfke dolu oluyordu. İnsanlar korkularına rağmen tacizcilerine karşı birleşme ve karşı koyma eğilimi göstermeye başlamışlardı. Herald binasında gizli toplantılar yapıldığı ve yasaya sadık insanlara silâh dağıtıldığı yolunda söylentiler Loca'ya kadar ulaşmıştı. Ancak McGinty ve adamları bu raporlar karşısında herhangi bir endişe belirtisi göstermemişlerdi. Onlar kalabalık, iradeli ve iyi silâhlıydılar. Düşmanları ise dağınık ve zayıftılar. Geçmişte olduğu gibi yine anlamsız konuşmalar ve belki de birkaç olası tutuklama dışında bir şey olmayacaktı. McGinty, McMurdo ve diğer cesur ruhlara böyle diyordu.

Mayıs ayının bir Cumartesi akşamıydı. Loca'nın toplanma akşamı olan Cumartesi akşamı, Örgüt'ün zayıf kardeşi Morris, onu görmeye geldiğinde Mcmurdo toplantıya katılmak için çıkmak üzereydi. Kaşları çatıktı. Her zamanki nazik gülümseyişinden eser yoktu.

"Sizinle açık açık konuşabilir miyim Bay McMurdo?"

"Tabi ki."

"Sizinle bir kere açık açık konuşmuştum Siz ise Şef'in bizzat size gelip ne konuştuğumuzu sormasına rağmen ona bir şey söylememiştiniz."

"Siz bana güvenirken başka ne yapabilirdim? Yoksa sizinle hemfikir olduğumdan saklamadım sırrınızı."

"Bunu gayet iyi biliyorum. Ama siz güvenebileceğim ve bunları konuşabileceğim tek kişisiniz. Benim söylemek istediğim bir sırrım var. Beni içten içe kemiriyor. Keşke bu başka birine olsaydı. Bunu söylersem beni kesin öldürürler. Ama söylemezsem de bu hepimizin sonu olur. Tanrım, korkudan ölüyorum!"

McMurdo adamı şöyle bir süzdü. Zangır zangır titriyordu. Bir bardağa viski koyarak adama verdi.

"Bu size iyi gelir," dedi. "Şimdi bana neler olduğunu söyleyin."

Morris viskiyi içince o bembeyaz olmuş yüzüne az da olsa renk geldi.

"Tek kelimede söyleyebilirim. Peşimizde bir dedektif var."

McMurdo adama şaşkınlıkla baktı.

"Ne, siz delirdiniz mi? Burası zaten dedektif ve polis dolu. Bize bugüne kadar ne zararları oldu ki?"

"Hayır, hayır; adam bu bölgeden değil. Sizin de dediğiniz gibi, buradakileri tanıyoruz ve onlar da bize pek fazla zarar veremezler. Pinkerton'ı hiç duydunuz mu?"

"Öyle bir şeyler duyduğumu hatırlıyorum."

"Size şu kadarını söyleyeyim, onlar peşinizdeyse hiç şansınız yok demektir. Bu olursa olur, olmazsa olmaz durumu değil. Hükümet meselesi. Bu konuyu bu kadar önemli kılanda o. Bir işi ellerine aldılar mı, sonun kadar gidiyorlar. Eğer bu işe Pinkerton el attıysa, hepimiz mahvolduk demektir."

"Onu öldürmeliyiz."

"Ah, ilk aklınıza gelen bu mu? Loca'da aynı şekilde düşünecek tabiî ki. Bu işin sonunun cinayet olacağını söylemedim mi?"

"Hayır, ama neden olmasın? Zaten bu bölgede de yeterince yaygın değil mi?"

"Orası öyle elbette, ama bu adamın öldürülmesi gerektiğini söyleyecek olan ben değilim. Bir daha asla huzur bulamam. Tabi bu tehlikede olanın bizim hayatlarımız olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Tanrı aşkına ne yapacağım?" Adam kararsızlıkla odanın içerisinde bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Fakat sözleri McMurdo'yu düşündürmüştü. Tehlike ve onun halledilmesi konusunda o da diğerleriyle aynı düşünceleri paylaşıyordu. Morris'i omzundan tuttu ve dostça sarstı.

"Kendine gel be adam," diye heyecandan tizleşmiş bir sesle bağırdı. "Burada yaşlı kadınların ölümü beklerken feryat etmesi gibi feryat edip duramazsın. Bir durum değerlendirmesi yapalım. Bu adam kim? Nerede? Ondan nasıl haberin oldu? Bana neden geldin?"

"Sana geldim, çünkü bana fikir verebilirsin. Buraya gelmeden önce sana

Doğu kıyısında bir mağazam olduğundan bahsetmiştim. Orada iyi arkadaşlarım vardı. Bir tanesi de telgraf merkezindeydi. İşte dün ondan aldığım mektup. Bu sayfa. İşte şu bölüm. Başından sonuna kadar oku."

McMurdo'nun okudukları şöyleydi:

"Sizin oradaki Vandallar neler yapıyor? Gazetelerde onlardan çok sık bahsediliyor. Beni gelişmelerden bir an önce haberdar etmeni bekliyorum. Beş büyük şirket ve iki de demiryolu firması bu işi son derece ciddiye alıyorlar. Hem de o kadar ciddiye alıyor ise işinizi bitireceklerine emin olabilirsin. İlerleme kaydediyorlar. Pinkerton olayı sıkı tutmak için emir aldı. Soruşturmayı en iyi adamı, Birdy Edwards yürütüyor. Bu işe şimdi bir son verilmeli."

"Şimdi de dipnotu oku."

"Tabii ki sana verdiklerim, iş dolayısıyla öğrendiklerim. Ama bundan fazlası var. Bunu her gün bahçende gördüğün ama anlayamadığın bir tür şifreli mesaj gibi düşün."

McMurdo elinde mektupla bir süre sessizce oturdu. Bir anlığına sis kayboldu ve önündeki derin çukuru gördü.

"Bunu başka bilen var mı?" diye sordu.

"Hiç kimseye söylemedim."

"Fakat bu adam –arkadaşın- böyle bir şeyi yazabileceği başka bir arkadaşı var mı?"

"Şey, sanırım bir veya iki kişiye daha."

"Loca'dan mı?"

"Oldukça mümkün."

"Soruyorum çünkü şu Birdy Edwards denilen adamın tarifini vermiş olabilir. Kim olduğunu öğrenirsek, peşine düşebiliriz."

"Mümkün tabi. Ama onu tanıdığını sanmıyorum. Bana sadece ona işi sayesinde öğrendiği haberleri aktarıyor. Yoksa bu Pinkerton denilen adamı nereden tanısın?"

McMurdo birden yerinden sıçradı.

"Tabi ya!" diye bağırdı. "Onun kim olduğunu biliyorum. Nasıl da daha önce

fark edemedim. Tanrım, çok şanslıyız! Bize zarar vermeden onun icabına bakacağız. Bu işi bana bırakacak mısın Morris?"

"Tabi ki. Yeter ki beni bu işten kurtar!"

"Bunu yapacağım. Sen sadece otur ve benim dönmemi bekle. Senin adın bile geçmeyecek. Bu mektubun bana geldiğini söyleyeceğim. Bu seni rahatlatır mı?"

"Ben de bunu soracaktım."

"O zaman böyle yapacağı. Bu işi kafana takma artık. Şimdi Loca'ya gideceğim. Yakında yaşlı Pinkerton çok üzgün bir adam olacak."

"Bu adamı öldürecek misiniz?"

"Bu adamı öldürmeyeceksiniz, değil mi?"

"Ne kadar az bilirsen, dostum Morris, vicdanın o kadar rahat olur ve daha rahat uyursun. Soru sorma, bırak her şey olacağına varsın. Artık bu benim sorunum."

"Onun kanını ellerimde hissediyorum," diye inledi.

"Ama kendini korumak cinayet değildir," dedi McMurdo zalimce bir gülümsemeyle. "Ya o ya biz. Sanırım bu adamı kendi hâline bırakırsak, bizi yok edecek. Aslında Loca'yı kurtardığınızı düşünürsek, neden sizi Vücut Efendisi seçmeyelim, Kardeş Morris?"

Bu sözleri laf olsun diye söylemediği ve sözlerinde gayet ciddi olduğu söyleyiş şeklinden belliydi. Belki suçlu vicdanından dolayı; belki Pinkerton Teşkilatı'nın ününden dolayı; belki büyük ve zengin şirketlerin Vandalları yok etmekte kararlı olduklarını öğrendiği için; ama sebep her ne ise tavırları en kötüye hazırlanan bir insanın tavırlarıydı. Evden çıkmadan önce onu zan altında bırakabilecek her kâğıdı yoketti. Sonra ise güvendeymiş gibi derin bir oh çekti; ama tehlikede olduğunu bilmek onu huzursuz ediyordu. Bu yüzden Loca'ya gitmeden önce ihtiyar Shafter'ın evine uğradı. Eve gelmesi yasaktı. O yüzden camı tıklattı ve Ettie'yi dışarı çağırdı. Ettie, dışarı yanına geldi. Gözlerindeki İrlandalı vahşiliği gitmişti. Samimi yüzünden tehlike okunuyordu.

"Bir şey oldu Jack!" diye bağırdı. "Tehlikedesin!"

"Çok kötü bir şey yok tatlım, ama işler kötüleşmeden bir şeyler yapmak da akıllıca olacak."

"Bir şey yapmak!"

"Sana bir gün bunları arkada bırakacağımıza söz vermiştim. Sanırım zamanı geliyor. Bu akşam bazı haberler aldım –kötü haberler- ve belanın geldiğini görebiliyorum."

"Polis mi?"

"Aslında Pinkerton. Ama onun hakkında veya onun benim gibiler için ne demek olduğu hakkında bir fikrin olduğunu sanmıyorum acushla. Bu işe iyice bulaştım, ama bir an önce de sıyrılmam lazım. Bana gidecek olursam benimle geleceğini söylemiştin.

"Bu senin kurtuluşun Jack."

"Ben bazı konularda daima dürüst bir insan oldum Ettie. Ne senin saçının tek bir teline zarar verebilir, de seni gördüğüm o bulutların üzerindeki altın tahtından indirebilirim. Bana güveniyor musun?"

Hiçbir şey söylemeden, onun elini tuttu.

"O hâlde sana söyleyeceklerimi dinle ve sana söylediklerimi aynen yap. Çünkü kurtuluşumuz sadece buna bağlı. Bunu kemiklerimde hissediyorum. Birçoğumuzun kendi başının çaresine bakması gerekiyor. Ben de onlardan biriyim. Eğer gidecek olursam –gece veya gündüz- sen bana gelmelisin."

"Senin peşinden geleceğim Jack."

"Hayır, hayır; benimle geleceksin. Eğer bu vadi bana kapanırsa, asla geri gelemem. Polisten saklanırken ve mesaj gönderme şansım da yokken seni nasıl arkamda bırakırım? Benimle birlikte gelmelisin. Geldiğim yerde güvenebileceğim bir tanıdığım var. İyi bir kadın. Seni evlenebilecek duruma gelinceye kadar ona emanet edeceğim. Gelecek misin?"

"Evet Jack, geleceğim."

"Bana güvendiğin için Tanrı seni kutsasın. Eğer güvenine ihanet edersem bana lânet olsun. Sana haber vereceğim Ettie. Sen de her şeyi bırakıp istasyona gelecek ve bekleme salonunda oturup benim gelmemi bekleyeceksin."

"Gece veya gündüz Jack. Tek sözünle geleceğim."

Bu şekilde kafası rahatlamış olan Jack, kaçışını planlamaya başladı. Loca'ya geldiğinde toplantı çoktan başlamıştı ve içeriye girmesi ancak toplantının

güvenliğini sağlayan iç ve dış korumalara özel işaretleri yaptıktan sonra mümkün olmuştu. Gelişi memnuniyetle karşılandı. Uzun oda kalabalık ve sigara dumanı kaplıydı. Dumanların arasından McGinty'nin yapmacık tavırlarını, Baldwin'in zalim ve düşmanca bakışlarını, veznedarın aç gözlü yüzünü, sekreteri ve Loca'nın liderleri arasında yer alan daha bir düzine insanı görebiliyordu. McMurdo, getirdiği haberler üzerine yapacakları yorumları düşünerek neşelendi.

"Sizi gördüğümüze sevindik kardeş!" dedi başkan yüksek bir sesle. "Karara bağlanması için adil bir yargıca ihtiyaç duyulan bir meseleyle yüzyüzeyiz."

Konu Lander ve Egan," diye açıkladı onun yanında oturan bir başkası. "Her ikisi de Stylestown'da öldürülen yaşlı Crabbe için Loca'nın koymuş olduğu ödül parasında hak talep ediyorlar. Hangisinin ateş ettiğini kim bilebilir ki?"

McMurdo ayağa kalktı ve elini kaldırdı. Yüzündeki ifade salondakilerin dikkatini çekti ve odaya bir ölüm sessizliği çöktü.

"Saygıdeğer Efendim," dedi ciddi bir sesle. "Öncelik talep ediyorum."

"Kardeş McMurdo öncelik talep ediyor," dedi McGinty. Loca kurallarımız gereği kendisine öncelik tanınmıştır., Şimdi kardeşim, sizi dinliyoruz."

McMurdo mektubu cebinden çıkardı.

"Saygıdeğer Efendim, sevgili tarikat kardeşlerim, bugün sizlere kötü haberler getirdim. Fakat bu durumun bilinip tartışılması tepemize aniden gelip bizi yok edecek bir darbeden iyidir. Bu Eyalet'in en güçlü ve zengin kuruluşlarının bizi yok etmek için bir araya geldiklerini öğrenmiş bulunuyorum. Şu anda bir Pinkerton dedektifi olan Birdy Edwards vadide hepimizi hapse, birçoklarımızı ise ipe götürecek delilleri toplamakla meşgul. Öncelik talep etmemi gerektiren durum işte bu."

Odayı kaplayan ölüm sessizliğini başkan bozdu.

"Bunu destekleyecek bir delil var mı elinizde, Kardeş McMurdo?"

"Bu konuda bir uyarı mektubu aldım," dedikten sonra mektubu yüksek sesle okudu. "Bu mektubun nasıl elime geçtiğini size söyleyemem veya mektubu size teslim edemem. Bu benim için bir onur meselesidir. Ama mektupta Loca'yı ilgilendiren başka bir şey olmadığına da sizi temin ederim. Haberi alır almaz size geldim."

"Şunu söylemeliyim ise Bay Başkan," dedi yaşlıca bir kardeş, "Birdy Edwards'ın 'Pinkerton'ın örgütündeki en iyi adam' olarak ün yaptığını duymuştum."

"Onun görünüşü hakkında bilgisi olan var mı?" diye sordu McGinty.

"Evet," dedi McMurdo. "Ben."

Salondan bir şaşkınlık mırıltısı yükseldi.

"Onun elimizin altında olduğuna inanıyorum," dedi neşeli bir gülümsemeyle. "Eğer hızlı ve akıllıca davranırsak, bu işi hemen bitirebiliriz. Korkmamıza gerek yok."

"Neden korkacakmışız ki? İşlerimiz hakkında ne biliyor?"

"Eğer herkes sizin kadar sadık olsaydı, haklı olduğunuzu söylerdim Sayın Meclis Üyesi. Ama bu adamın arkasında zengin kapitalistler var. Siz Loca'da satın alınamayacak zayıf bir kardeş olmadığını mı sanıyorsunuz? Bizim sırlarımızı verecek –belki de verdi bile. Sadece tek bir çözüm yolu var.

"Vadiyi asla terk etmemeli," dedi Baldwin.

McMurdo onayladı.

"Kesinlikle haklısınız, Kardeş Baldwin. Sizinle benim bazı sıkıntılarımız oldu, ama bu gece çok doğru bir şey söylediniz."

"Peki nerede o? Onu nasıl tanıyacağız?"

"Saygıdeğer Efendim," dedi samimiyetle McMurdo, "Bunun Loca'da açıkça tartışılamayacak kadar önemli bir konu olduğunu düşünüyorum. Tanrı esirgesin, kimseyi zan altında bırakmak istemem, ama bu adamın kulağına en ufak bir dedikodu bile ulaşırsa, onu ele geçirme şansımızı kaybederiz. Loca'nın bu konuyu görüşecek güvenilir bir komite seçmesini talep ediyorum, Sn. Başkan. Tabi uygun görürseniz size aralarında Kardeş Baldwin'in de olduğu altı kişiyi ben önermek istiyorum. O zaman bildiklerim ve neler yapılması gerektiği konusunda rahatça konuşabilirim."

Öneri hemen kabul edildi ve bir komite oluşturuldu. Komitede Başkan'ın ve Baldwin'in dışında, haris veznedar Harraway; acımasız genç suikastçı, Kaplan Comac; mali işler sorumlusu Carter; hiçbir şeyden sakınmayan korkusuz ve tehlikeli Willaby kardeşler vardı.

Loca'nın geleneksel kapanış eğlencesi kısa ve durgundu. Adamlar son derece keyifsizdi. Uzun süre istedikleri gibi at oynattıkları o toprakların üzerine şimdi kanunların gölgesi düşüyordu. Başkalarının onlardan korkmasına o kadar alışmışlardı ise bir gün yaptıklarının cezalandırılabileceğine hiç ihtimal vermemişlerdi. Şimdi ise böyle bir olasılığın belirmiş olması onları endişelendirmişti. Liderlerini toplantıda bırakarak erkenden dağıldılar.

"Şimdi, McMurdo," dedi McGinty. Artık yalnızdılar. Yedi adam da oturdukları yerde âdeta taş kesilmiş bekliyorlardı.

"Birdy Edwards'ı tanıdığımı söylemiştim," diye açıkladı McMurdo. Herhâlde burada kendi adını kullanmadığını söylememe gerek yok. Cesur olabilir, ama deli olduğunu da sanmıyorum. Hobson's Patch'da Steve Wilson adıyla kalıyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü onunla konuşmuştum. Tabi o zaman bunun üzerinde pek fazla durmadım, ama bu mektubu alınca tekrar düşündüm ve... Adamımızın o olduğuna eminim. Ona Çarşamba günü işe giderken arabada rastladım. İnsan ancak bu kadar şanslı olur! Gazeteci olduğunu söylemiş, o zaman ben de ona inanmıştım. New York Press adına çalıştığını ve Vandallar ile 'vahşet' olarak tanımladığı olaylar hakkında her şeyi öğrenmek istediğin söylüyordu. Gazetesi içinmiş gibi göstererek bana her türlü soruyu sordu. Elbette ise hiçbir şey söylemedim. 'Bana istediklerimi verin. Eğer editörümün hoşuna gidecek bir şeyler verirseniz, karşılığını da alırsınız. Hemde fazlasıyla alırsınız' demişti. Bende ona onu memnun edecek bir şeyler söyledim. O da karşılığında yirmi dolar verdi. 'Bana istediklerimi sağlayabilirsen, sana bunun on katını ödeyebilirim' dedi.

"Ona ne söylediniz ki?"

"O an uydurduğum birkaç şey."

"Onun gerçekten gazeteci olmadığını nereden biliyorsun?"

"İkimiz de Hobson's Patch'da indik. Daha sonra ona telgraf ofisinde rastladım. Oradan çıkıyordu.

'Şuna bak, sanırım bunu çifte ücretlendirmeliyiz' demişti operatör ve Çinceye benzer bir şeyler yazmıştı. Ne olduğunu sorduğumda ise 'Her gün bu tür bir sürü şey gönderiyor. Gazetesi için haber yapıyormuş' demişti.

Başkalarının ne yazdığını öğrenmesini de bu sebeple istemediğini düşünmüştük. Yani o zaman telgraf operatörü de ben de öyle sanmıştık. Ama şimdi daha farklı düşünüyorum."

"İnanılmaz, ama sanırım haklısın!" dedi McGinty. "Peki, ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Neden hemen gidip işini bitirmiyoruz?" diye önerdi birisi.

"Evet, ne kadar erken olursa o kadar iyi olur."

"Eğer onu nerede bulabileceğimizi bilseydim, şimdi işini bitirirdim," dedi McMurdo. "Hobson Patch'de olduğunu biliyorum, ama nerede kaldığını bilmiyorum. Ama eğer dinleyecek olursanız, benim bir önerim var."

"Nedir?"

"Yarın sabah Patch'a gideceğim. Telgraf merkezindekiler nerede oturduğunu biliyordur belki. Sonra da ona Kardeşliğin bir üyesi olduğumu, Loca'nın bütün sırlarını para karşılığında ona verebileceğimi söyleyeceğim. Bunun üzerine atlayacağına bahse girerim. Ona elimde Loca ile ilgili belgeler olduğunu ve isterse gösterebileceğimi söyleyerek de evime çağıracağım. Onu saat on gibi eve çağıracağım. Geldiği zaman da her şeyi görecek zaten. Elimizde olacak."

"Sonra?"

"Sonrasını da siz planlayın. Dul McNamara'nın evinin civarında başka bir ev yok. McNamara ise güvenilirdir. Ayrıca da sağırdır. Zaten evde ben ve Scanlan'dan başka kalan da yok. Eğer kabul ederse –ki zaten size haber vereceğim- hepinizin de akşam saat dokuzda bende olmanızı istiyorum. Onu mutlaka haklayacağız. Eğer canını kurtarabilirse, gerçekten büyük bir mucize olur."

"Pinkerton'da personel açığı olacak ha," dedi McGinty.

"Kesinlikle. Yarın dokuzda sizlerle buluşacağız. O geldikten sonra ise kaderi bizim ellerimizde olacak."

YEDİNCİ BÖLÜM

BIRDY EDWARDS'A TUZAK

McMurdo'nun kaldığı ev, onun da söylediği gibi gerçekten de son derece ıssız ve bu tür bir suç için gayet uygun bir yerdeydi. Kasabanın tam sınırında, yoldan ise uzaktaydı. Eğer durum daha farklı olsaydı, komplocular, daha önce de defalarca yaptıkları gibi adamı dışarıya çıkartıp bütün kurşunlarını üzerine sıkabilirlerdi. Ama şimdi adamın ne bildiğini, bildiklerini nasıl öğrendiğini ve öğrendiklerinin ne kadarını işverenlerine bildirdiğini öğrenmeleri gerekiyordu. Geç kalmış olmaları ve adamın bütün işini bitirmiş olması da olasıydı. Eğer durum buysa, en azından buna sebep olan adamdan intikam almış olacaklardı. Ama dedektifin henüz önemli bir şey öğrenememiş olmasının daha muhtemel olduğunu düşünüyorlardı. Aksi takdirde McMurdo'nun ona verdiği uydurma bilgileri yazıp iletmek zahmetine girmezdi. Durum her ne ise zaten bunu yakında kendi ağzından duyacaklardı. Onu bir kere ele geçirdiklerinde nasıl olsa konuşturmanın bir yolunu bulacaklardı. Birdy Edwards karşılaştıkları konuşmaya isteksiz ilk şahit Birdy Edwards olmayacaktı nasıl olsa.

McMurdo anlaştıkalrı üzere Hobson Patch'a gitti. Polis o sabah ona garip bir ilgi göstermiş ve onu Chicago'dan tanıdığını söyleyen Yüzbaşı Marvin istasyonda beklerken onunla konuşmak istemiş, o ise arkasını dönüp konuşmayı reddederek oradan uzaklaşmıştı. O gün öğleden sonra görevden dönerek Birlik Evi'nde McGinty ile görüştü.

"Geliyor," dedi.

"İyi," dedi McGinty. Göğsündeki zincirleri ve ucundaki elmas zenginliğinin dışa vurumuydu. İçki ve politika Şef'i güçlü olduğu kadar da zengin bir insan yapmıştı. Bu yüzden de bir gece önce karşısına çıkan hapishane girme ve darağacına gitme olasılığı ona daha da korkunç geliyordu.

"Ne kadarını bildiğini öğrenebildiniz mi?" diye sordu endişeyle.

McMurdo sıkıntıyla başını salladı.

"Bir süredir –en az altı haftadır- buradaymış. Vaktini boşa geçirmediğine eminim. Eğer bu kadar zamandır aramızda kaldıysa, demiryollarının ona sağladığı maddi imkânları da düşünürsek, önemli bilgilere ulaştığını ve onları işverenlerine bildirdiğini varsayabiliriz."

"Loca'da zayıf adam yoktur," diye McGinty. "Hepsi de çelik gibidir. Ama tabi şu aşağılık Morris de var. Ondan ne haber? Eğer biri bizi ele verdiyse, kesinlikle o dur. Akşam bir kaç kişiyi gönderip onu dövdürtmeyi ve neler bildiğini sordurmayı düşünüyorum."

"Evet, bundan zarar gelmez," diye cevap verdi McMurdo. "Morris'ten hoşlandığımı ve ona zarar gelmesinin beni üzeceğini reddetmeyeceğim. Bir iki defa benimle Loca'nın işleri hakkında konuşmuştu. Her ne kadar olaylara sizin veya benim gibi bakmasa da bana hiçbir zaman bir ispiyoncu gibi görünmedi. Ama sizinle onun arasına girmek de bana düşmez."

"O ihtiyar şeytanın da icabına bakacağım. Yemin ederim bakacağım," dedi McGinty. "Bütün yıl onu izledim."

"Bunu en iyi siz bilirsiniz," diye cevap verdi McMurdo. "Ama her ne yapacaksanız, bunu yarın yapmalısınız. Şu Pinkerton olayı çözülene kadar göze batmamalıyız. Bu aralar polisin ortalarda dolaşmasına hiç ihtiyacımız yok."

"Haklısın," dedi McGinty. "Zaten bilgileri nereden aldığını Birdy Edwards tan öğreneceğiz. Ellerimizle kalbini sökmemiz gerekse de öğreneceğiz. Sence tuzağın kokusunu almış mıdır?"

"McMurdo güldü.

"Sanırım onu hassas noktasından yakaladım. Vandal-ların yakalamak uğruna izleri sonuna kadar takip etmeye hazır. Bana para verdi," dedi gülerek ve bir deste para çıkararak McMurdo. "Belgeleri gördükten sonra ise çok daha fazlasını verecek."

"Ne belgesi?"

"Belge falan yok canım. Ama tüzükleri, kuralları ve üyelik formlarını falan bir araya getirerek bir şeyler hazırladım. Ayrılmadan önce her şeyi öğrendiğinden emin olmak istiyor."

"İnanç, işte burada," dedi vahşi bir ifadeyle McGinty. "Belgeleri neden senin getirmediğini sormadı mı?"

"Benim gibi zan altında birini o tür şeyleri taşıması doğru mu? Hem tam da bugün istasyonda Yüzbaşı Marvin benimle konuşmaya kalktıktan sonra!"

"Evet, onu duydum," dedi McGinty. Sanırım işin zor tarafı sana düştü. Adamı öldürüp cesedini de eski bir madene atabiliriz, ama bu adamın Hobson

Patch'de yaşadığı ve senin de bugün orada olduğun konusunda bir şey yapamayız."

McMurdo omuz silkti.

"Eğer bu işi doğru yaparsak, kimse cinayet olduğunu iddia edemez," dedi. "Karanlıkta eve geldiğini kimse göremez. Ayrılırken de kimsenin görmemesini sağlayacağım. Size planımı anlatayım, siz de diğerlerine bildirip herkesim plana uymasını sağlayın. Sizin önceden gelmeniz lazım. O geldiğinde kapıyı üç kere vuracak, ben de onu içeri alacağım ve kapıyı kapatacağım. O da elimizde olacak."

"Bu kolay ve düz bir plan."

"Evet, ama sonraki adımlar iyi düşünmeyi gerektiriyor. Köşeye sıkışmış ama iyi silâhlı olacak. Onu kandırdım ama yine de tedbirsiz olacağını sanmıyorum. Onu benimle yalnız buluşmayı beklerken birden yedi adamın bulunduğu bir odaya alırsam ne olacağını sanıyorsunuz? Kesin çatışma çıkacak ve birileri zarar görecek."

"Öyle."

"Tabi silâh sesleri de kasabadaki her aynasızı başımıza çekecek."

"Sanırım haklısın."

"Benim planım şöyle. Siz, benimle konuşmaya geldiğinizde oturduğumuz o büyük odada bekleyeceksiniz. Ben ise onu kapının yanındaki yatak odasına alacağım ve ben belgeleri getirinceye kadar orada beklemesini söyleyeceğim. Bu da bana içerideki gidişat hakkında sizinle konuşma imkânı sağlayacak. Sonra düzmece belgelerle yanına gideceğim. O belgeleri incelerken üzerine atlayıp kolunu tutacağım ve silâhını çekmesine engel olacağım. Size seslendiğimde gelirsiniz. Ne kadar acele ederseniz o kadar iyi olur, çünkü güçlü biri ve baş edemeyebilirim. Ama siz gelinceye kadar da onu tutabileceğimi düşünüyorum."

"Bu iyi bir plan," dedi McGinty. "Loca bundan dolayı sana borçlu olacak. Sanırım koltuğumu bırakırken, benden sonra ona oturacak kişinin adını söyleyebilirim."

"Elbette ama ben sıradan bir üyeden ancak biraz daha iyiyim," dedi McMurdo. Ama yüz ifadesinden adamın iltifatı hakkında ne düşündüğü belliydi.

Eve döndüğünde o zorlu akşam için kendi hazırlıklarını yapmaya koyuldu. Önce Smith & Wesson'unu temizleyip yağladı. Sonra dedektifi tuzağa düşürmeyi planladığı odayı gözden geçirdi. Ortasında uzun bir yemek masası, ucunda ise ocak olan büyük bir odaydı. Odanın her iki tarafında da pencereler vardı, ancak bunları kapatacak perde yoktu. Sadece tüller vardı. Evin gizlilik gerektiren böyle bir iş için pek de uygun olmadığını fark etmişti. Yine de yoldan uzak olması bir avantajdı. Sonunda konuyu ev arkadaşıyla konuşmaya karar verdi. Scanlan'da bir Vandal olmasına rağmen insanları incitmeyen ancak arkadaşlarının baskısına boyun eğmek zorunda kalmış ve bazen katılmaya zorlandığı kanlı eylemlerden gizlice dehşete düşen zayıf biriydi. McMurdo olacaklar konusunda onu bilgilendirdi.

"Senin yerinde olsaydım, Mike Scanlan, bu gece eve gelmez ve bu işten uzak dururdum. Sabah olduğunda burası kan gölüne dönmüş olacak."

"Haklısın Mac.", diye cevap verdi Scanlan. "İsteyerek değil, ama korku yüzünden bu işin içindeyim. Maden ocağında Müdür Dunn'ın ölümünü görmek dayanabileceğimden de fazlaydı. Sen veya McGinty bu iş için uygun olabilirsiniz, ama bu iş bana göre değil. Eğer Loca benim hakkımda kötü düşünmeyecekse, tavsiyene uyacağım ve akşam sizi yalnız bırakacağım."

Adamlar kararlaştırılan saatte geldiler. Dışarıdan bakılınca iyi ve temiz giyimli saygıdeğer vatandaşlara benziyorlardı, ama o gözlerindeki merhametsiz ifade Birdy Edwards için pek de umut olmadığını gösteriyordu.

Odada daha önce ellerine kan bulaşmamış hiç kimse yoktu. Her biri de en az bir düzine adam öldürmüştü. Bir kasabın koyun kesmeyi kanıksaması gibi onlar da insan öldürmeye alışmışlardı. İçlerinden hem boyut hem de suç bakımından en büyüğü Şef'ti. Ondan sonra ise zayıf ve acımazsız bir adam olan sekreter Harraway geliyordu. Bütün sadakati Loca'ya olan bu adamın kalbinde başkasına karşı ne bir adalet duygusu ne de dürüstlük vardı. Mali işler sorumlusu Carter ise sapsarı suratı ve aksi yüz ifadesiyle son derece duygusuz birisiydi. Yetenekli bir organizatördü ve neredeyse her saldırının planlarını o yapmıştı. Willabyler ise eylem adamıydılar. Uzun boylu ve çevik gençlerdi. Tiger Comac ise zalimliğinden arkadaşlarının bile korktuğu iri ve karanlık bir adamdı. İşte McMurdo'nun çatısı altında bir Pincerton dedektifini öldürmek için toplanmış adamlar böyle insanlardı.

Önlerindeki işin stresini ev sahibinin ikram ettiği viskiyi içerek atmaya çalışıyorlardı. Baldwin ve Cormac neredeyse sarhoş olmuşlardı. İçki içince

içlerindeki zalimlik daha da dışa vurur olmuştu.

"Yemin ederim bu iş bitecek," dedi Cormac.

"Evet," diye onayladı Baldwin, onun neyi kast ettiğini anlayarak. "Her şeyi öğreneceğiz ondan."

"Ondan her şeyi öğreneceğiz ve korkmayacağız," dedi McMurdo Çelik gibi sinirleri vardı. Onun bu soğukkanlılığı diğerlerini etkiledi ve onu alkışladılar. İşin bütün ağırlığı onun üzerinde olmasına rağmen her zamanki gibi tasasız ve soğukkanlı görünüyordu.

"Onu halledecek olan sensin, dedi Şef takdir dolu sesle. "Elin boğazına sarılana kadar hiçbir şeyi fark etmeyecek. Pencerelerde perde olmaması çok kötü."

McMurdo, yerinden kalkarak pencerelerdeki tülleri tekrar kontrol etti.

"Kimse bizi gözetleyemez. Zaten neredeyse gelmek üzeredir."

"Belki gelmez. Belki de tehlikenin kokusunu almıştır," dedi sekreter.

"Kesinlikle gelecektir, korkmayın," diye cevap verdi McMurdo. "Sizin de göreceğiniz gibi, gelmeye çok hevesli. Dinleyin!"

"Sessiz olun!"

McMurdo, uyarmak için elini kaldırdı. Herkes sevinçle birbirine bakarken elleri de silâhlarına gitti.

Katiller, dikkat kesilmiş bir şekilde bekliyorlardı. Mcmurdo odadan çıkarak kapıya gitti. Adamlar arkadaşlarının ayak seslerini dinliyorlardı. Kapı açıldı ve karşılıklı kısa bir konuşma oldu. Kısa bir selamlaşmadan sonra içeriden tanıdık olmayan bir ses ve yabancı ayak seslerini geldi. Bir an sonra ise kapının çarpma sesini ve kilitte dönen anahtarın sesini duydular. Avlarını kapana kıstırmışlardı. Tiger Comac korkunç bir şekilde gülerken Şef McGinty hızla elini onun ağzına koydu.

"Sessiz ol, seni aptal!" diye fısıldadı. "Hepimizi ele vereceksin."

Odadaki konuşma mırıltı şeklinde de olsa salondan duyuluyordu. Sanki sonu gelmez bir sohbete dalmışlardı. Sonra kapı açıldı ve McMurdo eli dudağında dışarı çıktı. Masanın başına gelerek hepsini süzdü. Hareketlerinde sanki bir değişiklik vardı. Yapacak büyük işleri olan bir adam havasındaydı. Yüzü bir

taş kadar ifadesizdi. Gözlüklerinin arkasına gizlediği gözleri korkunç bir heyecanla parlıyordu. Hepsine tek tek baktı. Onu büyük bir merakla inceliyor fakat bir şey söylemiyorlardı.

"Eee," dedi en sonunda Şef McGinty, "o burada mı? Birdy Edwards burada mı?"

"Evet, diye cevap verdi McMurdo. "Birdy Edwards burada. Ben Birdy Edwards'ım!"

Bu kısa konuşmadan sonra sessiz bir on saniye geçti. Sessizlik o kadar derindi ise oda boş sanılabilirdi. Ocağın üzerindeki çaydanlığın kuşlak tırmalayan sesi dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Yedi adam da dehşetle ve bembeyaz olmuş suratlarıyla kendilerine meydan okuyan bu adama baktılar. Sonra birden kırılan camların şangırtısı duyuldu. Pencereler dipçik darbeleriyle indirilmiş, tüller kornijleriyle beraber indirilmişti. McGinty yaralı bir ayı gibi kükredi ve yarı açık kapıya doğru atıldı. Orada onu elinde silâhıyla Yüzbaşı Marvin karşıladı. Şef geri çekilerek sandalyesine çöktü.

"Burada daha güvendesiniz Meclis Üyesi," dedi McMurdo olarak bilinen adam. "Ve sen Baldwin, eğer elini silâhından çekmezsen celladını görmeye bile vaktin olmayacak. Çek elini oradan. Evin çevresini sarmış silâhlı kırk kişi var. Ne kadar şansınız olduğunu siz de tahmin edebilirsiniz. Silâhlarını al Marvi!"

Tüfeklerin tehdidi altında direniş imkânsızdı. Adamlar silâhsızlandırıldı. Şaşkın ve somurtkan bir şekilde hâlâ masada oturuyorlardı.

"Ayrılmadan önce bir şeyler söylemek istiyorum," dedi onları tuzağa düşüren adam. Sanırım ben mahkemede tanık kürsüsüne çıkıncaya kadar bir daha görüşemeyeceğiz. Üzerinde düşünmeniz için size bir şey vereceğim. Şimdi kim olduğumu biliyorsunuz. Artık kartlarımı açabilirim. Ben Pinkerton'dan Birdy Edwards'ım. Çetenize sızmak için seçildim. Tehlikeli ve zor bir oyun oynamam gerekiyordu. Kaptan Marvin ve adamlarım hariç benim kim olduğumu en yakınımdakiler bile bilmiyordu. Ama bu akşam oyun bitti ve Tanrı'ya şükür ki ben kazandım."

Yedi bembeyaz ve ifadesiz surat ona bakıyordu. Gözlerinde amansız bir nefret vardı. Bakışlarında acımasız bir tehdit seziliyordu.

"Belki de oyunun henüz bitmediğini düşünüyorsunuz. Bunu dikkate alacağım. Yinede, bazılarınız artık daha fazla devam edemeyecek ve bu gece altmış

kişiyi daha kendinizle birlikte hücrede, yanınızda göreceksiniz. Şunu açıkça itiraf etmeliyim, bu iş için seçildiğimde sizin gibi bir cemiyet olabileceğine inanmamıştım. Bunun gazetelerin uydurduğu bir şey olduğunu düşünüyordum ve bunu ispatlayacaktım. Bu yapının Özgür Adamlar ile bir ilgisi olduğunu söylenince ben de Chicago'ya gidip derneğe katıldım. O zaman da bunun gazete uydurması olduğuna emin oldum. Derneğin zararlı olmak bir yana, bir sürü iyi iş yaptığını gördüm. Yine de işime devam etmeliydim, bu yüzden de kömür vadilerine geldim. Buraya geldiğimde de yanıldığımı ve bütün o söylentilerin hikâye olmadığını öğrendim. Bende kaldım ve çalışmamı sürdürdüm. Hayatımda tek dolar basmadım. Size verdiklerim en az gerçekleri kadar iyiydi, ama o paradan tek kuruş harcamadım. Sizin nasıl insanlar olduğunuzu ve nelerden hoşlandığınızı bildiğim için de ona göre davrandım. Yasadan kaçtığıma inanmanızı istedim. Her şey de tam düşündüğüm gibi gelişti.

"Böylece şeytani Loca'nıza katıldım ve toplantılarınızda yerimi aldım. Belki de en az sizin kadar kötü olduğumu söyleyecekler. Sizi aldığıma göre istediklerini söyleyebilirler. Ama gerçek nedir? Size katıldığım akşam yaşlı Stanger'in dövülmesi olayına karıştım. Zaman olmadığı için onu uyaramadım ama seni durdurarak Baldwin, onu öldürmene engel oldum. Aranızdaki yerimi korumak için size bazı şeyler önerdiysem de bunlar hep engel olabileceğim şeylerdi. Dunn ve Mezies'i kurtaramamamın sebebi, bilgi yetersizliğiydi, ama en azından onların katillerinin asıldığını göreceğim. Chester Wilcox'a ise olacaklar konusunda uyardım. Evini havaya uçurduğumda o ve karısı güvenli bir yerde saklanıyorlardı. Engel olamadım birçok suç da işlendi tabi. Ama yine de durup geriye bakarsanız, işlerin pek çok defa pek de sizin istediğiniz gibi gitmediğini görürsünüz."

"Seni lânet hain!" diye tısladı McGinty, dişlerinin arasından.

"Elbette John McGinty, eğer seni rahatlatacaksa bana hain diyebilirsin. Sen ve senin gibi adamlar bu bölgede Tanrı'nın ve insanın düşmanı oldular. Pençenizle aldığınız kadınlar ve erkeklerle aranıza birisinin girmesi gerekiyordu. Bunu yapmanınsa sadece tek yolu vardı, ben de yaptım. Bana 'hain' diyorsun ama sanırım beni cehenneme gelip kendilerini oradan çıkaran kişi olarak görüp bana 'kurtarıcı' diyecek binlerce insan var. Tam üç ay oldu. Ama bana Washington'daki Hazineyi bile verseler, orada bir üç ay daha geçiremezdim. Her adama ve her sırra ulaşıncaya kadar beklemek zorundaydım. Eğer sırrımın açığa çıkmak üzere olduğunu öğrenmeseydim, biraz daha bekleyecektim. Kasabaya gelen bir mektup her şeyi ortaya çıkarmak

üzereydi. Bu yüzden çabuk harekete geçmem gerekti. Size söyleyecek başka bir şeyim yok. Artık öleceğim zaman, bu vadide yaptıklarımı düşünerek daha huzurlu öleceğim. Haydi Marvin, artık seni daha fazla bekletmeyeyim. Onları alıp gidebilirsin."

Anlatacak birkaç şey daha vardı. Scanlan'a Bayan Ettie Schafter'a verilmek üzere mühürlü bir zarf verilmişti. Bu görevi bilen bir gülümseme ve göz kırpma ile kabul etmişti. Sabahın erken saatlerinde güzel bir kadın ve yüzü atkılı bir adam, demiryolları şirketi tarafından özel olarak gönderilmiş bir trene bindiler ve hızlı ve kesintisiz bir yolculuktan sonra Vermissa'nın tehlikeli topraklarından uzaklaştılar. Bu Ettie ve sevgilisinin tehlikeli topraklardaki son günleriydi. Bir daha her ikisi de buraya ayak basmadılar. On gün sonra ise ihtiyar Jacob Scahfter'ın şahit olarak katıldığı bir nikâhla evlendiler.

Vandalların davası çete üyelerinin taciz edemeyeceği bir yerdeki mahkemece görüldü. Kendilerini doğru düzgün savunamadılar. Loca'nın şantajla kazanılmış parası onları kurtarmak umuduyla su gibi ancak boş yere harcandı. Hayatlarının, suçlarının ve organizasyonun bütün detaylarını bilen birinin soğuk ve açık bir ifadesiyle bütün savunma boşa çıktı. Yıllar sonra nihayet iradeleri kırılmış, moralleri bozulmuş ve dağılmışlardı. Vadideki sis perdesi sonsuza kadar yırtılmıştı. McGinty kaderiyle bir darağacında yalvarıp sızlanarak yüzleşti. Sekiz önde gelen takipçisi de onunla aynı kaderi paylaştı. Adamlardan diğerleri ise çeşitli hapis cezaları aldılar. Birdy Edwards'ın işi bitmişti.

Ancak yinede oyunun bitmediğini seziyordu. Oynan-ması gereken bir el daha ve sonra bir tane daha ve bir tane daha vardı. İlk el darağacından kaçan Ted Baldwin ile olacaktı. Sonra Willabyler ve çetenin birkaç acımasız üyesi daha vardı. On yıl boyunca ortalarda olmayacaklar, ama günü geldiğinde yeniden özgür olacaklardı. Edwards ise o günün huzur dolu hayatının son günü olacağı biliyordu. Arkadaşlarının intikamını almak için onun kanını dökmeye yemin ettiklerini biliyordu. Adamlar yeminlerini tutmak için ellerinden geleni yaptılar. Chicago'da başarıyla sonuçlanmaya yakın iki girişim oldu. Üçüncüsünde kaçırmayacaklarından emindi. Adını değiştirerek Chicago'dan California'ya gitti. Hayatının ışığı olan Ettie'yi kaybettiği yer de orasıydı. Ettie Edwards orada öldü. Ölmesin eyine ramak kalmıştı. Douglas adını kullanarak, Barker adlı bir İngilizle ortak olarak ıssız bir kanyonda iş yaptı ve büyük bir servet edindi. Sonunda av köpeklerinin bir kez daha izini bulduğuna dair bir haber aldı. Her şeyi toparlayıp İngiltere'ye geçti. Peşindekilerden kıl payı

kurtulmuştu. İngiltere'de John Douglas olarak ikinci kez evlenmiş ve iyi bir arkadaş ve centilmen olarak Sussex bölgesinde beş yıl yaşadıktan sonra hayatı garip bir şekilde sona ermişti.

SONSÖZ

Polis soruşturması John Douglas'ın davasının üst mahkemeye devriyle sona erdi. Sulh Mahkemesi ise olayın meşru müdafaa olduğuna hükmetti. Karısına "Onu her ne pahasına olursa olsun, İngiltere dışına çıkarın," diye yazmıştı Holmes. "Burada onun kaçtıklarından çok daha tehlikeli güçler var. İngiltere kocanız için güvenli bir yer değil."

Bir sabah posta kutumuzda şifreli bir mesaj bulduğumuzda, olayın üzerinden artık iki ay geçmişti. "Ah Tanrım! Bay Holmes! Ah Tanrım!" diyordu mektup kısaca. Üzerinde ne başka bir yazı, ne de imza vardı. Ben bu tuhaf mesaja gülerken Holmes alışılmadık bir ciddiyet gösteriyordu.

"Şeytanca Watson!" diyerek fikrini belirtti düşünceli bir ifadeyle.

O gece geç saatlerde ev sahibimiz Bayan Hudson, bize bir beyefendinin çok önemli bir konuyu konuşmak üzere Holmes'u görmek istediğine dair bir haber getirdi. Bu mesajın arkasından ise Köşkten tanıdığımız dostumuz Cecil Barker çıkageldi. Yüzündeki bütün kan çekilmişti. Bitkin gözüküyordu.

"Kötü haberlerim –korkunç haberlerim, var Bay Holmes," dedi.

"Ben de bundan korkuyordum," diye cevap verdi Holmes

"Zavallı Douglas. Bana adının Edwards olduğunu söylüyorlar ama o benim için hep Benito Kanyonu'ndaki Jack Douglas oldu. Size üç hafta önce ikisinin de Palmyra adlı gemiyle ile Güney Afrika'ya doğru yola çıktığını bildirmiştim."

"Evet."

"Gemi önceki gece Cape Town'a ulaşmış. Bu sabah Bayan Douglas'tan bu mesajı aldım:—

" 'Jack St. Helena da denize düşerek kayboldu. Kazanın nasıl olduğunu kimse bilmiyor. – Ivy Douglas.' "

"Aha, demek öyle olmuş," dedi düşünceli bir şekilde." Sahnenin gayet iyi hazırlandığına kuşku yok."

"Yani kaza olmadığını mı söylemek istiyorsunuz?"

"İmkânsız."

"Öldürüldü mü yani?"

"Kesinlikle!"

"Ben de öyle düşünüyorum. O lânet Vandallar, o suçlu..."

"Hayır, hayır. Onlar olamaz efendim," dedi Holmes. "Burada bir ustanın eli var. Bu kesik av tüfekleri veya basit altı patlarlar ile olan bir şey değil. Eski bir ustayı fırçası kullanışından tanırsın. Ben Moriarty'nin işini gördüm mü hemen tanırım. Suçun kaynağı Amerika değil, Londra. Üstelik de başarısızlığa tahammülü olmayan ve bütün itibarını da elini attığı her işi başarması ile kazanmış biri tarafından. Parlak bir zekâ ve büyük bir örgüt bir adamı yok etmeye odaklanıyor. Bu fındığı çekiçle kırmaktan farksız. Gereksiz bir enerji. Ama tabi fındıkta un ufak oluyor sonuçta."

"Ama bu adamın olayla ilgisi nedir?.."

"Benim bu konuda tek söyleyebileceğim, onun yardımcılarının birinin beni bu konu hakkında uyarmış olduğu. Bu Amerikalılar iyi bilgilendirilmişti. Her hangi bir yabancı suçlunun yapacağı gibi kendilerine İngiliz bir ortak buldular. Suç konusunda bir uzmanı. Adamın kaderi kaçınılmazdı. Önce onu bulmaları için imkânlarını seferber etti. Sonra ise işin nasıl halledilmesi gerektiğini söyledi. Ancak ajanlarından başarısızlık raporunu alınca, işe bir uzmanın el atması gerektiğine karar verdi. Bu adamı Birlstone Köşkü'nde geçmiştekinden daha büyük bir tehlikenin yaklaşmakta olduğu konusunda uyardığımı duydun. Haksız mıymışım?"

Barker çaresiz bir öfkeyle yumruğunu kafasına vurdu.

"Bana yapılacak hiçbir şey olmadığını mı söylüyorsunuz? Bu şeytanla başa çıkabilmemizin bir yolu yok mu?"

"Hayır, öyle demiyorum," dedi Holmes. Gözleri geleceği görüyor gibiydi. "Onun yenilmez olduğunu söylemiyorum. Ama bana zaman vermelisiniz –bana zaman vermelisiniz!"

Birkaç dakika sessizlik içerisinde oturduk. Holmes ise gözleri peçenin ardını görmek istercesine dikkatle açılmış bir şekilde oturuyordu.

-SON-

[1] Kalem adı/Rumuz.

[2] Chapter – İngilizce'de' Bölüm'

[3] Column- İngilizce'de 'Sütun'

[4] Sör İngiltere'de bir asalet unvanı. Bazen 'Bay(ım)' veya 'Efendim' yerine de kullanılır.

[5] Eski Roma inanışında bir yerin koruyucusu olan ruh.

[6] Dénouement (fr) Sonuç.

[7] Caribou- Kuzey Amerika Ren geyiği.

[8] Hristiyanlıkta iyi ve Tanrı'nın sevgisini kazanmış insan.

[9] Toplu tabanca. Altı mermi aldığı için 'altı patlar' diye de anılır.